ദൈവശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥാവലി നമ്പർ 15

യേശുക്രിസ്തു ആര്?

റവ. ഫാ. ഡോ. വി.സി. ശമുവേൽ

ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യ സമിതി

തിരുവല്ല, കേരള.

2018

(Malayalam)

YESUCHRISTU ARU?
(Who is Jesus Christ?)

Author: Rev. Fr. Dr. V.C. Samuel
© Reserved
First Impression: December 1967
Sixth Impression: January 2019
Cover: Global, Thiruvalla
Page Layout: Joel Creations, Kallooppara
Printed at Anaswara Offset Press, Ernakulam
Published by THE THEOLOGICAL LITERATURE COUNCIL, THIRUVALLA, KERALA
Distributed by C.S.S. BOOKSHOP, KURISUKAVALA, THIRUVALLA - 689 101
Tel. & Fax: 0469 - 2630389, 2634936
email: csspublications@dataone.in
csstiruvalla@gmail.com
Price Rs. 140/-

CN 601518

ഉള്ളടക്കം

അവതാരിക

പ്രാരംഭം

1. പുതിയനിയമത്തിലെ അടിസ്ഥാന ഉപദേശം 13
2. രണ്ടും മൂന്നും നാലും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ 40
3. അഞ്ചും ആറും ഏഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനകൾ 64
4. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നൽകപ്പെട്ട ചില വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ 87
5. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നിലപാടുകൾ 104
6. *ഉപസംഹാരം* 118

അവതാരിക

ആധുനിക ലോകയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്താൽ ഭാരതത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ സാരമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുരാതന ചട്ടക്കൂടുകളും മൂല്യങ്ങളും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുകയും നൂതനമായ മൂല്യങ്ങളും ക്രമീകരണങ്ങളും രൂപം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതോടൊപ്പം ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തിക അടിസ്ഥാനവും ലക്ഷ്യവും സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുതിയ തിരക്കും ദൃശ്യമാകുന്നു. തൽഫലമായി, ധാരാളം ഭൗതികമതങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാചീന മതങ്ങളിൽ ഒരു നവചൈതന്യം കാണ്മാനുമുണ്ട്. പ്രസ്തുത സാഹചര്യത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്ക് ആധുനിക ലോകത്തിലുള്ള ദൗത്യം എന്ത് എന്നു ഗാഢമായി പരിഗണിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ലാക്കും ആകുന്നുവെന്നു ലോകത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ സഭ സദാ ജാഗരൂകയാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനായി ക്രിസ്തീയ മൂല്യങ്ങളും ദർശനങ്ങളും സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം സഭ പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതാണ്.

ആശയാദർശങ്ങൾ സമൂഹത്തിനു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിൽ സാഹിത്യം ഒരു സുപ്രധാന ഉപാധിയത്രേ. സാഹിത്യ അക്കാദമി, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, ഗ്രന്ഥശാലാസംഘം മുതലായവ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥാനവും സാദ്ധ്യതയും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയും സാഹിത്യരംഗത്തു സജീവമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് സകല ജീവിതശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും സത്യങ്ങളുടെയും അടിത്തറ വ്യക്തമാക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്രം അധികരിച്ചുള്ള ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യം ഇന്ന് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത സാഹിത്യശാഖയത്രേ.

ദീർഘ നൂറ്റാണ്ടുകളായി ക്രൈസ്തസഭ കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രിസ്തീയ സത്യങ്ങൾ വ്യവഹരിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ, മലയാള ഭാഷയിൽ താരതമ്യേന വിരളമാണ്. ഈ കുറവു നികത്തുന്നതിനും ദൈവശാസ്ത്ര പഠനത്തിൽ പ്രചോദനം നൽകുന്നതിനുമായിട്ടത്രേ കേരളാ ക്രിസ്ത്യൻ കൗൺസിൽ ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യ പ്രസിദ്ധീകരണ സമിതി രൂപീകരിച്ചത്. ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ കേരളത്തിലെ മിക്ക സഭകളും

വൈദിക സെമിനാരികളും ബൈബിൾ സ്കൂളുകളും സഹകരിക്കുന്നുവെന്നതു ശുഭോദർക്കമാണ്.

പ്രസ്തുത സമിതിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രവർത്തനം നേതൃത്വ പരിശീലനോദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയുള്ളതാണ്. സഭാപ്രവർത്തകരുടെ പരിശീലനത്തിൽ സഹായകമാകത്തക്കവണ്ണമുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒരു പരിപാടി സഭകളുടെ അഖിലലോക കൗൺസിലിന്റെ തിയോളജിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ ഫണ്ടിന്റെ (T.E.F.) സഹകരണത്തോടുകൂടി ആവിഷ്കരിച്ചു നടത്തിപ്പോരുന്നു. എന്നാൽ പ്രസ്തുത സഹായധനത്തിന്റെ പരിമിതിക്കപ്പുറമായി വൈദ്യശാസ്ത്ര സാഹിത്യ പ്രസിദ്ധീകരണസമിതിയുടെ പ്രവർത്തനം വികസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനായി വിവിധ സഭകളും സെമിനാരികളും സഹകരിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

സമിതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന പുസ്തകങ്ങളിലെ ആശയങ്ങൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും അതതു ഗ്രന്ഥകാരനു മാത്രമാണ് അന്തിമമായ ചുമതലയുള്ളത്. അപ്രകാരമുള്ള വ്യക്തിപരമായ ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തിൽക്കൂടി മാത്രമേ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ചർച്ച നമ്മുടെയിടയിൽ സജീവമായി ഭവിക്കയുള്ളൂ. എന്നാൽ പാണ്ഡിത്യം, വിശാലവീക്ഷണം, ഭാഷ എന്നീ മാനദണ്ഡങ്ങൾ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റിയുടെ അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ ഈ പരമ്പരയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ. സമിതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരണം കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ നേതൃത്വ പരിശീലനത്തിനും തദ്വാരാ സഭയുടെ പുരോഗമനത്തിനും സഹായകരമായി ഭവിക്കട്ടെ.

ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യ സമിതിയുടെ 15-ാമത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണം ഫാ. വി.സി. ശമുവേൽ രചിച്ച 'യേശുക്രിസ്തു ആര്' എന്ന ഗ്രന്ഥമത്രേ. ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാപ്രവർത്തന പദ്ധതിയിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനം യേശുക്രിസ്തുവിനാണല്ലോ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവ്യാവതാരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സമഗ്രമായ പഠനം ഏതു ദൈവശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥിക്കും ആവശ്യമാണ്. കാലാനുകാലങ്ങളിലായി യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി വിവിധ ദൈവശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ സ്വീകാര്യമായതും ത്യജിക്കേണ്ടതും ഏത് എന്നു സഭാസുന്നഹദോസുകൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന സഭാപിതാക്കന്മാരാണു ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രധാന ദൈവശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചത്. പിന്നെ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ആധുനിക ചിന്തകന്മാർ ആധുനിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതു വിവരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ മണ്ഡലത്തിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികൾ കേരളത്തിൽ അംഗുലീപരിമിതമത്രേ. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ നൈപുണ്യം കൈവന്നിട്ടുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനാണു ഫാ. വി.സി. ശമുവേൽ. സുറിയാനി മുതലായ മൂലഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തു ഗ്രന്ഥ

കാരൻ പ്രസ്തുത വിഷയങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര പഠനം ഏറ്റവും ഗഹനമായ ഒന്നാണ്. എന്നാൽ അതു സാധാരണക്കാർക്ക് സരളമായി വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥ കാരൻ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം കേരള ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്കു ലഭിച്ച ഒരു മുതൽക്കൂട്ടുമത്രേ. ഈ മഹൽ സേവനത്തിനായി ഗ്രന്ഥകാരനെ അനുമോദിക്കുന്നു. 'യേശുക്രിസ്തു ആര്' എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം കേരള ക്രൈസ്തവരുടെ മുൻപിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യ പ്രസിദ്ധീകരണ സമിതിക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്.

റവ. സി.ഇ. ഏബ്രഹാം
ചെയർമാൻ - കൺവീനർ
ദൈവശാസ്ത്ര പ്രസിദ്ധീകരണ സമിതി
തിരുവല്ല.

ഡിസംബർ 1967

പ്രാരംഭം

ലോകത്തിലുള്ള ഇതര മതങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ക്രിസ്തുമതത്തിനു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന സർവ്വപ്രധാനമായ പ്രത്യേകത യേശു ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി സഭ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസമാണ്. ആ വിശ്വാസം വേദപുസ്തകത്തിന്റെയും സഭാചരിത്രത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വെളിവാക്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ക്രിസ്ത്യേതര മതങ്ങൾ - പ്രത്യേകിച്ച് ബുദ്ധമതം, ഹിന്ദുമതം, ഇസ്ലാം മതം ഇവ - അഭൂതപൂർവ്വമായ നവചൈതന്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. ഈ മതങ്ങളിൽ ഓരോന്നും അതതിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക തത്ത്വങ്ങളെ ആധുനിക മനുഷ്യർക്ക് വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി വളരെയധികം യത്നിക്കുന്നുണ്ട്. ആ യത്നങ്ങളെ നാം ബഹുമാനപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കേണ്ടതും എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും ശ്രേഷ്ഠ തത്ത്വങ്ങളെ ആദരിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. അതിനോടൊപ്പം ക്രിസ്തുമതം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസം വിശദമാക്കിക്കൊടുക്കുവാനുള്ള കടമയും നമുക്കുണ്ട്. ഇവിടെ അന്യ മതങ്ങളുടെ ആദർശങ്ങളുമായി ക്രിസ്തുമത വിശ്വാസത്തെ താരതമ്യം ചെയ്തു വ്യക്തമാക്കുക എന്ന ചുമതലയും നാം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതത്രേ. ഇതിനു സഹായമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം മേൽചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ക്രിസ്ത്യേതര മതങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ഏതാനും ചില കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രാരംഭമായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ആദ്യമായി ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കമായി പരാമർശിക്കാം. ഗൗതമബുദ്ധനാണ് ആ മതത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ. ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ഐഹിക ജീവിതമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും വിമുക്തനായി ആത്മപ്രകാശനം ലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി താൻ കൈവരിച്ച മാർഗ്ഗം ബുദ്ധനെ നിർവ്വാണ പ്രാപ്തിയിൽ എത്തിച്ചുവെന്നും അതേ മാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചാൽ ഏതു മനുഷ്യനും ആ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുമാണ് ബുദ്ധമത സിദ്ധാന്തം. നിർവ്വാണം പ്രാപിക്കുകയും അതു മറ്റുള്ളവർക്കും അനുഭവവേദ്യമാക്കുവാനുള്ള വഴി വെളിവാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്ത ആദ്യത്തെ മനുഷ്യൻ എന്നുള്ളതാണ് ശ്രീബുദ്ധന് ആ മതത്തിലുള്ള സ്ഥാനം. അഥവാ ഗൗതമബുദ്ധന്റെ ആളത്തത്തിൽനിന്നും അന്യമായി നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ് ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സത്ത. ശ്രീബുദ്ധൻ അതു പ്രാപിക്കുകയും മറ്റുള്ളവർക്കും അതു പ്രാപിക്കാവുന്നതാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. മാത്രവുമല്ല, ആ

ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാനുള്ള മാർഗ്ഗവും കാണിച്ചുതന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ബുദ്ധൻ വെളിപ്പെടുത്തിയ ആദ്ധ്യാത്മിക മാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചു ജീവിക്കുന്നവനാണു ബുദ്ധമതത്തിന്റെ അനുയായി. അതുകൊണ്ടു ശ്രീബുദ്ധൻ ആദ്ധ്യാത്മികമായി പ്രാപിച്ച ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തുവാൻ അദ്ദേഹം കൈവരിച്ച മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു ബുദ്ധമതം നൽകുന്ന ജീവിത ദർശനം.

ഹിന്ദുമതത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാപകൻ ഇല്ലെന്നുവരികിലും അതിനു സ്വന്തമായ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷവും അതു രൂപം നൽകിയ ആചാരശ്രേഷ്ഠന്മാരും ഉണ്ട്. പുരാതന കാലം മുതൽ ആദ്ധ്യാത്മികം, സാംസ്കാരികം, ബുദ്ധിപരം ആദിയായി നിരവധി സരണികളിലായി ഹിന്ദുമതം അതിന്റെ പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അനേക അവാന്തര വിഭാഗങ്ങളിലായി ആ മതത്തിന്റെ അനുയായികൾ നിലനിന്നുവരുന്നുവെങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ സാരാംശപരമായ ഐക്യം ഉണ്ടെന്നും ആ ഐക്യം മതത്തിന്റെ സാക്ഷാത്തായ സത്തയിൽ അധിഷ്ഠിതമാണെന്നും ഹൈന്ദവചിന്തകന്മാർ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. മതത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ ആ സത്തയെ അനുഭവ പ്രാപ്തിയിൽ വരുത്തിയവരായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവരാണു ഹിന്ദുമത ദൃഷ്ടിയിൽ മതസിദ്ധന്മാർ. ആ സിദ്ധന്മാരെ ഗുരുക്കന്മാരും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുമായി കരുതി അവർ പ്രാപിച്ച ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നുചേരത്തക്കവണ്ണം യത്നിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ജീവിത ലക്ഷ്യം. അതിനാൽ ഹിന്ദുമതത്തിലും സിദ്ധന്മാരിൽനിന്നും അന്യമായി നിൽക്കുന്നതാണ് ആ മതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക സ്വഭാവവിശേഷം.

ഇസ്ലാം മതത്തിൽ മുഹമ്മദുനബി കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു നബിയുടെ സ്വകീയമായ യാതൊരു പ്രത്യേകതകൊണ്ടുമല്ല. നബി കേവലം ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. അള്ളായുടെ വെളിപാടുകൾ അവനു ലഭിച്ചു. അവയെ വിശ്വസ്തതയോടുകൂടെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും പ്രമാദരഹിതം നിലനിർത്തുകയും ചെയ്തു. ആ വെളിപാടുകൾ പ്രാപിച്ചശേഷം അതനുസരിച്ച് മുഹമ്മദു ജീവിച്ചു. ഇവയാണു നബിയുടെ വിശേഷതകൾ. അള്ളായ്ക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു പരിപൂർണ്ണമായ അനുസരണത്തിൽ ജീവിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഇസ്ലാം നൽകുന്ന മതപരമായ അനുശാസനം. ഇതിലേക്കാവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഗബ്രിയേൽദൂതൻ മുഖാന്തരം അള്ളായിൽനിന്നും മുഹമ്മദു നബിക്കു വെളിപാടുകൾ പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടുവെന്ന് ഇസ്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ വെളിപാടുകൾ ഇസ്ലാമിന്റെ വേദഗ്രന്ഥമായ *ഖുർആനിൽ* രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഖുർആനിലെ നിഷ്കർഷകൾക്കും പുറമേ, നബിയുടെ ജീവിത മാതൃകയും വിശ്വാസികൾക്ക് ആധാരമായിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇസ്ലാം ഉപദേശിക്കുന്നു. അള്ളായിൽനിന്നും വെളിപാടുകൾ പ്രാപിച്ചശേഷം നബിയുടെ ജീവിതം നയിച്ചത് ആ വെളിപാടുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള നബിയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ *സുന്നാ*യിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അതിനാൽ അള്ളായിൽനിന്നും മുഹമ്മദു

പ്രാപിച്ച വെളിപാടുകളാണു മതപരമായി ഇസ്ലാമിന്റെ ആത്യന്തികമായ അടിസ്ഥാനം.

മുകളിൽ എടുത്തു കാണിച്ച മതങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലെയും സ്ഥാപകർക്കും അഗ്രഗണ്യരായ സിദ്ധന്മാർക്കും അവയിൽ ഓരോന്നും കല്പിക്കുന്ന സ്ഥാനം അതതു മതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുകയും അതു പ്രാപിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം മറ്റുള്ളവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്ത സംപൂജ്യവ്യക്തികൾ എന്നതു മാത്രമാണ്. ഈ വസ്തുത മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ട്, യേശുക്രിസ്തുവിന് മതത്തിലുള്ള സ്ഥാനം എന്തെന്ന് ആരായേണ്ടതാണ്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആദ്യമായി പുതിയനിയമത്തിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ ആശയങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പുതിയനിയമം നൽകിയിരിക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങളെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഇവിടെ ഒരുമ്പെടുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച്, പുതിയനിയമം യേശുക്രിസ്തു ആരെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്ന ഉത്തരം ഏറ്റവും സംക്ഷിപ്തമായി എടുത്തുകാണിക്കണമെന്നുള്ളതു മാത്രമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ലക്ഷ്യം.

അതിനെത്തുടർന്ന് ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, നാലാം ശതകം മുതൽ സഭ ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ യത്നിച്ച വേദശാസ്ത്രപരമായ നിലപാടുകൾ ഇവയുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണവും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ചർച്ചയിലും വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു കടക്കാതെ സഭ നിലനിർത്തുവാൻ ഉദ്യമിച്ച തത്ത്വം എന്തെന്നു കാണുവാൻ മാത്രമാണു ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ രണ്ടു സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾ സഭ ആകമാനം അംഗീകരിക്കാതെ സഭയിൽ ഇന്നേയോളം നിലനിൽക്കുന്ന മൂന്നു വിഭജനങ്ങളുടെ നിദാനമായിത്തീർന്നു. ഈ പിരിച്ചിലുകൾക്കു കാരണമായ വിഭിന്ന നിലപാടുകൾ കഴിയുന്നത് നിഷ്പക്ഷമായും അവയിൽ ഒന്നിന്റെയുംമേൽ വിശ്വാസ വിപരീതം ആരോപിക്കാതെയും ചുരുക്കമായി ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളും ഔദ്യോഗികമായി നിലനിർത്തിവരുന്ന വിശ്വാസപരമായ നിർവ്വചനങ്ങൾക്കും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും രൂപം നല്കിയിരുന്നതു പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ നിലവിൽ വന്നിരുന്ന ബുദ്ധിപരവും ചിന്താപരവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിലും അതിനനുയോജ്യമായ ഭാഷയിലും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ആധുനിക കാലത്തു ശാസ്ത്രം പുരോഗമിക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി പത്തൊമ്പതാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ഒരു പുതിയ ചിന്താപാരമ്പര്യം പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ വളർന്നുവരികയും ചെയ്തു. നൂതനമായ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മതത്തെ, വിശിഷ്യാ, ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന നിലപാട് ചിലർ അവലംബിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ വിമർശനങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു ക്രൈസ്തവ ചിന്തകന്മാരിൽ പലരും വേദശാസ്ത്ര

വ്യാഖ്യാനം വികസിപ്പിക്കുവാൻ യത്നം ചെയ്തു. അവർ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പരമ്പരാഗതമായി സഭ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ആശയങ്ങളെ ആധുനിക ചിന്താപാരമ്പര്യത്തിനനുയോജ്യമായി പരാമർശിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ യത്നങ്ങളിൽ പലതും വിജയം കൈവരിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതല്ലെങ്കിലും അവ ഇന്നത്തെ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ മിക്കവരിലും സുശക്തമായ പ്രേരണ ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളവയാണ്. മാത്രവുമല്ല, ആധുനിക വെല്ലുവിളികളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട് നൽകിയിട്ടുള്ള വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തു ആരാകുന്നുവെന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം കൊടുക്കുവാൻ അനുപേക്ഷണീയവുമത്രേ. അതിനാൽ ആ യത്നങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ ചിലത് വളരെ ചുരുക്കമായി ഇവിടെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മേൽ വിവരിച്ച പ്രതിപാദനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണമല്ലോ യേശുക്രിസ്തുവിനു ക്രിസ്തുമതത്തിലുള്ള സ്ഥാനം എന്തെന്നു പരാമർശിക്കുവാൻ. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ ഉപസംഹാരമായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ക്രിസ്ത്യേതര മതങ്ങളും മതേതര ആദർശവാദങ്ങളും വളരെ അധികം പ്രേരണയും സമ്മർദ്ദവും ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലത്താണ് ഇന്നു മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്നത്. ഈ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം ഏതൊരു ആദർശത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുവാനുള്ള ചുമതല ക്രൈസ്തവർക്കുള്ളതാണല്ലോ. ഈ ലഘുഗ്രന്ഥം അതിലേക്കുള്ള പ്രചോദനം നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമെങ്കിൽ, ഗ്രന്ഥകർത്താവ് അതീവ കൃതാർത്ഥനായിരിക്കും.

1

പുതിയ നിയമത്തിലെ അടിസ്ഥാന ഉപദേശം

1. യേശുക്രിസ്തു ചരിത്രപുരുഷൻ

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തിൽപ്പരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നസ്രായനായ യേശു പലസ്തീൻ നാട്ടിൽ ജനിക്കുകയും പ്രായപൂർത്തി പ്രാപിച്ചശേഷം ഏതാനും കാലം പൊതുസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചതിനെത്തുടർന്ന് ക്രൂശുമരണം മൂലം ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും തിരോധാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളത് ഒരു അനിഷേധ്യ ചരിത്രവസ്തുതയായി പുതിയനിയമം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു.[1] യേശുവിനെ, പഴയനിയമത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന പ്രവാചകരുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കത്തക്ക സൂചനകൾ സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവനെ ഒരു പ്രവാചകനോ, പരിശുദ്ധനോ, രക്തസാക്ഷിയോ ആയിട്ടല്ല പുതിയനിയമം ചിത്രീകരിക്കുന്നത്.

ഈ ആശയം, നമുക്കു രേഖയുള്ള ആദ്യത്തെ സുവിശേഷഘോഷണ റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശുമരണാനന്തരം, ക്രൈസ്തവസഭ ചരിത്രപരമായി സമാരംഭിച്ച യെഹൂദന്മാരുടെ പെന്തിക്കോസ്തി ദിനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻവേണ്ടി ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നുമായി യെരൂശലേമിൽ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. അന്ന് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഒരു ചെറിയ സമൂഹത്തിന് പരിശുദ്ധാത്മദാനം അന്നേ ദിവസം നൽകപ്പെട്ടു. ആ അനുഭവത്തെത്തുടർന്ന്, ഉത്സവത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ സന്നിഹിതരായിരുന്ന യഹൂദജനാവലിയെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ട്, അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രതിനിധിയായി വി. പത്രൊസ് പ്രസംഗിച്ചു. അപ്പൊസ്തല പ്രവൃത്തികൾ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ആ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

അത് ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം: 'ദൈവം തന്റെ സ്ഥിരനിർണ്ണയത്താലും മുന്നറിവിനാലും' നസ്രായനായ യേശുവിനെ നമ്മുടെയിടയിൽ അയച്ചു. അവനെക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ നടുവിൽ 'ശക്തികളും അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും' ചെയ്യിച്ചു. എന്നാൽ യെഹൂദജനങ്ങൾ 'അവനെ അധർമ്മികളുടെ കൈയാൽ തറപ്പിച്ചു കൊന്നു; ദൈവമോ മരണപാശങ്ങളെ അഴിച്ചിട്ടു അവനെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിച്ചു.' ഈ സംഭവങ്ങൾക്ക് വി. പത്രൊസും സഹശിഷ്യന്മാരും സാക്ഷികളാകുന്നു. അതിനാൽ യെഹൂദന്മാർ ക്രൂശിച്ച 'ഈ യേശുവിനെത്തന്നെ

ദൈവം കർത്താവും ക്രിസ്തുവും ആക്കിവച്ചുവെന്ന് യിസ്രായേൽഗൃഹമൊക്കെയും അറിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. യേശുക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. 'അവൻ ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തേക്ക് ആരോഹണം ചെയ്തു പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്ന വാഗ്ദത്തം പിതാവിനോടു വാങ്ങി ശിഷ്യന്മാർക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇവിടെ നാലു കാര്യങ്ങൾ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1. നസ്രായനായ യേശു ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം നിയോഗിതനായ ഒരു ചരിത്രപുരുഷനാണ്. അവൻ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച് 'ശക്തികളും അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും' പ്രവർത്തിച്ചു. 2. യെഹൂദസമുദായത്തിന്റെ നേതാക്കന്മാർ അവനെ യഥാർത്ഥമായും ക്രൂശിൽ തറപ്പിച്ചു കൊന്നു. 3. എന്നാൽ ദൈവം അവനെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിച്ചു. അതിനാൽ സജീവമായി ദൈവവുമായുള്ള അഭേദ്യബന്ധത്തിൽ നിത്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. 4. ഈ യേശു തന്റെ ശിഷ്യസമൂഹത്തിന് ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ വാസ്തവമായി അയച്ചുകൊടുത്തു.

യേശുക്രിസ്തു ഒരു ചരിത്രപുരുഷനാണ്. ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരുമായി അവന് യഥാർത്ഥമായ സാമ്യം ഉണ്ട് എന്നു വരികിലും അവൻ അവരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനുമത്രേ. ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായി അവൻ ലോകത്തിൽ ജനിച്ചു ജീവിതവ്യാപാരമനുഷ്ഠിച്ചത് അതിശ്രേഷ്ഠമായ ദൈവോദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടി ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം നിയോഗിതനായിട്ടായിരുന്നു. യെഹൂദജാതിത്തലവന്മാർ അവനെ തിരസ്കരിക്കുകയും ക്രൂശിൽ തറപ്പിച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്തതുമൂലം ആ ദൈവോദ്ദേശ്യം നിഷ്ഫലമായിത്തീർന്നുപോയില്ല. ദൈവം അവനെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിച്ചു. തന്നോടുള്ള നിത്യബന്ധത്തിൽ ചേർത്തു. മാത്രവുമല്ല, ഈ യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തരം ദൈവം പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അവന്റെ ശിഷ്യസമൂഹത്തിനു നൽകുന്നു.

2. ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റവനായ യേശുക്രിസ്തു[2]

മേൽ വിവരിച്ച വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശിഷ്യന്മാരെ സഹായിച്ച പല കാര്യങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായത് അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നുള്ള വസ്തുതയാണ്. അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നത് സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവയിലെല്ലാംതന്നെ യേശുവിന്റെ ലോകജീവിതം മകുടം പ്രാപിക്കുന്നത് അവന്റെ പീഡാനുഭവവും കുരിശുമരണവും കഴിഞ്ഞുള്ള പുനരുത്ഥാനത്തിലാണെന്ന് വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മാത്രവുമല്ല, ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിലും ദൈവരാജ്യം സമാഗതമായിരിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസംഗിക്കുകയും ആ അനുഭവബോദ്ധ്യം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സംസ്ഥാപിതമാകുവാൻവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്ത നസ്രായനായ യേശുവിനെ ഒരു ഉപദ്രവകാരിയായി മുദ്രയടിച്ചു യെഹൂദമതനേതാക്കന്മാർ മരണത്തിനേല്പിച്ചതായും വിവ

രിക്കുന്നു. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷമനുസരിച്ച് യേശുക്രിസ്തു, തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന യാതൊരുത്തനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യ ജീവൻ പ്രാപിക്കുവാൻ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ച ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേകപുത്രനാണ്. എന്നാൽ യെഹൂദനേതാക്കന്മാർ അവനെ അസൂയമൂലം നിരാകരിക്കുകയും ക്രൂശിൽ തൂക്കിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അവൻ മരണത്തെ എന്നേക്കുമായി ജയിച്ച് പുനരുത്ഥാനം പ്രാപിച്ചു.

യേശുവിന്റെ മരണം ശിഷ്യന്മാരെ അത്യന്തം ഭഗ്നാശയരാക്കിത്തീർത്തുവെന്നു നാലു സുവിശേഷങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ നിരാശാഗർത്തത്തിൽ പതിച്ചുപോയ ശിഷ്യഗണത്തെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിനു തയ്യാറാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാക്കിത്തീർന്ന ഒന്നാമത്തെ സംഭവം യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ ആശയമാണ് വി. പത്രൊസിന്റെ പെന്തിക്കൊസ്തി പ്രസംഗത്തിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. യേശു മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നതിനു ശിഷ്യന്മാർ ദൃക്സാക്ഷികളാകുന്നുവെന്ന് അവിടെ പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

നസ്രായനായ യേശു മരണാനന്തരം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നു പറയുന്നത് ശിഷ്യന്മാർക്ക് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ബോധ്യമാകാവുന്ന ഒരു വസ്തുത അല്ലായിരുന്നു. അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കും എന്ന് യേശു തന്നെ ശിഷ്യന്മാരെ നേരത്തെ അറിയിച്ചിരുന്നതായി സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സൂചന ഉണ്ടെന്നു വരികിലും[3] ആ സംഗതിയുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തി അവർക്ക് സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലായിരുന്നില്ല.[2] ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു മൃതിയടഞ്ഞ ഒരു വ്യക്തി തനിച്ച് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം തന്നെ യെഹൂദമതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ, യിസ്രായേൽജാതിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ നീതിക്കുവേണ്ടി ജീവിച്ചു മരണമടഞ്ഞ പ്രവാചകന്മാരും പരിശുദ്ധന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ മതവിശ്വാസത്തെപ്രതി വധിക്കപ്പെട്ട രക്തസാക്ഷികളും യിസ്രായേൽജാതിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരിൽ ആരും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റതായി ഒരു പാരമ്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ലോകാവസാനത്തിൽ മനുഷ്യജാതിക്കു പൊതുവായി ഒരു പുനരുത്ഥാനം ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രം യെഹൂദന്മാരിൽ ഒരു പങ്കാളുകൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ യെഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സർവ്വപാരമ്പര്യത്തിനും ഉപരിയായിട്ടത്രേ യേശു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യം ശിഷ്യന്മാർക്കുണ്ടാകുകയും അതിനെത്തുടർന്നാണ് യേശുക്രിസ്തുവിനെ കർത്താവായി അവർ ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തത്.

ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി പുതിയനിയമം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്, യേശുക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്ന വസ്തുത ആണെന്ന് അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രത്യക്ഷമായോ, പരോക്ഷമായോ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ വി. പൗലൊസിന്റെ നിലപാടുമാത്രം 1കൊരിന്ത്യർ 15-ാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ

വെളിച്ചത്തിൽ ഇവിടെ എടുത്തുകാണിക്കാം. ക്രിസ്തു നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു; തിരുവെഴുത്തുകളനുസരിച്ച് അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു; വി. പത്രൊസിനും മറ്റ് അപ്പൊസ്തലന്മാർക്കും അഞ്ഞൂറിലധികം സഹോദരങ്ങൾക്കും അവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു; ആ അഞ്ഞൂറിൽ ചിലർ മരിച്ചുപോയിയെങ്കിലും പലരും ലേഖനം എഴുതുന്ന കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു; മാത്രവുമല്ല, പൗലൊസിനു തന്നെയും യേശുക്രിസ്തു പ്രത്യക്ഷനായി 'അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രസംഗം വ്യർത്ഥം.'[4] പോരെങ്കിൽ, ദൈവം ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ക്രിസ്തുവിനെ അവൻ ഉയിർപ്പിച്ചുവെന്നു ദൈവത്തിനു വിരോധമായി സാക്ഷ്യം പറയുകയാൽ ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിനു കള്ളസാക്ഷികൾ എന്നുവരും.[5] ഈദൃശമായ പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തെയും പുനരുത്ഥാനത്തെയും ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിൽ എത്രമാത്രം അടിയുറച്ച സംഭവങ്ങളായി വി. പൗലൊസ് കരുതുന്നുവെന്ന് ഊഹിക്കാമല്ലോ.

ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയും അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരിലും അവനെ നേരിട്ടറിഞ്ഞ മറ്റനേകരിലും അവനെപ്പറ്റി സമുന്നതമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉളവാക്കുവാൻ ഇടയാക്കിയെന്നതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ അതു മാത്രം കൊണ്ടല്ല അവനെ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ കേന്ദ്രമായി അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഉദ്ഘോഷിച്ചത്. പിന്നെയോ, അവൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു നിത്യം ജീവിക്കുന്നുവെന്നുള്ള പരമബോധ്യത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരുന്നു. ഈ ബോധ്യം അവർക്കുണ്ടായതോടെ, അവർ അവന്റെ ആളത്തത്തെയും ലോകജീവിതത്തെയും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ശരീരപ്രകാരം അവനെ കാണുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും അവനുമായി ആദ്ധ്യാത്മികവേഴ്ച പുലർത്തുവാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു. തന്മൂലം ദൈവത്തെ 'പിതാവേ' എന്നു വിളിക്കുവാനുള്ള മനോധൈര്യവും പാപത്തിന്മേലുള്ള വിജയവും അവർക്കു ലഭ്യമായതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി അവർ ഗ്രഹിച്ച പരമസത്യങ്ങൾ ശക്തിപൂർവ്വം ഉദ്ഘോഷിക്കുവാനുള്ള ആത്മബലവും അവർ പ്രാപിച്ചു.

ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെയും ഐഹികജീവിതവ്യാപാരത്തെയും ശിഷ്യന്മാർ മനസ്സിലാക്കുകയും അതു ഉദ്ഘോഷിക്കുവാൻ അവർ യത്നിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഒരു ചിത്രമാണു പുതിയനിയമത്തിൽ കാണുന്നത്.

3. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രം

പുതിയനിയമത്തിലെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ ജീവചരിത്രം നൽകിയിട്ടില്ല. അതിന്റെ ഒരു കാരണം യേശുവിന്റെ സംഭവബഹുലമായ ജീവചരിത്രം സർവ്വ വിശദാംശങ്ങളും ചേർത്തു ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു തങ്ങളുടെ

ലക്ഷ്യമായി ശിഷ്യന്മാർ സ്വീകരിച്ചില്ല എന്നതത്രേ. അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം, അവൻ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു അവനുമായുള്ള സമ്പർക്കംമൂലം അവർക്കുണ്ടായതും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനുശേഷം കൂടുതൽ വ്യക്തമായി അവർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതുമായ ജീവിതാനുഭവം മറ്റുള്ളവർക്കും ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം അവനെ വെളിപ്പെടുത്തികൊടുക്കുക എന്നതു മാത്രമായിരുന്നു. ഇതിലേക്കു ആവശ്യമെന്നു തോന്നിയ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ അവർ സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളൂ. ഈ വാസ്തവം വി. യോഹന്നാൻ തന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 'ഈ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതല്ലാതെ മറ്റ് അനേകം അടയാളങ്ങളും യേശു തന്റെ ശിഷ്യന്മാർ കാൺകെ ചെയ്തു. എന്നാൽ യേശു ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു എന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കേണ്ടതിനും; വിശ്വസിച്ചിട്ട് അവന്റെ നാമത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ജീവൻ ഉണ്ടാകേണ്ടതിനും ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നു.'[6]

മേൽ വിവരിച്ച ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ചെയ്തതായി പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അനേക സംഭവങ്ങൾ നാലു സുവിശേഷങ്ങളിലുമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ട ചില സംഗതികൾ മാത്രം ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി പരാമർശിക്കുന്നു.

a. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം

പുതിയനിയമത്തിൽ വി. മത്തായിയുടെയും വി. ലൂക്കൊസിന്റെയും സുവിശേഷങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം വിവരിക്കുന്നത്. അവ രണ്ടിലും അവൻ ഒരു കന്യകയിൽനിന്നും പുരുഷബന്ധം കൂടാതെ, പരിശുദ്ധാത്മവ്യാപാരത്താൽ, ജനിച്ചതായിപ്പറയുന്നു. ചരിത്രപരമായി യേശു എങ്ങനെയാണ് ജനിച്ചത് എന്നു സൂക്ഷ്മമായി പറയുവാൻ കഴിയുന്ന ഏക വ്യക്തി അവന്റെ മാതാവാണ്. അവൾ കഴിഞ്ഞാൽ, ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു സാക്ഷ്യം നൽകുവാൻ, വി. യൗസേപ്പിന് അവകാശമുണ്ട്. മേൽചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിൽ വി. മത്തായിയുടെ പരാമർശം, വി. യൗസേപ്പിന്റെ വശത്തുനിന്നും വി. ലൂക്കൊസിന്റെ പ്രതിപാദനം വി. മറിയാമിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നും ലഭ്യമായ പാരമ്പര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണെന്ന് അനുമാനിക്കത്തക്ക സൂചനകൾ ആ സുവിശേഷങ്ങളിൽത്തന്നെയുണ്ട്.[7]

എന്നാൽ ഈ രണ്ടു സുവിശേഷങ്ങളിലും വി. മർക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷത്തിനുശേഷം, അതിലടങ്ങുന്ന വസ്തുതകൾ മിക്കവാറും എല്ലാം തന്നെ ചേർത്തു രചിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നത്രേ ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഏകകണ്ഠമായ നിഗമനം. നാലു സുവിശേഷങ്ങൾക്കും മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ടതാണ് വി. പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ എന്നുള്ള വസ്തുതയും പണ്ഡിതന്മാർ കണക്കിലെടുക്കുന്നുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയിൽ സമാരംഭിക്കുന്ന വി. മർക്കൊസിന്റെ സുവിശേ

ഷത്തിൽ അവന്റെ ജനനം വിവരിക്കുന്നതേയില്ല. ജഡം സംബന്ധിച്ച് യേശുക്രിസ്തു ദാവീദു വംശജനായിരുന്നു എന്ന് വി. പൗലൊസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും[8] അവൻ ജനിച്ചത് ഒരു കന്യകയിൽനി ന്നായിരുന്നുവെന്ന് എടുത്തു പറയുന്നില്ല. ഈദൃശ കാരണങ്ങളാൽ, യേശുവിന്റെ കന്യകാജനനം ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഭാഗമായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന ചില ആധുനിക പണ്ഡി തന്മാർ ഉണ്ട്.

ഈ വിവാദത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു കടക്കാതെ തന്നെ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കന്യകാജ നനവും അവന്റെ പുനരുത്ഥാനവും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥമായ ബന്ധമു ണ്ട്. ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായി അവൻ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചുവെങ്കിലും അവൻ ചരിത്രാതീതനും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ള വാസ്തവമാണ് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ആദിമസഭ ഗ്രഹിച്ചത്. അതു മൂലം പുതിയനിയമ എഴുത്തുകാർ - പ്രത്യേകിച്ചും വി. യോഹന്നാനും വി. പൗലൊസും - ദൈവവുമായി തുല്യനിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തി രുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നും അവൻ ചരിത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു വെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു[9] അഥവാ, ചരിത്രത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശി ക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ നിത്യതയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവനാണ് യേശു ക്രിസ്തുവായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചത്. ഈ ആശയം യേശുവിന്റെ മാനുഷിക ജനനത്തെയും ലോകജീവിതവ്യാപാരത്തെയും യഥാർത്ഥ മായി പരിഗണിക്കാതെ കേവലം മായക്കാഴ്ചയായി മാത്രം കരുതുന്ന ഒരു ചിന്താഗതി നിലനിർത്തുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അത് ഉണ്ടാകാതെ, ചരിത്രപുരുഷനായ യേശു വാസ്തവത്തിൽ ചരിത്രാ തീതനാണെന്നുള്ള സത്യം ഉദ്ഘോഷിക്കുവാൻ കന്യകാജനനവൃ ത്താന്തം സഹായകമായിത്തീർന്നു. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കന്യകാജനനം അപ്രധാനമായി കരുതാവുന്ന ഒന്നല്ല. മരിച്ചുയിർത്ത വനായ യേശുവിനെ ഒരുവശത്തു ചരിത്രപുരുഷനായും മറുവശത്തു ചരിത്രാതീതനായും പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ അത് ആധാരമായിത്തീർന്നി ട്ടുള്ളതത്രേ. ഒരു മനുഷ്യമാതാവിൽനിന്നും അവൻ യഥാർത്ഥമായി ഭൂജാതം ചെയ്തു ലോകജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ക്രൂശിൽ മരിച്ചു ഐഹികലോകരംഗത്തുനിന്നും വിരമിക്കുകയും ചെയ്തതി നാൽ അവൻ ഒരു ചരിത്രപുരുഷനാണെന്നുള്ള വസ്തുത വെളിവാ ക്കുന്നു. എന്നാൽ കന്യകയിൽനിന്നു മനുഷ്യനായി ജനിക്കുകയും ലോകവാസക്കാലത്തു പാരത്രികമായ ജീവിതാനുഭൂതി പ്രകടിപ്പിക്കു കയും ചെയ്തു മരണാനന്തരം ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുകയാൽ അവൻ ചരിത്രാതീതനും ആണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

b. യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ[10]

വി. മത്തായിയുടെയും വി. ലൂക്കൊസിന്റെയും സുവിശേഷങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം വിവരിച്ചശേഷം അവന്റെ ബാല്യം, കൗമാരം ആദിയായ ദശകളിലെ ഒരു സംഭവവും എടുത്തുകാണി

ക്കാതെ, നേരേ അവന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. വി. മർക്കൊസ് പരസ്യശുശ്രൂഷയിലാണ് സുവിശേഷം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഈ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിലെയും പ്രതിപാദനം സംബന്ധിച്ച് അവ തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം പല വിധത്തിലും അവയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. അവിടെയും ഒരു മുഖവുരയ്ക്കുശേഷം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയാണ് പരാമർശിക്കുന്നത്.

ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിലും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുന്നത് ദൈവരാജ്യം സമാഗതമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവൻ ചെയ്ത പ്രഖ്യാപനത്തോടെയായിരുന്നു.[11] പുതിയനിയമ പണ്ഡിതന്മാരെ വളരെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ള 'ദൈവരാജ്യം' എന്ന പദംകൊണ്ട് ഒരു രാഷ്ട്രീയ സംഘടനയോ ലോകരംഗത്തു വ്യാപരിക്കുന്ന ഒരു സാമ്രാജ്യ വ്യവസ്ഥിതിയെയോ അല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്ന് അവർ ഏകകണ്ഠമായി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നെയോ ദൈവവുമായി സമ്പൂർണ്ണ ബന്ധം പുലർത്തി, ജീവിതത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെയും അവന്റെ ഹിതാനുസരണം മാത്രം നയിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠാനുഭൂതിയെയാണ് 'ദൈവരാജ്യം' എന്ന വിവക്ഷകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു ഉദ്ദേശിച്ചത്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജീവിതം അവൻ നയിച്ചു. അവനിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ശക്തിയാൽ ആ അനുഭവം മറ്റുള്ളവർക്കും ഉണ്ടായി അവരും ജീവിതസാഫല്യം പ്രാപിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവൻ നൽകിയ ഉപദേശം.

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം അതിന്റെ മുഖവുരയിൽത്തന്നെ, നിത്യമായി ദൈവത്തോടുകൂടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദൈവവുമായ വചനം ജഡധാരണം ചെയ്ത ദേഹമാണ് യേശുക്രിസ്തു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു യോഹ. 1:14. ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി സമൃദ്ധിയായ നിത്യജീവനെ മനുഷ്യനു നൽകുവാൻവേണ്ടി കൃപയും സത്യവും നിറഞ്ഞവനായി അവൻ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. അവനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന യാതൊരുത്തനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കത്തക്കവണ്ണം, അനന്തമായ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതമായി ദൈവം അവനെ ലോകത്തിൽ അയച്ചുവെന്നുള്ളതാണ് നാലാം സുവിശേഷത്തിന്റെ ദൂത്.

മനുഷ്യരെ ദൈവരാജ്യാനുഭവത്തിൽ വരുത്തി നിത്യജീവന് അവകാശികളാക്കുവാൻവേണ്ടി യേശുക്രിസ്തു സർവ്വപ്രധാനമായി രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു. ഒന്നാമത്, അവന്റെ ആളത്തത്തിൽ ദൈവം അനുസ്യൂതം ഭരണം ചെയ്യുന്ന ജീവിതാനുഭവം ലോകത്തിൽ പ്രകടമാക്കി. അതിൽ പാപത്തിന്മേലുള്ള വിജയം ഒരു വശത്തും കഷ്ടത, രോഗം, മരണം ആദിയായവയിന്മേലുള്ള അധികാരം മറുവശത്തും സദാ വിളങ്ങിയിരുന്നു. അതിനാൽ പാപരഹിതനായി യേശു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. തന്നെ സമീപിച്ചവർക്കു രോഗശാന്തിയും മറ്റെല്ലാവിധ ആശ്വാസവും യേശു നിരന്തരം നൽകി. ഇവയ്ക്കും പുറമേ, പ്രകൃതിയുടെ

മേലും അധികാരമുള്ളവനായി അവൻ സദാ പ്രവർത്തിച്ചു. ക്ലേശവും പീഡയും മരണവും അവൻ യഥാർത്ഥമായി അനുഭവിച്ചുവെന്നുവരികിലും അവയുടെമേൽ അവൻ സദാ വിജയം വരിച്ചു. ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ആളത്തത്തിൽ സമൃദ്ധിയായ നിത്യജീവനും ദൈവരാജ്യാനുഭൂതിയും അനവരതം പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ യഥാർത്ഥമായി ജീവിച്ചു. രണ്ടാമത്, യേശുക്രിസ്തുവിൽ പ്രകടമായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യം അവനുമായുള്ള സമ്പർക്കംമൂലം അനുഭവിച്ച്, അതിനെ അവനുവേണ്ടി ലോകത്തിൽ ഉദ്ഘോഷിക്കുവാനായി താൻ ഒരു ശിഷ്യസമൂഹത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിച്ചു. അവനുമായുള്ള ആത്മീയബന്ധത്തിനനുസരണമായി ഏവർക്കും പാപത്തിന്മേലുള്ള വിജയം സംസിദ്ധമാക്കുവാനും ജീവിതത്തിൽ പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാകാവുന്ന കഷ്ടത, രോഗം, മരണം ആദിയായവയെ ഭയപ്പെടാതെ ധൈര്യപൂർവ്വം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കേണ്ടതിനും ആവശ്യമായ മാർഗ്ഗം അവൻ ഈ വിധത്തിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. അഥവാ ദൈവരാജ്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ നിത്യജീവൻ സർവ്വർക്കും ലഭ്യമാകുവാൻ വേണ്ട ക്രമീകരണം അവൻ തന്നെ ചെയ്തു.

c. പീഡാനുഭവവും കുരിശുമരണവും

യേശുവിന്റെ ജീവിതവ്യാപാരത്തിനു മറ്റൊരു വശമുണ്ടായിരുന്നു. ദൈവരാജ്യാനുഭവത്തിൽ കേന്ദ്രമാക്കി അവൻ ഉദ്ഘോഷിച്ച സുവിശേഷം വ്യക്തികളെ ബഹുമാനിക്കുന്നതും സ്നേഹത്തിലും നീതിയിലും അധിഷ്ഠിതവുമായിരുന്നുവെങ്കിലും അത് പരമ്പരാഗതമായി സമുദായത്തിൽ രൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്ന പല ജീവിത മാനദണ്ഡങ്ങളെയും നിശിതമായി ചോദ്യം ചെയ്യുകയും അലംഘനീയമായി മനുഷ്യർ കരുതിവന്ന അനേക ആചാരമര്യാദകൾക്കും അപ്പുറമായി ചിന്തിക്കുവാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിലടങ്ങുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികവും ധാർമ്മികവുമായ തത്ത്വങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻപോലും യത്നിക്കാതെ യെഹൂദ മതനേതാക്കന്മാർ അവനെ എതിർക്കുവാൻ മുതിർന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ സാമുദായികവും മതപരവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളെ അന്യൂനം നിലനിർത്തുവാൻ വേണ്ടി അവനെ ഒരു സമുദായദ്രോഹിയായി പ്രഖ്യാപിച്ച് ക്രൂശുമരണത്തിനു വിധേയനാക്കി. ഇങ്ങനെ അജ്ഞതയും ധാർമ്മിക മൂല്യാവഗണനയും മൂലം യേശുക്രിസ്തുവിനെ അവർ പരിത്യജിച്ചു.

എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അത്യധികം സ്നേഹിച്ചു. അവനെ നിഷ്ക്കരുണം വധിച്ച യെഹൂദമതനേതാക്കന്മാരെപ്പോലും നിത്യജീവന് അവകാശികളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ അവൻ ഏറ്റവും ആഗ്രഹിച്ചു. പാപരഹിതനായ അവൻ മരിച്ചത് നന്മയുടെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും നിത്യപ്രതീകമായിട്ടായിരുന്നു.

പീഡാനുഭവംമൂലം യേശുക്രിസ്തു ശാരിരിക വേദനയും മനസ്സിന്റെ ക്ലേശവും അവനെ ക്രൂശിച്ചവരുടെ അജ്ഞതയെയും ധാർമ്മികമായ അധഃപതനത്തെയും പറ്റിയുള്ള തീരാദുഃഖവും സഹിച്ചു. ഇങ്ങനെ

അവൻ അവരുടെ പാപഭാരത്തെ ചുമന്നു. അവന്റെ കൊലയാളികളെപ്പോലും സ്നേഹിച്ചും അനുതപിക്കുന്നപക്ഷം അവർക്കുകൂടെയും ക്ഷമയുടെ അനുഭവം നൽകിയുംകൊണ്ട് മരിച്ച അവന്റെ മരണത്തിന് രക്ഷണ്യമായ വില ഉണ്ടെന്നു പുതിയനിയമം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

d. പുനരുത്ഥാനവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണവും

യേശുക്രിസ്തു യഥാർത്ഥമായും പീഡയും മരണവേദനയും അനുഭവിച്ചു മരിച്ചു. എന്നാൽ ഐഹികജീവിതവ്യാപാരത്തിന്റെ അന്ത്യം ക്രൂശുമരണമല്ലായിരുന്നു. പിന്നെയോ, അവൻ മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് ദൈവരാജ്യാനുഭവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ നവജീവൻ നൽകുവാൻവേണ്ടി ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം നിയോഗിതനായിവന്ന് അവൻ, ഏതുദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിനായി ലോകത്തിൽ വന്നുവോ, അത് മനുഷ്യന്റെ അജ്ഞതയും ധാർമ്മികമൂല്യാവഗണനയും മൂലം നിഷ്ഫലമായിത്തീർന്നുപോയില്ല. ഈ സത്യമാണ് പുനരുത്ഥാനം വെളിവാക്കുന്നത്. യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ആളത്തത്തിൽ പ്രകടമാക്കിയ നവജീവാനുഭവം സർവ്വപ്രതിബന്ധങ്ങളെയും നേരിട്ടും മരണത്തെ അതിജീവിച്ചുംകൊണ്ട് നിത്യമായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഇത് സാദ്ധ്യമായത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ലോകജീവിതം, ക്രൂശുമരണം, പുനരുത്ഥാനം ഇവ ചേർന്നുള്ള അവന്റെ ഐഹികജീവിതവ്യാപാരം വഴിയായിരുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന് ആധാരമായി, അവൻ ശിഷ്യന്മാർക്കു വെളിപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളാണ് വി. പൗലൊസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതെന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ സുവിശേഷങ്ങൾ അവയ്ക്കും പുറമേ അവന്റെ ശരീരം സംസ്കരിച്ചിരുന്ന കല്ലറ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുതയും എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. മാത്രവുമല്ല, സുവിശേഷങ്ങളിലെ പ്രതിപാദനങ്ങൾ തമ്മിലും വിശദാംശങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ വിഷയം ഇവിടെ സവിസ്തരം പരാമർശിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു സംഗതി മാത്രം എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. പല ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ ഒഴിഞ്ഞ കല്ലറയുടെ കാര്യം സാരമായി കരുതേണ്ടതില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇതു സംബന്ധിച്ച് ഒരു വാക്കു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാണ്. യേശുക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു എന്നുള്ള പ്രസ്താവന കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, അവൻ കുരിശുമരണാനന്തരം ആത്മീയമായി ശിഷ്യന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളതല്ല. അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനു മതിയായ ആധാരമായി യെഹൂദമതപാരമ്പര്യത്തിൽ വളർന്നവരായ ശിഷ്യന്മാർ പരിഗണിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. നേരേമറിച്ച്, യേശുക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നുള്ള പ്രസ്താവനകൊണ്ട് അവർ ഉദ്ദേശിച്ചത് ക്ലേശം അനുഭവിച്ചു മരിച്ചവനായ അവന്റെ ശരീരത്തിനു തന്നേ നിത്യമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടായിയെന്നുള്ള സത്യമാണ്. അതിനാൽ യേശു

ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റത് അവന്റെ ശരീരവുമായിട്ടായിരുന്നു. ഈ ആശയമത്രേ ഒഴിഞ്ഞ കല്ലറ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അതിനെ നിസ്സാരമായി കരുതിക്കളയാവുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യമല്ല.

ലോകാവസാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയ പ്രത്യാശ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനവുമായി ബന്ധമുള്ളതാണ്. ലോകാന്ത്യത്തിൽ, ഐഹിക ജീവിതമണ്ഡലത്തിലെ ഭൗതികവും ആത്മീയവുമായ ഇരുവശങ്ങൾക്കും നിത്യമായ രൂപാന്തരം ഉണ്ടാകുമെന്നു പുതിയനിയമം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്.[12] ഈ പ്രത്യാശയ്ക്കു ക്രിസ്ത്യാനി കാണുന്ന നിദാനം മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്നും ശരീരത്തിൽ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റവനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനമത്രേ.

യേശുക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു എന്നു മാത്രമല്ല ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം പറയുന്നത്. അവൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തുവെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.[2] ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പും സ്വർഗ്ഗാരോഹണവും ഒരു സംഭവത്തെ മാത്രമേ കുറിക്കുന്നുള്ളൂവെന്നു ചില ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുവെന്നുവരികിലും അവ രണ്ടും രണ്ടാശയങ്ങളെയാണ് ഊന്നിപ്പറയുന്നത്. ക്ലേശവും മരണവും അനുഭവിച്ചു യഥാർത്ഥമായി ഐഹികവാസം വെടിഞ്ഞവനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്ഷയവിധേയവും മർത്ത്യവുമായ മനുഷ്യശരീരം ക്ലേശവും മരണവും എന്നേക്കുമായി കൈവെടിഞ്ഞ് നിത്യം ജീവിക്കത്തക്ക രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചുവെന്നുള്ള സത്യത്തെ പുനരുത്ഥാനം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗാരോഹണമാകട്ടെ, ഇപ്രകാരം രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ച ശരീരവുമായി സംയോജിച്ച് അവൻ സ്വീകരിച്ചതായ മനുഷ്യത്വത്തെത്തന്നെ യേശുക്രിസ്തു ദൈവവുമായുള്ള നിത്യബന്ധത്തിലേക്ക് ഉയർത്തിയെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

മേൽവിവരിച്ചതിൽ നിത്യമായ വിജയവും മഹത്വീകരണവും പ്രാപിച്ചവനായ യേശുക്രിസ്തു തന്റെ മനുഷ്യത്വംകൊണ്ട് സാധിച്ചതായ രക്ഷയുടെ ശ്രേഷ്ഠാനുഭവങ്ങൾ മനുഷ്യജാതി മുഴുവനും മാത്രമല്ല, സർവ്വസൃഷ്ടിക്കും സമ്പൂർണ്ണമായി ലഭിക്കുവാനുള്ളതാണ്. ലോകചരിത്രത്തിൽ ഇന്നോളം നിവർത്തിക്കപ്പെടാത്തതും ഒരുപക്ഷേ, ചരിത്രവലയത്തിനുള്ളിൽ ഒരിക്കലും സാധിക്കപ്പെടുവാൻ ഇടയില്ലാത്തതുമായ ഈ അനുഭവപ്രാപ്തിയാണ് ലോകാന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ക്രിസ്തീയ പ്രതീക്ഷ. അതു സംസിദ്ധമാകുമെന്നുള്ള സുശക്തമായ പ്രത്യാശയാണു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനം എന്ന വിവക്ഷ കൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനി ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ഒരു മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ ജനിച്ചു ചരിത്രത്തിനുള്ളിൽ ജീവിച്ചു മരിച്ചുയിർത്തെഴുന്നേറ്റവനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ കേവലം ഒരു പ്രവാചകനോ, പരിശുദ്ധനോ, രക്തസാക്ഷിയോ ആയിട്ടല്ല പുതിയനിയമം ചിത്രീകരിക്കുന്നത് എന്ന് മുകളിൽ കണ്ട പരാമർശത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. പിന്നെയോ, സർവ്വസൃഷ്ടിക്കും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം മൂലമുണ്ടാകേണ്ട ജീവിതസാഫല്യം നൽകുവാൻ

തക്കവണ്ണം ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു വ്യാപരിച്ച ദേഹമാണു യേശു ക്രിസ്തുവെന്നത്രേ അവിടെ കാണുന്നത്.

4. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തിനു പുതിയനിയമം നൽകുന്ന സുപ്രധാനമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

മേൽവിവരിച്ചവിധത്തിൽ യേശുവിന്റെ ഐഹികജീവിതം, ക്രൂശു മരണം, പുനരുത്ഥാനം ആദിയായവ മനസ്സിലാക്കിയ ശിഷ്യന്മാർ അവന്റെ ആളത്തത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനായി പല പ്രകാരത്തിലായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ സുപ്രധാനമായ ചിലതിനെ ആസ്പദമാക്കി ഓരോ ലഘുപരാമർശം ഇവിടെ ചേർത്തുകൊള്ളട്ടെ.

a. നസ്രായനായ യേശു, ദൈവത്തിന്റെ ക്രിസ്തു

പുതിയനിയമത്തിൽ യേശുവിനെപ്പറ്റി ചെയ്തിരിക്കുന്ന സർവ്വപ്ര ധാനമായ പ്രസ്താവന അവൻ ക്രിസ്തുവാകുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച, പത്രൊസ് അപ്പൊസ്തലന്റെ പെന്തി ക്കൊസ്തി പ്രസംഗത്തിൽ 'നിങ്ങൾ ക്രൂശിച്ച ഈ യേശുവിനെത്തന്നെ ദൈവം കർത്താവും ക്രിസ്തുവും ആക്കിവച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കു ന്നു. വി. പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും മറ്റു പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥ ങ്ങളിലും ഈ വസ്തുത അനവരതം കാണാവുന്നതുമത്രേ.

'ക്രിസ്തു' അഥവാ 'മിശിഹാ' എന്ന പദത്തിനു യെഹൂദമതചരി ത്രത്തിൽ ഒരു പ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ട്. യെഹൂദന്മാരായിരുന്ന യേശു വിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്ക് അവനെ സംബന്ധിച്ചു ഈ പദം ഉപയോഗിക്കു വാൻ പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു.

യെഹൂദമതത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞാൽ, ജീവിതക്രമീകരണത്തിനാ വശ്യമായ നിയമവിധികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ന്യായപ്രമാണവും ആരാധനാസ്ഥലമായ യെരൂശലേം ദൈവാലയവും മറ്റും അതിലെ സർവ്വപ്രധാനമായ ഘടകങ്ങളായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കും പുറമേ, യെരൂ ശലേം നഗരം കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഘടനയായും യെഹൂ ദജാതി വളർന്നുവന്നു. മതപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതയാ ഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അവർ രണ്ടു ചേരികളായി തിരിച്ചു ചിന്തിച്ചുവന്നിരു ന്നില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൈവം അനുസ്യൂതം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നും മതപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ രണ്ടു വശങ്ങളെയും ചേർത്തിണക്കി യുള്ള തങ്ങളുടെ സംഘടന ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി വെളിപ്പെടുത്തു വാൻവേണ്ടി നിയോഗിതമാണെന്നും യെഹൂദന്മാർ വിശ്വസിച്ചുവന്നി രുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തു യെഹൂദന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യത്തിനുടവു തട്ടിയിരുന്നു എങ്കിലും ആ സ്ഥിതി മാറി തങ്ങ ളുടെ പൂർവ്വനിലയിൽ അവർ പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുമെന്ന് അവർക്കു പ്രത്യാശയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശ്യം സാധിപ്പാൻവേണ്ടി ദൈവ ത്താൽ പ്രത്യേകം അയയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഒരു രാജാവ് ഉദയം ചെയ്യുമെന്നും അവൻ യെരൂശലേം കേന്ദ്രമാക്കി ലോകത്തിലെ സർവ്വജാതികളെയും

ചേർത്തു നീതിയും സമാധാനവും സൗഭാഗ്യവും സുഭദ്രതയും അനവരതം നടമാടുന്ന ഒരു ലോകൈക സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു യെഹൂദന്മാരുടെ ചിരപ്രതീക്ഷ.

യെഹൂദജാതിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ രാജാക്കന്മാരെ വാഴിച്ചുവന്നത് അഭിഷേകതൈലം പൂശിയുള്ള മതപരമായ ഒരു കർമ്മംവഴിയായിരുന്നു.[13] ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം നിയോഗിതനായി വരുവാനിരിക്കുന്ന ഈ രാജാവും തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് അഭിഷേകം പ്രാപിച്ചവനായിരിക്കുമെന്നു കരുതുവാൻ യെഹൂദന്മാർക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നും വരുവാനിരിക്കുന്ന രാജാവ് 'ക്രിസ്തു' ആയിരിക്കും[14] എന്നുള്ള വിശ്വാസം യെഹൂദന്മാർക്കു ലഭിച്ചുവെന്നു പറയാം.

ഈദൃശമായ പ്രതീക്ഷയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യെഹൂദജാതിയിലാണു നസ്രായനായ യേശു ഭൂജാതം ചെയ്തു ജീവിച്ചുമരിച്ചത്. ആ ജാതിയിൽപ്പെട്ടവരോടായിരുന്നു യേശുവിനെ ദൈവം 'ക്രിസ്തുവും കർത്താവും ആക്കിവച്ചു'വെന്നു വി. പത്രോസ് തന്റെ പെന്തിക്കൊസ്തി പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞത്. പുതിയനിയമത്തിലെ മറ്റ് എഴുത്തുകാരും യേശു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റുവെന്നു ആദ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചതും ആ ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട മനുഷ്യരോടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു എന്ന പദം അവർക്ക് സുപരിചിതമായ ഒന്നായിരുന്നു.

എന്നാൽ യേശുവിനെ ക്രിസ്തുവായി ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന ശിഷ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ മതപരമായ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഒരു പദം ഉപയോഗിച്ചുവെങ്കിലും ആ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു നേരെ ലഭ്യമല്ലാത്ത ഒരു അർത്ഥമാണ് 'ക്രിസ്തു' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചത്. ക്രിസ്തു ദൈവത്താൽ നിയോഗിതനായി ലോകത്തിൽ വന്നു മനുഷ്യജാതിയെ മുഴുവനും ഉൾപ്പെടുത്തി ഒരു മഹാസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുമെന്നുള്ളതായിരുന്നു യെഹൂദന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷ. നസ്രായനായ യേശുവാകട്ടെ ലോകദൃഷ്ടയിൽ ഹീനമായ ക്രൂശിൽ മൃതിയടഞ്ഞ ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ഇവിടെ അന്തർലീനമായ അർത്ഥവ്യത്യാസം എങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാം?

യേശു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അവൻ തന്നെ താൻ ക്രിസ്തുവാകുന്നുവെന്നു സ്വയം വിവക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ താൻ ക്രിസ്തുവോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു നിഷേധാത്മകമായ ഉത്തരം പല വിഷമസന്ധികളെയും കടത്തിവിടാമായിരുന്നിട്ടും അത് അവൻ ചെയ്തില്ല[15] എന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണ്. യേശു തന്നെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നത് 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നായിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാരും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനുശേഷം ആദിമസഭയും അവനെപ്പറ്റി 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന പ്രയോഗം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന പദംകൊണ്ട് യേശു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കാവുന്ന അർത്ഥം എന്തായിരിക്കുമെന്ന ചോദ്യം ഇവിടെ വളരെ സംഗതമാണ്.

'മനുഷ്യപുത്രൻ'

പഴയനിയമത്തിൽ, സങ്കീർത്തനങ്ങളിലും യെഹെസ്കേൽ ദീർഘദർശിയുടെ പ്രവചന ഗ്രന്ഥത്തിലും ഈ പദം ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ അർത്ഥം 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നു മാത്രമാണ്.[16] യെഹെസ്കേൽ പ്രവാചകൻ തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെയാണ് 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കേവലം 'മനുഷ്യൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിലോ, 'ഞാൻ' എന്ന ആശയം എടുത്തുകാണിക്കുവാനോ ആണ്.

എന്നാൽ മറ്റു രണ്ട് അർത്ഥങ്ങളിൽ ഈ പദം പുതിയനിയമ കാലത്തിനു മുമ്പുള്ള യെഹൂദചരിത്രത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്ന് ദാനിയേലിന്റെ ഗ്രന്ഥം 7:31ലും മറ്റേത് ഈനോക് 37:71 വരെയുള്ള ഭാഗത്തും കാണുന്നു. ദാനിയേലിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് ഏതർത്ഥത്തിലാണെന്ന് ആ അദ്ധ്യായത്തിൽത്തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'രാത്രിദർശനങ്ങളിൽ മനുഷ്യപുത്രനോടു സദൃശനായ ഒരുത്തൻ ആകാശമേഘങ്ങളോടെ വരുന്നതു കണ്ടു; അവൻ വയോധികന്റെ അടുത്തു ചെന്നു; അവർ അവനെ അവന്റെ അടുത്തു വരുമാറാക്കി' (ദാനി. 7:13) എന്നു പ്രസ്താവിച്ചശേഷം മനുഷ്യപുത്രനു സദൃശനായ ആ ജീവിക്കു നിത്യരാജത്വവും ആധിപത്യവും ലഭിച്ചുവെന്ന് 14-ാം വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദാനിയേലിനുണ്ടായ ദർശനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം 17-ാം വാക്യം മുതൽ നൽകിയിരുന്നിടത്തു നിത്യരാജത്വം പ്രാപിച്ചത് ഒരു വ്യക്തിയല്ല. 'അത്യുന്നതനായവന്റെ വിശുദ്ധന്മാർ' ആകുന്നു എന്നു വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു (ദാനി. 7:18,25 കാണുക). ഇതിൽനിന്നും 'മനുഷ്യപുത്രനോടു സദൃശനായ ഒരുത്തൻ' എന്ന പദപ്രയോഗംകൊണ്ടു ദാനിയേലിന്റെ പ്രവചനത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ സമൂഹത്തെയത്രേ എന്നു ന്യായമായി അനുമാനിക്കാം.

ഈനോക്കിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ[17] എടുത്തു പറയുന്ന 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന വ്യക്തിയാണ്. എന്നാൽ അതു പ്രകൃതിക്കതീതനും ആകാശമേഘങ്ങൾ വഴി ലോകത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നവനും ആകുന്നു. ഈ മനുഷ്യപുത്രനെ ക്രിസ്തുവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ചിന്തിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം യെഹൂദമതത്തിൽ നിലവിൽവന്നിരുന്നു.

മേൽവിവരിച്ച ആശയങ്ങളിൽ ഒന്നും ആയിരുന്നില്ല 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്നു സ്വയം വിവക്ഷിച്ചതിൽ യേശു ഉദ്ദേശിച്ചത്. എന്നാൽ ഈ ആശയങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെയും യേശു അറിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നത് തീർച്ചയാണ്. മാത്രവുമല്ല, ചില ചുറ്റുപാടുകളിൽ ആ പദംകൊണ്ടു കേവലം 'ഞാൻ' എന്ന സർവ്വനാമത്തിന്റെ അർത്ഥമേ യേശു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കയുള്ളൂ. മറ്റു ചില അവസരങ്ങളിൽ ദാനിയേൽ പ്രവാചകന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ട ആശയം അവൻ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഈ അർത്ഥമനുസരിച്ച് യേശു സ്വയം ദൈവത്തിന്റെ

ജനത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതായി കരുതിയിരുന്നുവെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കെല്ലാം അപ്പുറമായ ഒരാശയം യേശുവിന്റെ ചിന്താഗതിക്കു രൂപം നല്കുവാൻ സഹായകമായി പഴയനിയമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനെയായിരുന്നു അവൻ സർവ്വപ്രധാനമായി ഊന്നിപ്പറഞ്ഞത്.

ക്ലേശമനുഭവിക്കുന്ന യഹോവയുടെ ദാസൻ

ഈ ആശയം, മനുഷ്യപുത്രൻ കഷ്ടതയനുഭവിച്ചുമരിക്കും എന്നുള്ള പ്രസ്താവന മൂലം യേശു തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു ഫിലിപ്പിന്റെ കൈസര്യയിൽവച്ചു നടന്ന സംഭവം വെളിവാക്കുന്നു.[18] മനുഷ്യർ താൻ ആരെന്നു പറയുന്നുവെന്നു യേശു അവിടെവച്ചു ശിഷ്യന്മാരോടു ചോദിച്ചു. അവരുടെ പ്രതിനിധിയായി വി. പത്രോസ് നല്കിയ ഉത്തരം തുടർന്ന്, താൻ ആരെന്ന് അവർ പറയുന്നുവെന്ന് യേശു വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ജീവനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തുവാണെന്നു പത്രോസ് മറുപടി നൽകിയ ഉടനെ, ക്രിസ്തുവാണ് താൻ എന്നുള്ള അറിവു രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കണമെന്ന് അവൻ അവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. അതിനു കാരണമായി, യെഹൂദജാതിത്തലവന്മാർ തന്നെ തിരസ്കരിച്ചു കൊല്ലുകയും മൂന്നാം ദിവസം താൻ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന് അവൻ അവരെ അറിയിച്ചു. ഈ സംഭവത്തിൽനിന്നും ക്രിസ്തുവാണ് താൻ എന്നുള്ള വസ്തുതയെ നിഷേധിക്കാതെ, യേശു തന്റെ സേവനലക്ഷ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഇങ്ങനെ യേശു കണ്ട സേവനലക്ഷ്യത്തിന് സഹായകമായിത്തീരത്തക്ക ഒരു പശ്ചാത്തലം യെഹൂദമത[19] ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് 597ലും 586ലും യെഹൂദന്മാരെ ബാബിലോന്യർ തോല്പിക്കുകയും അവരിൽ കൊള്ളാവുന്ന അനേകരെയും അടിമകളായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയും യെരൂശലേം ദൈവാലയത്തെത്തന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ഒരു മുക്കാൽ ശതാബ്ദത്തോളം നീണ്ടുനിന്നിരുന്ന ബാബേൽ പ്രവാസകാലത്തു യെഹൂദന്മാരുടെ മതപരമായ ചിന്തയ്ക്ക് അത്ഭുതാവഹമായ വികസനമുണ്ടായി. അതിൽ കഷ്ടതയ്ക്കു രക്ഷണ്യമായ അർത്ഥവും വിലയും ഉണ്ടെന്നുള്ള ആശയം ഉൾപ്പെടുന്നു. യെശയ്യാ പ്രവാചകന്റെ പുസ്തകം[20] 52, 53 എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഈ ആശയമാണു വിവരിക്കുന്നത്. യാതനയ്ക്കു വിധേയനായ ദാസനെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്ന ഈ ഭാഗത്ത്, യാതൊരു പിഴയും ചെയ്യാതെയിരുന്ന യഹോവയുടെ ദാസൻ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറ്റങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ക്ലേശമനുഭവിക്കുകയും അതുമൂലം അനേകർക്കു രക്ഷാമാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

ഇവിടെ എടുത്തുപറയുന്ന യഹോവയുടെ ദാസന്റെ പാരമ്പര്യമാണ് യേശു തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിച്ചത് എന്നുള്ളത് നിസ്തർക്ക

മത്രേ. ഈ യഹോവയുടെ ദാസൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു മുൻകുറി ആയിരുന്നുവെന്ന് ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും യേശു ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തിനു മുമ്പ് യെഹൂദന്മാർ ഈ വിധത്തിൽ ആ ഭാഗത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ആധുനിക വേദപണ്ഡിതന്മാർ, ഇവിടെ പറയുന്ന യഹോവയുടെ ദാസൻ ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചിരുന്നില്ലയെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പിന്നെയോ, യെഹൂദന്മാരുടെ ജാതീയമായ നിലനില്പുതന്നെ നാമാവശേഷമായിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് അവർക്ക് ഉറപ്പും ധൈര്യവും നല്കി. അവരെ ആദ്ധ്യാത്മികമായി നയിക്കുവാൻവേണ്ടി യെഹൂദജാതിക്ക് ആളത്തം കല്പിച്ച്, 'യഹോവയുടെ ദാസൻ' എന്നു സംബോധന ചെയ്യുകയായിരുന്നുവെന്ന് അവർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ബാബേൽ പ്രവാസത്തിൽ കഴിയുന്ന യെഹൂദജാതിയെ ദൈവം ഉദ്ധരിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രവാചകൻ ഊന്നിപ്പറയുന്നത്, പിന്നെയോ ആ ജാതിയുടെ യാതനാനുഭവം അവരുടെയും ലോകത്തിലുള്ള മറ്റു ജാതികളുടെയും വീണ്ടെടുപ്പിനു മുഖാന്തിരമായിത്തീരുമെന്നുമത്രേ.

കഷ്ടതയ്ക്കു രക്ഷണ്യമായ വില ഉണ്ടെന്നുള്ള ആശയം ബാബേൽ പ്രവാസകാലത്തിനു മുമ്പ് യിസ്രായേൽ ജാതിയിൽപ്പെട്ടവർ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ ക്ലേശാനുഭവം മൂലം ദൈവത്താൽ നിയോഗിതനായ ലോകൈകരാജാവ് രക്ഷ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നുള്ള ചിന്തയും യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ എടുത്തുപറയുന്ന യഹോവയുടെ ദാസനെ ക്രിസ്തുവിനു മുൻകുറിയായി പരിഗണിക്കുന്ന പാരമ്പര്യവും യേശുവിനു മുമ്പ് നിലവിൽ വന്നിരുന്നതല്ല.[21] എന്നാൽ യേശു ഈ ആശയം, തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിക്കുകയും അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ലോകത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായും നൂതനമായ ഒരു ജീവിതലക്ഷ്യം യേശു അവലംബിച്ചു. അതിന്റെ വിജയം പുനരുത്ഥാനം മൂലം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു.

ക്രിസ്തുവായി യേശു ലോകത്തിൽ ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതു യെഹൂദന്മാരുടെ സാധാരണ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ ഒരർത്ഥത്തിലായിരുന്നു.

b. യേശുക്രിസ്തു കർത്താവ്

യേശുവിനെ ക്രിസ്തുവായി പ്രഖ്യാപിച്ച ശിഷ്യന്മാർക്ക് അവനെ 'കർത്താവ്' എന്നു വിവക്ഷിക്കുവാൻ വൈഷമ്യമില്ലായിരുന്നു. സാധാരണ ഉപയോഗത്തിൽ 'ഭരണകർത്താവ്,' 'രാജാവ്' 'ദാസന്റെ യജമാനൻ' ആദിയായവ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഒരാളിനെ ബഹുമാനസൂചകമായി സംബോധന ചെയ്യുവാനും ഇത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ യവനമതങ്ങളിൽ ദേവന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഈ പദം തന്നെ പ്രയോഗത്തിൽ വന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുമതം സമാരംഭിച്ച കാലത്ത് 'കർത്താവ്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തെയോ ദേവന്മാരെയോ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതായി മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ പൊതുവേ മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു.

പഴയനിയമത്തിൽ ഏകദൈവത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് ഈ പദമാണ്. അതിനാൽ കേവലം ബഹുമാനദ്യോതകമായി മാത്രം യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഈ പദം അന്നത്തെ മനുഷ്യർ പ്രയോഗിക്കുക അല്ലായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത വെളിവാക്കുവാൻ പുതിയനിയമത്തിൽ ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് 'പിതാവായ ഏകദൈവവും' യേശുക്രിസ്തുവെന്ന ഏക കർത്താവും' മാത്രമാണുള്ളത് എന്നു വി. പൗലൊസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.[22] 'യേശു കർത്താവാകുന്നു' എന്ന പ്രസ്താവന ആദിമസഭയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായി പല പുതിയനിയമഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്.[23] ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി, യേശുവിനോട് നേരിട്ടോ, യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ ദൈവത്തോടോ, പ്രാർത്ഥന കഴിക്കുന്ന പതിവ് ആരംഭകാലം മുതൽക്കു തന്നെ ക്രൈസ്തവസഭ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.[24]

യേശുവിനെ 'കർത്താവ്' എന്നു സംബോധന ചെയ്യുന്നതിൽ അടങ്ങുന്ന അർത്ഥം, അവനെ നാഥനായി സ്വീകരിച്ച് ദൈവത്തിന് നൽകേണ്ട അനുസരണം അവന്റെ നേരെ പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. അത് ആദിമസഭ ചെയ്തതായി പുതിയനിയമത്തിൽ ധാരാളം തെളിവുകൾ ഉണ്ട്.

c. യേശുക്രിസ്തു ദൈവപുത്രൻ

യേശുവിനെപ്പറ്റി 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന പദം ശിഷ്യന്മാരും ആദിമസഭയും ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും 'ദൈവപുത്രൻ' എന്നത് അവർ സാധാരണയായിപ്പറയുന്നുണ്ട്. യവനലോകത്തിൽ 'ദൈവപുത്രൻ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, 'ഒരു നല്ല മനുഷ്യൻ' എന്ന അർത്ഥമേ ധരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവപുത്രൻ എന്നു വിവക്ഷിച്ചത് ആ അർത്ഥത്തിലായിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയാണ്. പഴയനിയമത്തിൽ ഈ പദപ്രയോഗത്തിനു വളരെ അർത്ഥവ്യാപ്തി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. 'ദൈവദൂതന്മാർ' 'നീതിമാന്മാരായ മനുഷ്യർ' 'ദൈവഹിതമനുസരിച്ച യിസ്രായേൽ രാജാക്കന്മാർ' 'പ്രവാചകന്മാർ,' 'യിസ്രായേൽ ജാതി' ആദിയായ പല അർത്ഥങ്ങൾ ഈ പദത്തിന് പഴയനിയമത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

എന്നാൽ ഇവയിൽ എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായ അർത്ഥം യേശുവിനെ ദൈവപുത്രൻ എന്നു പുതിയനിയമം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിലടങ്ങുന്നുണ്ട്. യേശു ദൈവത്തെ 'പിതാവ്' എന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതായി സുവിശേഷങ്ങൾ സാക്ഷീകരിക്കുന്നു. ഇവിടെ പഴയനിയമത്തിൽ കാണാത്ത ഒരു നൂതനാശയം ദർശിക്കാവുന്നതത്രേ. യഹോവ യിസ്രായേൽ ജാതിയുടെ പിതാവായിരുന്നുവെന്നു പഴയനിയമം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെയും പിതാവായി ദൈവത്തെ കരുതുന്ന പാരമ്പര്യം അവിടെ കാണുന്നില്ല. യേശുവാകട്ടെ, ദൈവത്തെ പിതാവായി കരുതുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ ശിഷ്യ

ന്മാർക്കുപോലും ദൈവത്തെ 'അബ്ബാ!, പിതാവേ!' എന്നു സംബോധന ചെയ്യുന്ന അവകാശത്തിന് അവരെ യോഗ്യരാക്കിത്തീർക്കുന്നു.[25]

സുവിശേഷങ്ങളിലെ പ്രതിപാദനം നോക്കിയാൽ, യേശുവിന്റെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലുണ്ടായ അനുഭവം, സ്നാനസമയത്തുണ്ടായ സംഭവം, മറുരൂപമലയിലെ ദിവ്യവചനം, ഗത്സമന തോട്ടത്തിൽവച്ച് അവൻ ചെയ്ത സ്വയസമർപ്പണം, ഇവയിലെല്ലാം അവൻ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം യഥാർത്ഥമായി അനുഭവിക്കുന്നതു കാണാവുന്നതാണ്. പുത്രത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണം യേശു ദർശിക്കുന്നത് അനുസരണത്തിലാണ് എന്ന വസ്തുത ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല അവന്റെ ജീവിതം മുഴുവനിലും തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ ഈ അനുഭവം എബ്രായ ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു-'പുത്രനെങ്കിലും താൻ അനുഭവിച്ച കഷ്ടങ്ങളാൽ അനുസരണം പഠിച്ചു തികഞ്ഞവനായി തന്നെ അനുസരിക്കുന്ന ഏവർക്കും നിത്യരക്ഷയുടെ കാരണഭൂതനായിത്തീർന്നു.'

യേശുക്രിസ്തു ദൈവപുത്രനാകുന്നുവെന്ന ആശയത്തിന് വേദശാസ്ത്രപരമായി സുപ്രധാനമായ ഒരർത്ഥം വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ആ സുവിശേഷം എഴുതിയതു തന്നെ യേശു ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തു എന്ന് നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കേണ്ടതിനായിട്ടാകുന്നുവെന്ന് അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. യേശുവും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ പിതാവും പുത്രനുമായുള്ള ബന്ധമായിട്ടത്രേ അവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി യേശുവിനെക്കുറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ 'ഏകജാതനായ' പുത്രൻ എന്ന് വി. യോഹന്നാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.[26] ഈ പദപ്രയോഗത്തിന് പകരമായി 'ദൈവം പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നവൻ' എന്നു മറ്റ് സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഏകജാതനായ പുത്രന് ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം സ്നേഹത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിലും പുതിയനിയമത്തിലെ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ദൈവത്തിന്റെ അനേക പുത്രന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിലല്ല യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവപുത്രൻ എന്നു വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിടെ ഊന്നിപ്പറയുന്ന ആശയം, ദൈവത്തിന് ഒരു പുത്രൻ മാത്രമേയുള്ളൂ; ആ പുത്രനാണ് യേശുക്രിസ്തു എന്നുള്ളതാണ്. മറ്റുള്ളവർക്ക് ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം സ്വകീയമായുള്ളതല്ല. അത് അവർക്ക് ഒരു ദാനമായി ലഭിക്കുന്നതത്രേ. യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ അവർക്ക് അത് ലഭിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും പുതിയനിയമം സഗൗരവം പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

അതിനാൽ പുതിയനിയമം അനുസരിച്ച് യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേകപുത്രനാണ്. മനുഷ്യനു ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി, പാപത്തിൽനിന്നും അവനെ ഉദ്ധരിച്ച്, നിത്യജീവന് അവനെ അവകാശിയാക്കി ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം എന്നേക്കുമായി നൽകുവാൻവേണ്ടി അവൻ ലോകത്തിൽ വന്നു. അവനിൽ വിശ്വസിച്ച് അവന്റെ ശിഷ്യന്മാ

രായിത്തീരുന്ന ഒരുത്തരും നശിച്ചുപോകാതെ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

d. യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥൻ

ഈ ആശയം സർവ്വപ്രധാനമായി എബ്രായലേഖത്തിൽ[27] കാണാവുന്നതാണ്. ആ ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ, മുൻകാലങ്ങളിൽ ഭാഗികമായും പലതരത്തിലുള്ള ഉപാധികൾ ഉപയോഗിച്ചും പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരം പൂർവ്വന്മാരോടു സംസാരിച്ചവനായ ദൈവം ഈ കാലാന്ത്യത്തിൽ പുത്രൻ മൂലം നമ്മോടു സംസാരിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടത്രേ. ഈ പുത്രൻ വഴിയായിരുന്നു ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതും സർവ്വകാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചതും ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ മാത്രമല്ല, ആളത്തത്തെപ്പോലും പ്രതിബിംബിക്കുന്നവനാണ് പുത്രൻ.

അനുസരണക്കേടുമൂലം ദൈവത്തിൽനിന്നും അകന്നുപോയിരുന്ന മനുഷ്യനെ അവന്റെ വീണ അവസ്ഥയിൽ പുത്രൻ ദർശിക്കുകയും അവനെ വീണ്ടെടുക്കുവാൻവേണ്ടി മരണം ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം മനുഷ്യന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യനായി വന്ന പുത്രനായ ക്രിസ്തു ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായ നിത്യമഹാപുരോഹിതനാണ്. മനുഷ്യൻ ജഡരക്തങ്ങളുള്ളവനായതുകൊണ്ട് അവനും ജഡരക്തമുള്ളവനായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു. എന്നാൽ പഴയനിയമത്തിലെ ശ്രേഷ്ഠമഹാപുരോഹിതനായ മോശെയെക്കാളും ഉയർന്നവനും പഴയനിയമ ബലികളെയും പൗരോഹിത്യത്തെയും സമ്പൂർത്തിയിൽ വരുത്തിയവനും ആയിരുന്നു.

അവൻ യഥാർത്ഥമായും മരിച്ചു. എന്നാൽ സ്വന്തമരണത്താൽ അവൻ മരണത്തിന്റെ അധികാരത്തെ നിർമ്മൂലമാക്കി. അവൻ തന്റെ ശരീരത്തിൽ അനുഭവിച്ച മരണം പഴയനിയമ ബലികളുടെ സമാപ്തിയും പൂർത്തീകരണവുമായ ഒരു പരമയാഗമായിരുന്നു. പഴയനിയമ ബലികൾക്ക് മൃഗവും പുരോഹിതനും ആവശ്യമായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ യാഗത്തിൽ ഇവ രണ്ടും താൻ തന്നെയായിരുന്നു. മനുഷ്യനു ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിച്ചുവെന്നുള്ളതിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു പഴയനിയമ ബലികൾ. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു ക്രൂശുമരണമാകുന്ന തന്റെ യാഗം മൂലം പഴയനിയമ ബലികളെ പൂർത്തീകരിക്കുകയും അവന്റെ സ്വന്ത ആളത്തത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നലെയും ഇന്നും എന്നേക്കും യഥാവാനായി അനന്യം സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ട് അവൻ ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായി നിത്യം നിലകൊള്ളുന്നു.

e. യേശുക്രിസ്തു ജഡം ധരിച്ച ദൈവത്തിന്റെ വചനം

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെക്കുറിച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനം, അഥവാ വചനം, മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ്

എന്നുള്ള ആശയം പുതിയനിയമത്തിൽ, വി. യോഹന്നാന്റെ എഴുത്തുകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനെ സഹായിക്കത്തക്ക ഒരു പശ്ചാത്തലം യെഹൂദമതചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് ഇയ്യോബിന്റെ പുസ്തകം 28:12-27 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങളിലും സദൃശവാക്യങ്ങൾ 8:22-31 വരെയുള്ള ഭാഗത്തും ചേർത്തിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പ്രതിപാദനത്തിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ജ്ഞാനത്തിനു വ്യക്തമായ ആളത്തം കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ആശയം എക്ളിസിയാസ്റ്റിക്കസ് 24-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കൂടുതൽ വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനവും വചനവും ഒന്നുമാത്രമാണെന്നു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പു തന്നെ യെഹൂദന്മാർ സമ്മതിച്ചിരുന്നു.

യവനതത്ത്വശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിലും വചനം എന്ന പദത്തിനു സുപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ സ്റ്റോയികൃർ[26] പ്രത്യേകം വികസിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇവയ്ക്കും പുറമേ, ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും ക്രിസ്തുവിനുശേഷം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലുമായി ജീവിച്ചിരുന്നയാളും ഒരു യെഹൂദ തത്ത്വചിന്തകനുമായിരുന്ന അലക്സാന്ത്രിയായിലെ ഫൈലോ ഈ പദം ആസ്പദമാക്കി, ദൈവത്തിനും ലോകത്തിനും മദ്ധ്യസ്ഥനായി വചനത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈദൃശമായ ചിന്താപശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 1:1-18 വരെയുള്ള ഭാഗത്തു കാണുന്ന 'വചനം' അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വേദശാസ്ത്രപരമായ പ്രതിപാദനം ചർച്ച ചെയ്യുവാൻ. അവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'വചനം' എന്ന വാക്കിന്റെ പശ്ചാത്തലം പഴയനിയമമോ, യവന തത്ത്വചിന്തയോ, ഫൈലോയുടെ വ്യാഖ്യാനമോ, ഏതാണ് എന്നുള്ള വിഷയങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ഏതായാലും ആ 'വചനം' പഴയനിയമത്തിൽ ആളത്തം നൽകിയിരിക്കുന്ന 'ജ്ഞാനം' ആണെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്.

ദൈവം തന്റെ വചനത്താൽ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ കാണുന്നു. അവിടെ വചനത്തിന് ആളത്തം നൽകിയിട്ടില്ലെന്നുവരികിലും ഈ പാരമ്പര്യം വചനത്തെ യേശുക്രിസ്തുവുമായി ഐകരൂപപ്പെടുത്തി ചിന്തിക്കുവാൻ പുതിയനിയമ എഴുത്തുകാരെ സഹായിച്ചിരിക്കണം. ഇതു തന്നെയും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ആശയവികസനത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു. 'വചനം' എന്ന വാക്കു പുതിയനിയമത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്, യേശു ഉദ്ഘോഷിച്ചതും ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി അപ്പൊസ്തലന്മാർ പ്രഖ്യാപിച്ചതുമായ സുവിശേഷദൂതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. സഭ പ്രസംഗിക്കുന്ന സുവിശേഷം ക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതുകൊണ്ടു വചനത്തെ ക്രിസ്തുവായി വിവരിക്കുവാൻ യോഹന്നാനു സാധിച്ചുവെന്ന് അനുമാനിക്കാം.

വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം തുടങ്ങുന്നത് 'ആദിയിൽ വചനം ഉണ്ടായിരുന്നു. വചനം ദൈവത്തോടുകൂടെ ആയിരുന്നു; വചനം ദൈവം ആയിരുന്നു' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഇവിടെ വചനത്തെ ദൈവവുമായി തുല്യനിത്യത്വമുള്ള ഒരു ആളത്തമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

യോഹന്നാൻ ചെയ്യുന്ന സുപ്രധാനമായ പ്രസ്താവന 'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു'വെന്നുള്ളതാണ്.[29] യെഹൂദമത പാരമ്പര്യത്തിലോ യവനതത്ത്വശാസ്ത്രചരിത്രത്തിലോ ഇതിനു തുല്യമായ ഒരാശയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേകപുത്രനായ ഈ വചനം തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന യാതൊരുത്തനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കേണ്ടതിന് ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. ആ ദേഹമാണ് യേശുക്രിസ്തു. അതിനാൽ അവൻ 'ദൈവത്തിന്റെ അനന്തവും അപ്രമേയവുമായ സ്നേഹം' മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു നൽകിയ അതിമഹത്തായ ദാനമാണ്.

ഇപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവവചനത്തിന്റെ അവതാരമായി ശിഷ്യന്മാർ ഗ്രഹിച്ചത് മാനുഷികബുദ്ധിയുടെ വ്യാപാരത്താലല്ല, പിന്നെയോ അവനെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും കൈകൾ കൊണ്ടു സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്തതുമൂലമായിരുന്നു. നാമും അവനെ അറിയുന്നതു പരിശുദ്ധാത്മ പ്രചോദനത്താൽ അവനെ നേരിട്ട് അനുഭവിക്കുന്നതു മൂലമത്രേ. വചനം ജഡമായിത്തീർന്നതിനാൽ 'അവനെ കൈക്കൊണ്ട് അവന്റെ നാമത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവർക്കും ദൈവമക്കൾ ആകുവാൻ' അവൻ അധികാരം നൽകി. ജഡരക്തങ്ങൾവഴി മാതാപിതാക്കളുടെ ഇഷ്ടത്താലുള്ള ജനനം മുഖാന്തരമല്ല നാം ദൈവമക്കളാകുന്നത്. പിന്നെയോ വഴിയും സത്യവും ജീവനുമായ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്താൽ വെളത്തിൽനിന്നും ആത്മാവിൽനിന്നുമുള്ള പുനർജനനംവഴിയത്രേ. ദൈവമക്കളായിത്തീരുന്നവർക്ക് ആത്മീയ ഭക്ഷണമായി യേശുക്രിസ്തു സ്വർഗ്ഗീയ അപ്പമായ തന്നെ സ്വയം നൽകുന്നു. അതു ഭക്ഷിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവൻ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു മുന്തിരിവള്ളിയുടെ കൊമ്പ് എങ്ങനെ തായ്ത്തടിയുമായിച്ചേർന്നു കഴിയുന്നുവോ അതുപോലെ യേശുക്രിസ്തുവുമായി നേരിട്ടുള്ള ബന്ധം പുലർത്തി ജീവിക്കുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ് അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ.

മനുഷ്യർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യപദം സ്വീകരിച്ച് ദൈവമക്കളായിത്തീരുവാനുള്ള സാദ്ധ്യത കേവലം ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തേയ്ക്കോ സ്ഥലത്തേയ്ക്കോ മാത്രമുള്ളതല്ല. അതു സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കതീതമായി നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നുള്ള സത്യമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനവും തേജസ്കരണവും വെളിവാക്കുന്നത്. മാത്രവുമല്ല, ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അവൻ ഒരു ശിഷ്യസമൂഹത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവരോടുകൂടെ എന്നേക്കും ഇരുന്നു വ്യാപരിപ്പാനായി, തന്റെ പുനരുത്ഥാനശേഷം അവൻ അവർക്ക് പരി

ശുദ്ധാത്മാവിനെ നൽകി. ഈ വിധത്തിൽ ഓരോ കാലത്തും ദേശത്തുമുള്ള സർവ്വമനുഷ്യരും ദൈവമക്കളായിത്തീരുവാൻവേണ്ടി സുവിശേഷദൂത് പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ആവശ്യമായ ക്രമീകരണങ്ങൾ അവർ തന്നെ ചെയ്തു.

മേൽവിവരിച്ച വിധത്തിൽ വചനം ജഡധാരണം ചെയ്ത ദേഹമായി വി. പൗലൊസ് യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവനെപ്പറ്റി സമുന്നതമായ ആശയങ്ങൾ പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ദർശിക്കാവുന്നതാണ്. അവയിൽ സർവ്വപ്രധാനമായ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കാം. ഫിലിപ്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ (2:6-8) വി. പൗലൊസ് ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: 'ദൈവരൂപത്തിലിരിക്കെ ദൈവത്തോടുള്ള സമത്വം മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊള്ളേണം എന്നു വിചാരിക്കാതെ' യേശുക്രിസ്തു 'ദാസരൂപം എടുത്തു മനുഷ്യസാദൃശ്യത്തിലായി തന്നെത്താൻ ഒഴിച്ചു വേഷത്തിൽ മനുഷ്യനായി'ത്തീർന്നു. അഥവാ, ദൈവത്തോടുള്ള സമത്വത്തിലും ദൈവരൂപത്തിലും നിത്യതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നും താണിറങ്ങി ദാസവേഷം അവലംബിച്ചവനാണ് യേശുക്രിസ്തു. കൊലൊസ്യർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ വി. പൗലൊസ് ചെയ്യുന്ന പ്രസ്താവനയും ഇവിടെ പ്രത്യേകം സംഗതമാണ്. നമുക്കു പാപമോചനം എന്ന വീണ്ടെടുപ്പ് പുത്രൻ മുഖാന്തരമാണ് ലഭ്യമാകുന്നത്. ആ പുത്രൻ 'അദൃശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിമയും സർവ്വസൃഷ്ടിക്കും ആദ്യജാതനും ആകുന്നു.' അവൻ മുഖാന്തരം 'സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ളതും ഭൂമിയിലുള്ളതും ദൃശ്യമായതും അദൃശ്യമായതും സിംഹാസനങ്ങൾ ആകട്ടെ, കർത്തൃത്വങ്ങൾ ആകട്ടെ, വാഴ്ചകൾ ആകട്ടെ സർവ്വവും' സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അതുമാത്രമല്ല, സർവ്വവും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതുതന്നെ അവനുവേണ്ടിയാണ്. 'അവൻ സർവ്വത്തിനും മുമ്പേയുള്ള'വനും 'സർവ്വത്തിനും ആധാര'മായിരിക്കുന്നവനും ആകുന്നു. 'ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണതയും ദേഹരൂപമായി' യേശുക്രിസ്തുവിൽ വസിക്കുന്നു. അവൻ എല്ലാ വാഴ്ചകൾക്കും അധികാരത്തിനും' അതീതനായി സ്ഥിതിചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു' (കൊലൊ. 1:15-20). വി. പൗലൊസിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ യേശുക്രിസ്തു സർവ്വസൃഷ്ടിയുടെയും ആരംഭകർത്താവും അടിസ്ഥാവും ലക്ഷ്യവുമായ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേകപുത്രൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചദേഹമാണ്.

f. യേശുക്രിസ്തു ലോകരക്ഷിതാവ്

യേശുക്രിസ്തു തന്റെ സേവന ലക്ഷ്യമായി യെശയ്യാ പ്രവാചകന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എടുത്തു പറയുന്ന യഹോവയുടെ ദാസന്റെ പാരമ്പര്യം സ്വീകരിച്ചുവെന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. ഇതുമൂലം അവന്റെ ക്ലേശാനുഭവത്തിനും മരണത്തിനും രക്ഷണ്യമായ വില കല്പിക്കുവാൻ ആദിമസഭയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. യാതൊരു അധർമ്മവും ചെയ്യാതെ അവൻ പീഡയും ക്രൂശുമരണവും സഹിക്കുകയും അതുമൂലം യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ, യഹോവയുടെ ദാസനെപ്പറ്റി ചെയ്തിരുന്ന ദീർഘദർശനം

യേശുക്രിസ്തു നിവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവന്റെ ശിഷ്യന്മാർ പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷം.

എന്നാൽ ഇവിടെ, പീഡാനുഭവത്താൽ യേശു രക്ഷ നല്കിയത് ആർക്കാണ് എന്ന ചോദ്യം സംഗതമാണ്. അത് യെഹൂദമതത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കു മാത്രമോ. അതോ യെഹൂദേതരും ആ രക്ഷയ്ക്ക് അർഹരോ? ഈ പ്രശ്നം സഭയുടെ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് അപ്പൊസ്തല പ്രവൃത്തികളുടെ പുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നു. വി. പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ പലയിടങ്ങളിലും അതിന്റെ സൂചനകൾ കാണുവാനുമുണ്ട്.

ക്രിസ്തീയ പ്രസ്ഥാനത്തെ യെഹൂദമതത്തിലെ ഒരു അവാന്തര വിഭാഗമായിക്കരുതി പ്രവർത്തിച്ചാൽ മതിയെന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ ആദിമസഭയിലുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രമേണ ആ നിലപാടിനെ സഭ പരിത്യജിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി, യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവന്റെയും രക്ഷകനാണെന്നുള്ള ആശയം പുതിയനിയമ എഴുത്തുകാർ എല്ലാവരും തന്നെ സ്വീകരിച്ചു.

ഈ വസ്തുത ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കാം. സുവിശേഷഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതു പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷ സർവ്വസൃഷ്ടിക്കും വേണ്ടിയുള്ളതാണെന്നുള്ള വസ്തുത യേശു തന്നെ ശിഷ്യന്മാരോടു പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്ന് വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നു. ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തു അവരോടു സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള സർവ്വ അധികാരവും തനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ സ്നാനം നൽകിയും തന്റെ കല്പനാനുസരണം ജീവിക്കുവാൻ ഉപദേശിച്ചും 'സർവ്വജാതികളെയും ശിഷ്യരാക്കിക്കൊള്ളുവിൻ' എന്നു കല്പിച്ചു. വി. മർക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷം 16:9 മുതലുള്ള ഭാഗത്താണ് സർവ്വസൃഷ്ടിയോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കണമെന്നുള്ള ആജ്ഞ കാണുന്നത്. ആ ഭാഗം മറ്റാരോ എഴുതി സുവിശേഷത്തോടു ചേർത്തതായിരിക്കാമെങ്കിലും അതിൽ പറയുന്ന ആശയങ്ങൾ അതിപുരാതനമായ സുവിശേഷ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണ്. മാത്രവുമല്ല, വി. മർക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷഗ്രന്ഥം തന്നെ യെഹൂദേതരരിൽനിന്നും സഭയിൽ ചേർന്നവരെ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചു അവർക്ക് യേശുവിന്റെ ലോകവ്യാപാരം വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കുവാൻവേണ്ടി എഴുതിയിട്ടുള്ളതത്രേ. വി. ലൂക്കൊസിന്റെ സുവിശേഷം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തു. ശിഷ്യന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ചില സംഭവങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ഉപസംഹരിക്കുന്നു. 'ക്രിസ്തു കഷ്ടത അനുഭവിക്കുകയും മൂന്നാംനാൾ മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുകയും അവന്റെ നാമത്തിൽ മാനസാന്തരവും പാപമോചനവും യെരൂശലേമിൽ തുടങ്ങി സർവ്വജാതികളിലും പ്രസംഗിക്കുകയും വേണം എന്നുള്ളതാണ് പഴയനിയമത്തിന്റെ സാക്ഷാൽസാരമെന്ന് യേശു

ക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചതായി അവിടെ കാണുന്നു. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ മാത്രമേ യാതൊരുത്തനും പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ എത്തുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന ആശയം നിസ്സന്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു ലോകരക്ഷകനാകുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് വി. പൗലൊസ് വിരാമംവിനാ ചെയ്യുന്ന പ്രഖ്യാപനം. അവൻ ഒരു ഐതിഹ്യപുരുഷനോ സങ്കല്പ ആളത്തമോ അല്ലെന്നും യഥാർത്ഥമായും ചരിത്രപുരുഷനും അവന്റെ മനുഷ്യത്വം തികച്ചും പരിപൂർണ്ണവും ആണെന്നും വി. പൗലൊസ് ഉറപ്പായി പറയുന്നു. യെഹൂദജാതിയിൽ ദാവീദുരാജാവിന്റെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയിൽനിന്നും അവൻ ഭൂജാതം ചെയ്തു. എന്നാൽ അവൻ ജനിച്ചതും ജീവിച്ചു മരിച്ചുയിർത്തെഴുന്നേറ്റതും കേവലം യെഹൂദനുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നില്ല. പിന്നെയോ, ന്യായപ്രമാണത്തിലും മതപരമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യഹൂദനോടും ന്യായപ്രമാണമില്ലാതെയിരുന്നിട്ടും മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രചോദനത്താൽ മാത്രം നയിക്കപ്പെട്ടു വന്ന യെഹൂദേതരനോടും-ഒരുപോലെ-രക്ഷയുടെ അനുഭവം അറിയിക്കുവാനാണ് യേശു വന്നത്.

യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ലോകജീവിതവ്യാപാരംമൂലം ദൈവത്തിന്റെ അപ്രമേയമായ ഉദ്ദേശ്യം നിർവ്വഹിച്ചു. വി. പൗലൊസ് ആ ദൈവോദ്ദേശ്യത്തെ മൂന്നു വിധത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു. ഒന്ന്: യെഹൂദനെന്നോ യെഹൂദേതരനെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസം കൂടാതെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും ദൈവികജീവനിൽനിന്നും അകന്ന് തിന്മയ്ക്ക് അധീനരായി ജീവിച്ചുവന്നു. മനുഷ്യനു തന്റെ സ്വന്തം യത്നത്താലോ, പുണ്യപ്രവൃത്തികളാലോ ഈ വീഴ്ചയിൽനിന്നും വിടുതൽ പ്രാപിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ഈദൃശനിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽനിന്നും അവനെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരവ്യാപാരത്തിന് നിദാനമായ ദൈവോദ്ദേശ്യമത്രേ. അഥവാ, പാപത്തിനധീനനായി ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നും വീണുപോയ മനുഷ്യനെ ദൈവവുമായി സംയോജിപ്പിക്കുകയെന്നത് യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ച വ്യാപാരത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. രണ്ട്: ദൈവത്തിൽനിന്നും അകന്നുപോയ മനുഷ്യർ അന്യോന്യവും അകന്നുപോയിരുന്നു. തൽഫലമായി യെഹൂദനും പുറജാതിക്കാരനും യവനനും ബർബരനും എന്നുവേണ്ട മനുഷ്യർ എല്ലാവരുംതന്നെ പരസ്പരം വേർതിരിവും അകൽച്ചയും പുലർത്തി ജീവിക്കുന്ന ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി ലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു. അതിനെ ഇല്ലാതെയാക്കി മനുഷ്യരെ ഒരുമിച്ചുചേർത്ത് ദൈവികജീവനിൽ വളർന്നുവരുന്ന ഒരു മനുഷ്യജാതിയാക്കിത്തീർക്കുവാൻവേണ്ടി യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനുമായി ദൈവം കേന്ദ്രമായിട്ടുള്ള സംയോജിപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ആവശ്യമായ ആദ്ധ്യാത്മികാടിസ്ഥാനം നൽകുകയെന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ വ്യാപാരത്തിനു നിദാ

നമായ മറ്റൊരു ശ്രേഷ്ഠോദ്ദേശ്യം ആയിരുന്നു. മൂന്ന്: പാപം മൂലം മനുഷ്യജാതിക്കു മാത്രമല്ല, സൃഷ്ടിക്കു മുഴുവനും തന്നെ വൈകല്യം ഭവിച്ചിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ വന്നത് സൃഷ്ടിയെ സമൂലം യഥാസ്ഥാനപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ വി. പൗലൊസിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, ആദ്യമനുഷ്യനിൽ തുടങ്ങിയതും പാപത്താൽ അധഃപതനവിധേയമായിത്തീർന്നു പോയതുമായ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനും തന്മൂലം സൃഷ്ടിക്കു മുഴുവനും വിജയപൂർവ്വമായ ഒരു നാവാരംഭം യേശുക്രിസ്തുവിലുണ്ടായി. യെഹൂദനും യെഹൂദേതരനും ഒരുപോലെ അവൻ പാപമോചനം നൽകി. ദൈവത്തെ പിതാവേ! എന്നു വിളിക്കുവാനുള്ള അവകാശം അവർക്കു ദാനം ചെയ്തു. മനുഷ്യന്റെ പാപം മൂലം അവൻ മരിച്ചുവെങ്കിലും പാപരഹിതനായ അവനെ കീഴടക്കുവാൻ മരണത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. തന്മൂലം അവൻ മരണത്തെ വിജയിച്ച് ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു. പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു ഇരിക്കുകയും തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സർവ്വരെയും തത്ത്വത്തിൽ തന്നോടുകൂടെ ഇരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിൽ തുടങ്ങി രൂപംപ്രാപിക്കുന്ന പുതിയ മനുഷ്യജാതിയിൽ യെഹൂദനെന്നോ പുറജാതിക്കാരനെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസം കൂടാതെ പുരുഷനും സ്ത്രീക്കും ഒരുപോലെ പ്രവേശനം ഉണ്ട്. മനുഷ്യജാതിക്കു മുഴുവനുംവേണ്ടി എന്നേക്കുമായി നൽകപ്പെട്ട ഈ നവജീവാനുഭവം യേശുക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രമായി നിത്യജീവനിലേക്കു നയിക്കുന്നതാകുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിനാകമാനമുള്ള വീണ്ടെടുപ്പ് ഇപ്രകാരം എന്നേക്കുമായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ദൈവത്തിന്റെ വശത്തുനിന്നും വന്നവനായ ഈ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവതുല്യം ആരാധിക്കുവാനും അവന്റെ കൃപയും സഹായവും അഭ്യർത്ഥിക്കുവാനും പൗലൊസ് മടിക്കുന്നില്ല. മാത്രവുമല്ല, ജീവിക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടിയും അവന്റെ ശക്തിയിലും ആണെന്നു അപ്പൊസ്തലൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.

5. ഉപസംഹാരം

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി പുതിയനിയമം ഊന്നിപ്പറയുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശമഹിമയോ, ദൃഷ്ടാന്തമോ, ജീവിതമാതൃകയോ ഒന്നുമല്ല; പിന്നെയോ, ലോകജീവിതം, മരണം, പുനരുത്ഥാനം, മഹത്ത്വീകരണം ആദിയായവമൂലം അവൻ ലോകത്തിനു മുഴുവനും വേണ്ടി രക്ഷ വരുത്തിയെന്നും ആ രക്ഷ അവനിലുള്ള വിശ്വാസവും സമർപ്പണജീവിതവും വഴി അനുഭവമാക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുമുള്ള സുവിശേഷമാണ്. അഥവാ, പുതിയനിയമം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെയും അവൻ എന്നേക്കുമായി നിർവ്വഹിച്ച രക്ഷയേയുമാണ് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവൻ മനുഷ്യന് ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു മനുഷ്യനെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

Notes

1. ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് പലസ്തീൻ നാട്ടിലെ യെഹൂദരായ സാമാന്യ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ആദ്ധ്യാത്മികവും ധാർമ്മികവുമായ പരമതത്ത്വങ്ങളെ ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തുവന്ന നസ്രായനായ. യേശുവിനെപ്പറ്റി അന്നത്തെ ലോകസാഹിത്യകാരന്മാർ കാര്യമായി ഒന്നുംതന്നെ എഴുതിയിട്ടില്ല എന്നുള്ളത് അത്ഭുതമല്ല. എന്നാൽ അവൻ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചവർ അവന്റെ സ്മരണ പല പ്രകാരത്തിലും നിലനിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. യേശു ഒരു ചരിത്രപുരുഷനാണെന്നുള്ളതിലേക്കു സർവ്വപ്രധാനമായ രേഖ പുതിയനിയമമാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ എഴുത്തുകാർ എല്ലാവരും യേശുവിന്റെ ശിഷ്യപദം സ്വീകരിച്ചവരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവൻ ചരിത്രപുരുഷനായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുതയെ നിഷേധിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.
   പുതിയനിയമത്തിനും പുറമേ ഏതാനും സൂചനകൾ ക്രിസ്ത്യേതര എഴുത്തുകാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി കാണുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നാണ് ക്രിസ്തുവർഷം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യെഹൂദനായ യോസീഫസ്സിന്റെ ANTIQUITIES എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ളത്. ഇതു യോസീഫസ് തന്നെ എഴുതിയിരിക്കുമോ എന്നുള്ള സംശയം ഇതിനെപ്പറ്റി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈദൃശമായ സംശയം ആരും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടില്ലാത്തവയാണ്. 2-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പ്ളിനി, റ്റാസ്സിറ്റസ്, സ്യൂട്ടോണിയസ് എന്നീ ലത്തീൻഎഴുത്തുകാരുടെ പ്രസ്താവനകൾ ANNALS എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ റ്റാസിറ്റസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'തങ്ങളുടെ സംജ്ഞ ആരിൽനിന്നും (ക്രിസ്ത്യാനികൾ) പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആ ആൾ തിബെറിയോസിന്റെ വാഴ്ചക്കാലത്തു ഗവർണ്ണറായിരുന്ന പൊന്തിയോസ് പീലാത്തോസിനാൽ വിധിക്കപ്പെട്ടു.'
   യേശു ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായിരുന്നുവെന്നുള്ളത് സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആശയമാണ്. അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിന് പര്യാപ്തമായ ഒരു തെളിവും ഇല്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അവൻ ചരിത്രപുരുഷനായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന് പുതിയനിയമം, ക്രൈസ്തവസഭയുടെ സാക്ഷ്യം, മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ക്രിസ്ത്യേതര എഴുത്തുകാരുടെ പ്രസ്താവനകൾ ഇവ മതിയായ തെളിവുകളത്രേ.
2. 'ക്രിസ്തു' ഒരു സർവ്വനാമമല്ല; ഒരു സ്ഥാനപ്പേരാണ്. യേശുവിനെ 'ക്രിസ്തു' എന്നുകൂടെ ചേർത്തുവിളിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം വി. പൗലൊസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ട കാലം മുതൽക്കുതന്നെയെങ്കിലും സഭയിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. 'ക്രിസ്തു' എന്ന പദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം തുടർന്ന് 22 മുതൽ വശങ്ങളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.
3. മർക്കൊ. 8:31; 9:31; 10:32-34. ഈ മൂന്നു സൂചനകളും മത്തായി 16:21; 17:9; 20:17; ലൂക്കൊ. 9:22; 18:33ലും കാണാവുന്നതാണ്.
5. ലൂക്കൊ. 24:13-35; യോഹ. 20:26-29
4. 1കൊരി. 15:3-15 വരെയുള്ള ഭാഗം കാണുക.
6. യോഹ. 20:31
7. മത്താ. 1:18-25; ലൂക്കൊ. 1:26-56
8. റോമർ 1:3. കാലസമ്പൂർണ്ണത വന്നപ്പോൾ ദൈവം തന്റെ പുത്രനെ സ്ത്രീയിൽനിന്നു ജനിച്ചവനായി നിയോഗിച്ചയച്ചു എന്നു ഗലാത്യർ 4:4ൽ പൗലൊസ് പറയുന്നു.
9. യോഹ. 1:1; 3:13-15; ഫിലി. 2:6-7
10. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷ എത്രനാൾ നീണ്ടുനിന്നുവെന്നതിനെപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു സുവിശേഷങ്ങളിൽ പരസ്യശുശ്രൂഷക്കാലത്ത് ഒരു പെസഹാപ്പെരുന്നാൾ മാത്രമേ എടുത്തുപറഞ്ഞു കാണുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ മൂന്നു പെസഹാപ്പെരുന്നാളുകളെപ്പറ്റി രേഖയുണ്ട്

(യോഹ. 2:13; 6:4; 11:55). ഈ രേഖകളിൽനിന്നു യേശുവിന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ കാലദൈർഘ്യം വ്യക്തമല്ല.

11. മത്താ. 4:17; മർക്കൊ. 1:15; ലൂക്കൊ. 4:16-21; ലൂക്കൊ. 3:23ൽ യേശു മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ സ്നാനമേറ്റതായി പറയുന്നു. ഇവിടെ കാണുന്ന 'മുപ്പത്' വയസ്സ് ചരിത്രപരമായി ശരിയായിരിക്കയില്ലെന്നും ഉപവാസക്കാലം സൂക്ഷ്മമായി നാല്പതു ദിവസങ്ങളായിരിക്കണമെന്നില്ലെന്നും ആധുനിക വേദപുസ്തക പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.
12. വെളി. 21:1,2. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തെ ഒരു പ്രത്യേക സംഭവമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് അ.പ്ര. 1:6-11 വരെയുള്ള ഭാഗത്താണ്. ഇതിനോടു ചേർത്തു ലൂക്കൊ. 24:50-53 കാണുക. സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തെ പരോക്ഷമായി സൂചിപ്പിക്കുന്ന പല ഭാഗങ്ങൾ പുതിയനിയമത്തിലുണ്ട്. ലൂക്കൊ. 9:31,51; യോഹ. 6:62; 20:17; അ.പ്ര. 2:32; റോമർ 8:34; എഫെ. 2:20; കൊലൊ. 3:1; എബ്രാ. 1:3; 4:14; 6:20 ആദിയായവ കാണുക.
13. 1ശമൂ. 9:16; 10:1; 16:1-12
14. ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽനിന്നും എടുത്തതാണു ക്രിസ്തു എന്ന പദം. അതിനു പകരമായി എബ്രായ ഭാഷയിൽ മ്ശിയാഹ് എന്നും സുറിയാനിയിൽ മ്ശിഹാ എന്നും ആണുള്ളത്. അവയുടെയെല്ലാം അർത്ഥം അഭിഷേകം പ്രാപിച്ചവൻ എന്നത്രേ.
15. മർക്കൊ. 14:61; ലൂക്കൊ. 22:67
16. ഈ പദത്തിന്റെ സുറിയാനി രൂപം 'ബാർനോശാ' എന്നാണ്. 'ബാർ' എന്നതിനു 'പുത്രൻ' എന്ന അർത്ഥം ഉള്ളതിനാൽ 'ബാർനോശോ'യ്ക്കു 'മനുഷ്യപുത്രൻ' എന്ന വിവർത്തനം നൽകിവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സുറിയാനി ആദിയായ ശേമിക ഭാഷകളിൽ 'ബാർ' എന്നതിന് മറ്റൊരർത്ഥം കൂടെയുണ്ട്. അതാണ് 'ഒരുവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവൻ' എന്നുള്ളത്. അതിനാൽ 'ബാർനോശോ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, 'നോശോ'യുടെ അഥവാ 'മനുഷ്യന്റെ' വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവൻ എന്ന അർത്ഥം ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്. ഇതനുസരിച്ച് 'ബാർനോശോ'യ്ക്കു കേവലം 'മനുഷ്യൻ' എന്ന അർത്ഥം നേരേ ഉണ്ടാകുന്നതത്രേ.
17. ഈനോക്കിന്റെ ഗ്രന്ഥം ഉല്പ. 5:18ൽ പറയുന്ന ഈനോക്കിന്റെ (ഹാനോക്ക്) പേരിൽ ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിരചിതമായതാണ്. ഇതു സാധാരണ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും പൗരസ്ത്യ സഭകൾ വിലമതിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. യൂദായുടെ ലേഖനം 14-ാം വാക്യത്തിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഒരു സൂചനയുണ്ട്.
18. മത്താ. 16:13-20; മർക്കൊ. 8:27-33; ലൂക്കൊ. 9:18-22
19. 'യെഹൂദ്യനാട്ടുകാർ' എന്നർത്ഥമുള്ള ഈ പദം യേശുക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് ഒരു എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ എബ്രായ ജാതിക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് അപൂർവ്വമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കാലത്ത് അത് 'എബ്രായ' എന്ന പദത്തിനു പകരം സർവ്വസാധാരണമായി ഉപയോഗത്തിൽ വരികയും ചെയ്തു.
20. നമ്മുടെ വേദപുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന യെശയ്യാ പ്രവാചകന്റെ ഗ്രന്ഥം മുഴുവനും ഒരാളോ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലോ എഴുതിയതല്ല എന്നുള്ളതിന് അതിൽത്തന്നെ തെളിവുകളുണ്ട്. ഈ കാരണത്താൽ, ആന്തരിക തെളിവുകൾവച്ചുകൊണ്ട് 1 മുതൽ 39 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ മിക്കവാറും ക്രി.മു. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യെശയ്യാ പ്രവാചകനും; 40 മുതൽ 55 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ ബാബേൽ പ്രവാസകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന അജ്ഞാതനാമാവായ മറ്റൊരു പ്രവാചകനും പിന്നീടുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് 520നു ശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന മൂന്നാമതൊരു പ്രവാചകനും രചിച്ചതാണ് എന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.
21. യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർക്കുപോലും ഈ ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കാണിപ്പാൻ തെളിവുകളുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ഫിലിപ്പിന്റെ കൈസര്യയിൽവച്ച് യേശുവിനെ ക്രിസ്തു ആയി പത്രൊസ് ഏറ്റുപറഞ്ഞശേഷം, താൻ മരിക്കേണ്ടതായിവരുമെന്ന് യേശു ചെയ്ത പ്രസ്താവനയെ പത്രൊസ് ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിക്കുന്നു (മർക്കൊ. 8:32). കഷ്ടത അനുഭവിച്ചു മരിക്കുന്ന ഒരു ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പത്രൊസ് അതിനകം കേട്ടിരുന്നില്ല എന്നു ഈ സംഭവം വെളിവാക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ സെബദിപുത്രന്മാരുടെ അമ്മ മക്കളുമായി യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് ഒരു അപേക്ഷ

കഴിക്കുന്നു (മത്താ. 20:21-23). അവിടെയും തനിക്ക് യാതന അനുഭവിക്കുവാനുണ്ട് എന്നത്രേ യേശു ഊന്നിപ്പറയുന്നത്.

22. 1കൊരി. 8:6; എഫെ. 4:4
23. റോമ. 10:9; ഫിലി. 2:11; 1കൊരി. 13:3
24. അ.പ്ര. 7:59; 22:16; റോമ. 10:13; 1കൊരി. 1:2
25. എബ്രാ. 5:8
26. ഗ്രീക്കു മൂലത്തിൽ 'മോണോഗെനിസ്' എന്ന് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദം ഇംഗ്ലീഷിൽ 'Only begotten' എന്നും മലയാളത്തിൽ 'ഏകജാതൻ' എന്നും വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സുറിയാനിയിൽ 'ഈഹീദോയോ' എന്നും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് വാസ്തവത്തിൽ 'ഏകജാതൻ' എന്നത് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ തർജ്ജമയായിക്കരുതാമെന്നുവരികിലും അതു ഗ്രീക്കു പദത്തിന്റെയോ, സുറിയാനി പദത്തിന്റെയോ ശരിയായ പരിവർത്തനം അല്ല. 'ഏകൻ മാത്രമുൾക്കൊള്ളുന്ന വർഗ്ഗത്തിലെ ആ ഏകൻ' എന്നാണ് ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ അർത്ഥം. അദ്വിതീയൻ എന്നു സാരം. സുറിയാനി പദത്തിന്റെയും അർത്ഥം ഇതാണ്. അതുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ പുത്രൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതിന്റെ അർത്ഥം മറ്റാർക്കും ഇല്ലാത്തവിധത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം അവനുണ്ട് എന്നത്രേ. ദൈവം നമ്മുടെയും പിതാവാണ്. എന്നാൽ അതു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പിതാവായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല (യോഹ. 20:17).
27. എബ്രായ ലേഖനം വി. പൗലൊസ് എഴുതിയതാണെന്നുള്ള പാരമ്പര്യം വളരെ വ്യാപകമായി ക്രൈസ്തവസഭയിൽ പരന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആദിമനൂറ്റാണ്ടുകളിൽത്തന്നെ അതു വി. പൗലൊസ് രചിച്ചതാണെന്നുള്ള ആശയഗതി പൗരസ്ത്യസഭയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നുവെന്നുവരികിലും പാശ്ചാത്യസഭ ആ കാലങ്ങളിൽ ഈ പാരമ്പര്യം സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. (യൂസിബിയസ് സഭാചരിത്രം, Loeb Classical Library edition. Vol. 1 (1957) p. 193). പൗരസ്ത്യസഭയിൽത്തന്നെയും സുപ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനായിരുന്ന അലക്സാന്ത്രിയയിലെ ഓറിജൻ ഈ ലേഖനം പൗലൊസ് എഴുതിയതല്ല എന്നു മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഖണ്ഡിതമായിപ്പറയുന്നു. യൂസിബിയസ്, (സഭാചരിത്രം ടി Vol. II (1959), pp. 77-79). ഭാഷ, ആശയം ആദിയായവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ ലേഖനം പൗലൊസിന്റെ കൃതി അല്ല, എന്ന് ഇന്നത്തെ വേദപുസ്തക പണ്ഡിതന്മാർ ആകമാനം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.
28. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം എഴുതിയ ഗ്രീക്ക് മൂലഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'ലോഗോസ്' എന്ന പദത്തിന്റെ (അതിനു തുല്യമായ സുറിയാനിപദം 'മെൽതൊ' എന്നാണ്). വിവർത്തനമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. 'വചനം' ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തയിലും അതിനെ അനുകരിച്ചുണ്ടായ യെഹൂദതത്ത്വചിന്തയിലും 'ലോഗോസിനു' സുപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ക്രമീകരണങ്ങളോടുകൂടിയതാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം എന്നു ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തകന്മാർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ആ ക്രമീകരണം സാധിതമാക്കുന്ന ശക്തിയാണു ലോഗോസ് എന്ന പദംകൊണ്ട് അവർ വിവക്ഷിച്ചത്. അഥവാ പ്രപഞ്ചം നിലനിൽക്കുന്നതും പുരോഗമിക്കുന്നതും ലോഗോസ് മൂലമാണ്. ഈദൃശചിന്തയുടെ ഫലമായി യെഹൂദചിന്തകന്മാർ പഴയനിയമത്തിൽ രേഖയുള്ള 'ദൈവത്തിന്റെ വചനം' എന്ന പ്രയോഗത്തെ ദൈവത്തിന്റെ ലോഗോസായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു. സുറിയാനിയിലെ മെൽതൊയ്ക്ക് സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന വചനം; സംസാരിക്കപ്പെടാതെ ബുദ്ധിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആന്തരിക ശക്തി എന്നെല്ലാം അർത്ഥമുണ്ട്.
29. 'ജഡം' എന്ന വാക്കിന് വളരെ വ്യാപകമായ അർത്ഥം വേദപുസ്തകത്തിലുണ്ട്. 'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു' (യോഹ. 1:14) എന്നുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ 'പൂർണ്ണമനുഷ്യത്വം' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് 'ജഡം' ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

2

രണ്ടും മൂന്നും നാലും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

പുതിയനിയമ കാലം കഴിഞ്ഞ് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലേക്കു പ്രവേശിച്ച സഭയുടെ ചരിത്രം സർവ്വവിശദാംശങ്ങളും ചേർത്ത് എഴുതുവാൻ പര്യാപ്തമായ രേഖകൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. 'അപ്പൊസ്തലിക പിതാക്കന്മാർ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന അപ്പൊസ്തല ശിഷ്യന്മാരുടെ ചില ഗ്രന്ഥശകലങ്ങളാണ് രണ്ടാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭാചരിത്രവും ചിന്താഗതികളും ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന രേഖകൾ. അന്ത്യോക്യയിലെ ഇഗ്നാത്യോസ്, റോമായിലെ ക്ലെമന്റ്, സ്മുന്നായിലെ പോളിക്കാർപ്പ്, ഹൈറാപ്പോലിസിലെ പാപ്പിയസ് ആദിയായവരെയാണ് അപ്പൊസ്തലിക പിതാക്കന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്.[1] ഇവരിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി എല്ലാവരിലും കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കുന്നത് അന്ത്യോക്യയിലെ ഇഗ്നാത്യോസാണ്.[2]

1. അപ്പൊസ്തലിക പിതാക്കന്മാർ-അന്ത്യോക്യയിലെ വി. ഇഗ്നാത്യോസ്

യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പല ആശയങ്ങളും പുതിയനിയമത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും പിൽക്കാലത്തെ സഭ അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിക്കരുതിയത് അവൻ, വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുതയത്രേ. ഇതിന്റെ ഫലമായി ആദിമുതൽക്കേ രണ്ടാശയങ്ങൾ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുവന്നു. ഒന്നാമത്, യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ വചനം ജഡമായിത്തീർന്ന ദേഹമാകയാൽ അവൻ ദൈവവും മനുഷ്യനും ആയിരുന്നു. രണ്ടാമത്, ദൈവവും മനുഷ്യനുമായ യേശുക്രിസ്തു ഏകആളത്തമായിരുന്നു. ഈ രണ്ട് ആശയങ്ങളും ശരിയായി പുലർത്തി സഭയുടെ വിശ്വാസം എങ്ങനെ നിലനിർത്തുവാൻ കഴിയുമെന്നതായിരുന്നു പുരാതന സഭയുടെ വേദശാസ്ത്രപരമായ യത്നത്തിന്റെ പിന്നിൽക്കിടന്ന യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം.

അപ്പൊസ്തലിക പിതാക്കന്മാരിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വ്യാഖ്യാനം സംബന്ധിച്ച് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന അന്ത്യോക്യയിലെ ഇഗ്നാത്യോസ് യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ചെയ്തിരിക്കുന്ന ചില പ്രസ്താവനകൾ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ ശ്രദ്ധേയങ്ങളത്രേ. രണ്ട് അഭിപ്രായഗതികളെ ഇഗ്നാത്യോസ് ശക്തിപൂർവ്വം

എതിർത്തു. ഒന്നാമത്, യേശുക്രിസ്തു പ്രവാചകന്മാരിൽ ഒരാൾ മാത്ര മായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചിന്താഗതി, അതിനെതിരായി യേശുക്രിസ്തു വിനെ ദൈവമെന്ന് ഇഗ്നാത്യോസ് വിളിക്കുന്നു.[3] 'നമ്മുടെ ദൈവമായ യേശുക്രിസ്തു. ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യാനുസരണം ദാവീദിന്റെ സന്ത തിയിൽനിന്നും ഉല്പാദിതനായി മറിയാമിൽ ഗർഭസ്ഥിതനായി' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവ താരം, പീഡാനുഭവം, പുനരുത്ഥാനം ഇവ ബാഹ്യമായി മനുഷ്യർ ദർശി ച്ചുവെങ്കിലും അവ വാസ്തവത്തിൽ നടന്ന ചരിത്രസംഭവങ്ങളല്ലായി രുന്നു എന്നുള്ള ചിന്താഗതി.[4] മറിയാമിൽനിന്നും ജനിച്ച ദാവീദിൻ സന്താനമായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ അവഗണിക്കുന്ന യാതൊരു സംസാരവും നിങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളരുത്' എന്ന് ഇഗ്നാത്യോസ് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. 'അവൻ യഥാർത്ഥമായി ജനിക്കുകയും ഭക്ഷിച്ചു കുടിക്കുകയും പൊന്തിയോസ് പീലാത്തോസിന്റെ ആജ്ഞയാൽ യഥാർത്ഥമായും പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും വാസ്തവമായും ക്രൂശിത നായി മരിക്കുകയും ചെയ്തതിനെ സ്വർഗ്ഗത്തിലും ഭൂമിയിലും അധോ ലോകത്തിലും ഉള്ളവർ ദർശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്; മരിച്ചവരുടെ ഇട യിൽനിന്നും അവൻ യഥാർത്ഥമായും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു: തന്റെ പിതാവ് അവനെ ഉയിർപ്പിച്ചു.

യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണെന്നുള്ള ആശയം ഇഗ്നാ ത്യോസ് സദാ ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. ഒരു ദൈവമേ ഉള്ളൂ; ആ ദൈവം തന്റെ ഏകപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടു ത്തി. നിത്യമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽനിന്നും സംസാരിക്കപ്പെടുന്ന ദൈവ ത്തിന്റെ വചനമാകുന്ന യേശുക്രിസ്തു. അതുകൊണ്ട് അവൻ പിതാ വായ ദൈവത്തിന്റെ ചിന്ത ആകുന്നു.

പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ വചനവും ചിന്തയുമായി നിത്യമായി നിശ്ശ ബ്ദതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന നിലയിൽനിന്നും അവൻ ശരീരധാ രണം ചെയ്ത് മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു.[5] അങ്ങനെ വെളിപ്പെട്ടത് പരിശുദ്ധാത്മവ്യാപാരത്താൽ കന്യകമറിയാമിൽനിന്നു മായിരുന്നു. അതുമൂലം സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കും വൈകാരികാനുഭവ ങ്ങൾക്കും അതീതനായ അദൃശ്യൻ നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി സ്ഥല കാലപരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ കഷ്ടതയ്ക്കും വേദനയ്ക്കും വിധേയ നായ അദൃശ്യനായി അവതരിച്ചു. നമ്മുടെ വൈദ്യനായി അവൻ വന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്ത ഐക്യവും ഇഗ്നാത്യോസ് ഊന്നിപ്പറ യുന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്തെ ദൈവ ത്തിന്റെ രക്തമെന്നും; പീഡാനുഭവത്തെ 'എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ പീഡാ നുഭവം' എന്നും മറ്റും അവൻ വിവരിക്കുന്നു.[6] അഥവാ യേശുക്രിസ്തു വിന്റെ മാനുഷികമായ അനുഭവങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളാ യിട്ട് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണെന്നും അവന്റെ ആളത്തം ഒന്നാണെന്നും ഉള്ള രണ്ടാശയങ്ങളും ഇഗ്നാത്യോസ് ഊന്നി പ്പറയുന്നു.

2. വിശ്വാസ സംസ്ഥാപകർ

രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്ക് ഏറ്റവും ഗുരുതരമായ രണ്ടു പ്രാതികൂല്യങ്ങൾ തരണം ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നുകൂടി. അവയിൽ ഒന്നു റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ നടമാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ക്രൈസ്തവ പീഡനവും മറ്റേത് ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രതിരോധവും ആയിരുന്നു. ഇവ രണ്ടിനെയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു സഭയുടെ വിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി ക്രൈസ്തവചിന്തകന്മാരിൽ പലരും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ മിക്കതിലും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെപ്പറ്റി ആ എഴുത്തുകാരുടെ ചിന്താഗതി വിവരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യേതരരായ ചക്രവർത്തിമാരുടെയും മറ്റു നേതാക്കന്മാരുടെയും ദൃഷ്ടിയിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം ആകർഷണീയമായി ചിത്രീകരിച്ചു കാണിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ആ എഴുത്തുകാരുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനായി സഭയുടെ വിശ്വാസം ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തയുമായി പൊരുത്തമുള്ളതും ബുദ്ധിപരമായി പരിപൂർണ്ണമായും അംഗീകാരയോഗ്യവുമാണെന്ന് അവർ വാദിച്ചു.

അവർ നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം പൊതുവേ ഏതാണ്ടിപ്രകാരമായിരുന്നു. ദൈവം ഏകനാണ്. എന്നാൽ ആ ഏകദൈവത്തിന് ചിന്തയും മനസ്സും ഉണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ചിന്തയും മനസ്സുമാണ് സൃഷ്ടിയിലും ദൈവിക വെളിപാടിലും പ്രകടിതമാകുന്നത്. യേശുക്രിസ്തുവിൽ അത് ഒരിക്കലായി സമ്പൂർണ്ണമായ വിധത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടു. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ ചിന്തയും മനസ്സും മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ്.

ഈദൃശ വ്യാഖ്യാനത്തിനു യവനതത്ത്വചിന്തയിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായിരുന്ന 'ലോഗോസ്' അവർക്കു സഹായകമായിത്തീർന്നു. ഈ പദം യെഹൂദതത്ത്വചിന്തകന്മാർ ഉപയോഗത്തിലെടുക്കുകയും പഴയനിയമത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നും വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം ഈ പദം അംഗീകരിച്ചുവെന്നും മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. ഈ ദൃഷ്ടാന്തം ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിന്റെ സത്യതയെ യവന തത്ത്വചിന്തകന്മാരുടെയും റോമാ സാമ്രാജ്യാധിപതികളുടെയും മുമ്പിൽ ഘോഷിക്കുവാൻ അവർക്കു മാർഗ്ഗദർശത്വം നൽകിയെന്നു പറയാം.

ഈ എഴുത്തുകാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെപ്പറ്റി സുദീർഘമായ പ്രതിപാദനം നടത്തിയില്ലായെന്നുവരികിലും അവൻ ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണെന്നുള്ള ആശയവും അവന്റെ ആളത്തഐക്യവും നിലനിർത്തിവന്നുവെന്നു പറയാം.

3. ഐറേനിയോസ്

ഏഷ്യാമൈനർ ദേശക്കാരനായിരുന്നു ഐറേനിയോസ്. പ്രായപൂർത്തിയായശേഷം ഗോളിലെ' (Gaul) ലിയോൺസ് (Lyons) എന്ന പ്രദേശത്തു കുടിയേറിപ്പാർക്കുകയും അവിടെവച്ചു കശ്ശീശായും

ബിഷോപ്പും ആയി ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സമാദരണീയമായ വിധത്തിൽ സഭയുടെ വിശ്വാസം പുലർത്തുകയും ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയും ചെയ്ത ഐറേനിയോസ് രചിച്ച "The Refutation and Over Throw of the Knowledge Falsely Called" എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥം ഇന്നു നമുക്കു ലഭ്യമാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി സുദീർഘമായി പ്രതിപാദിക്കുകയും അതിനെ വിമർശിക്കുന്നതിനോടു കൂടി സഭയുടെ വിശ്വാസം പരാമർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണ് എന്നുള്ള ആശയം ഐറേനിയോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ദൈവം എന്ന നിലയിൽ അവൻ പിതാവിൽനിന്നും അവർണ്ണനീയമായ വിധത്തിൽ ജനിച്ച ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനാണ്. പിതാവായ ദൈവവും പുത്രനായ ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്തെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനായി ഐറേനിയോസ് 'ലോഗോസ്' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. പുത്രനായ ദൈവം പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ലോഗോസ് (വചനം) ആണ്. ദൈവം ഏകനാണ്. ആ ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണ് പുത്രൻ.

ദൈവത്തിന്റെ വചനം ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. പുതിയനിയമ കാലത്തു നടന്നിട്ടുള്ള ദൈവിക വെളിപാടുകളിൽ വ്യാപരിച്ചത് ഈ വചനം ആയിരുന്നു. 'സർവ്വത്തെയും ഭരിക്കുകയും സർവ്വത്തിനും സ്ഥിതിത്വം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന പിതാവായ ഏകദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത മൂലമാണ് സൃഷ്ടികൾ അറിയുന്നത്.'[8] മാത്രവുമല്ല, 'ഏകദൈവം സർവ്വത്തെയും നിർമ്മിച്ചു ക്രമീകരിക്കുന്നതു തന്റെ വചനത്താലും ജ്ഞാനത്താലുമത്രേ.'[9]

ഈ വചനം മനുഷ്യനെ ദൈവവുമായി സംയോജിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി കാലത്തികവിങ്കൽ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് വചനമായ ദൈവം നിത്യമായി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നു. അവൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചത് പരിശുദ്ധാത്മവ്യാപാരത്താൽ കന്യകമറിയാമിൽനിന്നും ആയിരുന്നു. മനുഷ്യാവതാരവും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവവും ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായും യഥാർത്ഥമായിരുന്നു. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തു വാസ്തവമായും ദൈവവും മനുഷ്യനുമായിരുന്നുവെന്ന് ഐറേനിയോസ് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്ത ഐക്യവും ഐറേനിയോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. 'പരീക്ഷിതനാകുവാൻവേണ്ടി അവൻ മനുഷ്യനായിരുന്നതുപോലെ മഹത്ത്വീകരണം പ്രാപിക്കുവാൻവേണ്ടി അവൻ വചനവും ആയിരുന്നു. പരീക്ഷയും അപമാനവും ക്രൂശുമരണവും അനുഭവിപ്പാൻ അവനു സാദ്ധ്യത ഉണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടി വചനം മൗനം അവലംബിച്ചു. മനുഷ്യത്വമോ, ദൈവത്വവുമായുള്ള സംയോജ്യതയിൽ വിജയവും സഹിഷ്ണുതയും പുനരുത്ഥാനവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണവും പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു.'

ഈ മനുഷ്യാവതാരോദ്ദേശ്യം ഐറേനിയോസ് ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു: 'ദൈവത്തിന്റെ വചനമായ നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു, തന്റെ സീമാതീതമായ സ്നേഹംമൂലം താൻ ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ നമുക്കു നൽകുവാൻവേണ്ടി, നാം ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ സ്വയം സ്വീകരിച്ച്'[10] ദൈവം മനുഷ്യനായിത്തീർന്നത് ദൈവം തന്നെ നമ്മുടെ രക്ഷകനാണെന്നുള്ള സത്യം വെളിപ്പെടുത്തുവാനാണ്. പാപത്തിൽ വീണുപോയ മനുഷ്യന് ഒരു മാർഗ്ഗമേ മരണത്തിനധീനമായ ജന്മത്തിൽനിന്നും വിടുതൽ പ്രാപിക്കുവാനുള്ളൂവെന്ന് ഐറേനിയോസ് വാദിക്കുന്നു. ആ മാർഗ്ഗം ദൈവം തന്നെ ദാനം ചെയ്ത പുതിയ ജനനമത്രേ. ആ പുതിയ ജനനം കന്യകയിൽനിന്നുണ്ടായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം വഴി പ്രകടിതമായി. വിശ്വാസത്താൽ പുനർജ്ജന്മം മൂലം അതു നമുക്ക് അനുഭവമാകുകയും ചെയ്യുന്നു.[11]

യേശുക്രിസ്തു പ്രവർത്തിച്ച രക്ഷയെ ആസ്പദമാക്കി ഐറേനിയോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്ന മറ്റൊരു ആശയം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. വചനമായ ദൈവം സദാ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടുകൂടെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യാവതാരം മൂലം അവൻ തന്നിൽ ഒരു പുതിയ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനാരംഭമിട്ടു. ഒന്നാം ആദാം പാപത്തിനു വിധേയമായി വീഴ്ചയിൽ പതിച്ചു. യേശുക്രിസ്തു രണ്ടാമതായി വന്നു വീഴ്ചയിൽപ്പെട്ട ഒന്നാം ആദാം കടന്നുപോയ ഓരോ ജീവിതയളവിലും പ്രവേശിക്കുകയും അതിനെ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു. മനുഷ്യൻ, എല്ലാ പ്രകാരേണയും ദൈവത്തിന്റെ കൈപ്പണിയാകുന്നു. അതിനാൽ അവൻ തന്നിൽത്തന്നെ മനുഷ്യനെ ആകമാനം സമ്പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചു. അദൃശ്യനായിരിക്കവേ, അവൻ ദൃശ്യനായിത്തീർന്നു. ഗ്രാഹ്യശക്തിക്കതീതനായിരിക്കവേ അവൻ ഗ്രഹിക്കാവുന്ന നിലയിൽ സ്വയം ആക്കിത്തീർത്തു. കഷ്ടതയ്ക്കതീതനായിരിക്കവേ അവൻ കഷ്ടതയ്ക്കു വിധേയനായിത്തീർന്നു. വചനമായിരിക്കവേ അവൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. ഈ വിധത്തിൽ സർവ്വത്തെയും അവൻ തന്നിൽ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു.[12] അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തു സർവ്വലോകത്തിന്റെയും നിത്യരക്ഷകനാകുന്നു.

4. തെർത്തുല്യൻ

ഐറേനിയോസിന്റെ സമകാലീനനായി രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലുമായി വടക്കേആഫ്രിക്കയിൽ ജീവിച്ച് വേദശാസ്ത്രപരമായി വ്യക്തമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ ഒരു ക്രൈസ്തവ നേതാവാണ് തെർത്തുല്യൻ. ഐറേനിയോസിനെപ്പോലെ ഇവനും ജ്ഞാനവാദികളായ അന്നത്തെ വേദവിപരീതികളുടെ ആശയഗതികളെ ശക്തിയുക്തം വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. തെർത്തുല്യന്റെ വേദശാസ്ത്രപരമായ പല കൃതികളും ഇന്നു നമുക്കു ലഭ്യങ്ങളുമത്രേ. എന്നാൽ തന്റെ ജീവിതാവസാനത്തോടടുത്ത് തെർത്തുല്യൻ അക്കാലത്തു പ്രചാരത്തിൽ വന്ന 'മോണ്ടാനിസം'[13]

എന്ന ഉണർവ്വു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ചേർന്നതിനാൽ സഭ അവനെ ഒരു പരിശുദ്ധനായിക്കരുതാതെയിരിക്കയും ചെയ്തു.

തെർത്തുല്യൻ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവവും മനുഷ്യനുമായി ഏറ്റുപറയുകയും അവന്റെ ആളത്തഐക്യം ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരമാകയാലത്രേ അവൻ ദൈവമായിരിക്കുന്നത്. സർവ്വവസ്തുക്കളും ഉളവാകുന്നതിനു മുമ്പു ദൈവം മാത്രം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നപ്പോഴും ദൈവത്തിനു ബുദ്ധി (Reason) ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ബുദ്ധി പ്രകടിതമാകുമ്പോഴാണു വചനമായി വെളിപ്പെടുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ ബുദ്ധിയും വചനവും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥമായ വ്യത്യാസം ഒന്നുമില്ലെന്നു തെർത്തുല്യൻ വാദിക്കുന്നു.[14] ദൈവവും തന്റെ വചനവും രണ്ട് ആളത്തങ്ങളാണ്. അവരെയാണ് പിതാവും പുത്രനും വേദപുസ്തകം വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഈ വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ് യേശുക്രിസ്തു. അതിനാൽ അവൻ ദൈവവുമാണ്.

വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച യേശുക്രിസ്തു ശരീരവും ആത്മാവുമായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ അവൻ ശരീരവും ദൈവം എന്ന നിലയിൽ ആത്മാവും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാനുഷിക സ്വഭാവവും ഈ ലോകവാസവും അതിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള വ്യാപാരങ്ങളും പരിപൂർണ്ണമായും യഥാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം അവന്റെ ഐഹികവ്യാപാരത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതവുമായിരുന്നു.

5. സഭ പരിത്യജിച്ച ചില വ്യാഖ്യാനഗതികൾ

ഇതിനകം കണ്ട വ്യാഖ്യാനഗതികൾ സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിനു വിധേയമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കും പുറമേ പല ആശയഗതികളും ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പ്രചരിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവയിൽ മൂന്നു ചിന്താഗതികൾ മാത്രം ഇവിടെ ചുരുക്കമായി പരാമർശിക്കാം:

a. ജ്ഞാനവാദം

പല അവാന്തര വിഭാഗങ്ങളുള്ളതും ക്രൈസ്തവമെന്ന പേരിനു പ്രത്യേകിച്ച് അർഹതയില്ലാത്തതുമായ ഒന്നാണു ജ്ഞാനവാദം എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന സിദ്ധാന്തം.[15] ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ മാത്രമല്ല, സഭയിൽ ഇന്നേയോളം തന്നെ പല പ്രകാരേണയും ഈ ചിന്താഗതിയുടെ പ്രേരണകൾ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ജ്ഞാനവാദസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽനിന്നുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചുവന്നു.

ഈ ശ്രമത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ സ്വഭാവം ഗ്രഹിക്കുവാൻവേണ്ടി ജ്ഞാനവാദികളുടെ ചിന്താഗതി എന്തെന്ന് ചുരുക്കമായി ഇവിടെ

പ്രസ്താവിക്കാം. നന്മയുടെ സ്രഷ്ടാവും തിന്മയുടെ സ്രഷ്ടാവുമായി രണ്ടു ദൈവങ്ങൾ അഥവാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ളത് ജ്ഞാന വാദികൾ പൊതുവേ ശഠിച്ചിരുന്ന നിലപാടാണ്. ഭൗതികലോകവും ഭൗതികമായ സർവ്വവുതന്നെ തിന്മയാണെന്നു മാത്രമല്ല, തിന്മയുടെ സ്രഷ്ടാവു നിർമ്മിച്ചതുമാണ് എന്ന് അവർ ഉപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ഭൗതികലോകത്തിൽ തിന്മയുടെ സ്രഷ്ടാവ് ഉളവാക്കിയ ആത്മാക്കൾ കുടികൊള്ളുന്ന മനുഷ്യർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവർ ഭൗതികലോ കത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതിനാൽ അവരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആത്മാ ക്കൾക്ക് തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം എന്താണെന്ന് അറിയാതെ അവർ അജ്ഞാനത്തിനു വിധേയരായിട്ടാണ് കഴിയുന്നത്. അവയ്ക്ക് ശരിയായ ജ്ഞാനം നൽകി. തന്മൂലം ഭൗതിക ലോകത്തിൽനിന്നും അവയെ വിമുക്തരാക്കുവാൻവേണ്ടി നന്മയുടെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവം ലോകത്തിൽ അയച്ച ആളാണ് യേശുക്രിസ്തു എന്ന് ജ്ഞാനവാദി കൾ പഠിപ്പിച്ചുവന്നു.

ജ്ഞാനവാദികൾ യേശുക്രിസ്തുവിനെ പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനായി പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല. രക്ഷാർഹമായ മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കൾക്കു പാര ത്രികമായ ജ്ഞാനം നൽകുവാൻവേണ്ടി അവൻ മനുഷ്യവേഷത്തിൽ ലോകമദ്ധ്യേ വെളിപ്പെട്ടുവെന്നു മാത്രമായിരുന്നു അവരുടെ ഉപദേശം. ഈ വിധത്തിൽ മനുഷ്യവേഷത്തിൽ കാണപ്പെട്ടതിനാൽ, അവനെ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചവർക്കു കാണാമായിരുന്നു. എന്നാൽ നന്മയുടെ സ്രഷ്ടാവ് അയച്ച ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികദേഹം ആയിരുന്നതിനാൽ, അവനു മാനുഷിക പരിമിതികൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനും ആയിരുന്നില്ല. മാത്രവുമല്ല, യേശുക്രിസ്തു യാതൊരു പീഢയും ക്ലേശവും അനുഭവിക്കുകയോ, ക്രൂശിൽ മരിക്കുകയോ ചെയ്തുമില്ല. കഷ്ടതയും മരണവും അവൻ അനുഭവിച്ചതായി മനുഷ്യർ കാണുക മാത്രമായിരുന്നു.

ഈ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്ലേശാനുഭവ ത്തിനും ക്രൂശുമരണത്തിനും രക്ഷണ്യമായി വില ഇല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവയ്ക്ക് ആവശ്യവുമില്ലായിരുന്നു. ജ്ഞാനവാദപ്രകാരം മനുഷ്യനു വേണ്ടതു രക്ഷയല്ല, അവന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തെയും അവൻ ജീവി ക്കുന്ന ലോകത്തെയുംപറ്റിയുള്ള ശരിയായ അറിവു മാത്രമാണ്. ആ അറിവ് യേശുക്രിസ്തു നല്കി എന്നതാണ് ജ്ഞാനവാദികളുടെ അഭി മതം.

പുതിയനിയമം പഠിപ്പിക്കുന്നത് പാപത്തിൽ പതിച്ചുപോയ മനുഷ്യന് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവവും ക്രൂശുമരണവുംമൂലം സമ്പാ ദിച്ച രക്ഷയാണ് ആവശ്യം എന്നുള്ള പരമാർത്ഥമത്രേ. അഥവാ, പുതി യനിയമ ദൃഷ്ടിയിൽ, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്ലേശാനുഭവവും മരണവും ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിൽ കേന്ദ്രസ്ഥിതങ്ങളാണ്. അതിനാൽ ജ്ഞാനവാദികളുടെ ഉപദേശം പുതിയനിയമവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്താ വുന്നതല്ല. ഈ കാരണത്താലായിരുന്നു ഐറേനിയോസ്, തെർത്തു

ല്യൻ ആദിയായി പല ക്രൈസ്തവ നേതാക്കന്മാരും അതിനെ എതിർക്കുവാൻ മുതിർന്നത്.

b. സബേല്യൻവാദം

ജ്ഞാനവാദവും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസവും തമ്മിൽ സുപ്രധാനമായ പല അന്തരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ സബേല്യൻവാദം അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നു. ഈ ഉപദേശത്തിന്റെ ജനയിതാവായി അറിയപ്പെടുന്ന സബേല്യോസിനെപ്പറ്റി നമുക്കു കാര്യമായ അറിവൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതു സ്വീകരിച്ചിരുന്ന മറ്റു പലരെയും പറ്റി ചില വസ്തുതകൾ നമുക്കറിവുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിനെ ആസ്പദമാക്കി അവൻ ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണെന്നും; അവന്റെ ആളത്തം ഏകമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള ആശയങ്ങളെക്കുറിച്ചു അവർ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നുവോ എന്നും നമുക്കു നിശ്ചയമില്ല.

മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത പുത്രനായ ദൈവവും പിതാവായ ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്ത് എന്നുള്ള വിഷയമാണ് അവർ പരാമർശിച്ചത്. അഥവാ പുതിയനിയമത്തിൽ കാണുന്ന ത്രിത്വോപദേശത്തെ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവരുടെ ഉപദേശ ലക്ഷ്യം. ദൈവം ഏകനാണ് എന്നുള്ള സത്യം അവർ അടിസ്ഥാനപരമായി നിഷ്കർഷിച്ചു. ഏകദൈവത്തിന് ഏകആളത്തം മാത്രമാണുള്ളതെന്നും അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

പുതിയനിയമത്തിൽ പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായ ത്രിയേകദൈവത്തെപ്പറ്റി ചെയ്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനകളെ എടുത്ത് അവയ്ക്ക് അവർ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകി. ദൈവം ഏക ആളത്തം മാത്രമാണ്. ആ ഏക ആളത്തം പഴയനിയമ കാലത്തു പിതാവായും യേശുക്രിസ്തുവിൽ പുത്രനായും സഭയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവായും വെളിപ്പെട്ടു. അതിനാൽ ഏക നിത്യആളത്തമായ ദൈവം മൂന്നു കാലങ്ങളിലായി സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയ മൂന്നു നിലപാടുകളാണ് പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നീ മൂന്നു പദങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തെ ത്രിത്വമായി പുതിയനിയമവും സഭയും പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന തത്ത്വം യേശുക്രിസ്തു പുത്രനായ ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരമാണെന്നുള്ളതാണ്. പുത്രനായ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യത്വം ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിന് അനുപേക്ഷണീയമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സബേല്യൻവാദം അത് പരിരക്ഷിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ക്രൈസ്തവ സഭ ആ നിലപാടിനെ തിരസ്കരിച്ചു. മൂന്നും നാലും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പല ക്രൈസ്തവ നേതാക്കന്മാരും സബേല്യൻവാദത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'പിതാവായ ദൈവത്തെ ക്രൂശിൽ തൂക്കുന്നവർ,' 'പിതാവിനെ പീഡ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നവർ' എന്നെല്ലാമാണ് അവർ സബേല്യൻവാദികളെ അപലപിച്ചു വിളിച്ചുവന്നത്.[16]

c. സമോസട്ടായിലെ പൗലെ (Paul of Samsoata)

മൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ അന്ത്യോക്യയിലെ മേലദ്ധ്യക്ഷപദം അലങ്കരിച്ചിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു സമോസട്ടായിലെ പൗലേ. 268ൽ അന്ത്യോക്യയിൽവച്ചു നടന്ന ഒരു സുന്നഹദോസ് അയാളെ വിശ്വാസവിപരീതിയായി പ്രഖ്യാപിച്ച് സഭാസമ്പർക്ക ത്തിൽനിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്തു.

ഈ നിശ്ചയത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്ന പൗലേയുടെ ഉപദേശ ത്തിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് ആശയങ്ങൾ ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യങ്ങളാ ണ്. 1. ദൈവം ഏകനാണ്. ആ ദൈവം സംസാരിക്കുന്ന വാക്കുക ളത്രേ ദൈവത്തിന്റെ വചനം. അതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ വചനം ഒരു ആളത്തമല്ല; ദൈവത്തിൽ നിത്യമായി ഒരു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ശക്തി മാത്രമാണ്. ഈ വചനത്താൽ ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു പരി പാലിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വചനം പ്രത്യേകം വ്യാപരിച്ചതിന്റെ ഫല മായി യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു. തന്മൂലം വചനം ആളത്തം പ്രാപിക്കുകയും 'പുത്രൻ' എന്ന പേര് അവലംബിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിൽ ആളത്തം പ്രാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് വചനത്തിനു 'പുത്രൻ' എന്ന പേര് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ 'പിതാവ്,' 'പുത്രൻ' എന്നീ പേരുകൾ ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചു നിത്യ മല്ല. 2. യേശുക്രിസ്തു സ്വഭാവമനുസരിച്ച് ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ മാത്രമായിരുന്നു. കന്യകയിൽ ഉല്പാദിതമായി ജനനം സ്വീകരിച്ചത് ദൈവത്തിന്റെ വചനം ആയിരുന്നില്ല. അതു കേവലം ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തിലും ലോക ജീവിതത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ വചനം സമ്പൂർണ്ണമായി വ്യാപരിച്ചി രുന്നു.[17]

മുകളിൽ പ്രതിപാദിച്ച മൂന്നു നിലപാടുകളും സഭ തിരസ്കരിച്ചു. അതുമൂലം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവവും ക്രൂശുമരണവും സുപ്രധാനമായി സഭ കരുതുകയും പുത്രൻ എന്ന നിലയിൽ അവൻ ഒരു നിത്യആളത്തമായി നിലനിൽക്കുന്നുവെന്ന് ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അഥവാ, യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണെ ന്നുള്ള ആശയവും അവന്റെ ആളത്തം ഏകമാണെന്നുള്ള പ്രഖ്യാപ നവും അവയെ നിരാകരിക്കുവാൻ സഭയെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

6. അലക്സന്ത്ര്യായിലെ ഓറിജൻ

യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേക പുത്രൻ മനുഷ്യനായി അവ തരിച്ച ദേഹമാണെന്നുള്ള ആശയം നിലനിർത്തുവാനാണു സഭ ആദി മുതൽക്കേ യത്നിച്ചത് എന്നു മുകളിൽ കണ്ട ലഘുപ്രതിപാദന ത്തിൽനിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ ആശയം സ്ഥാപിക്കുവാനായി രുന്നു നാലും അഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സഭ പ്രത്യേകം ശ്രമിച്ചത്. ഇതി ലേക്കുള്ള വഴിതെളിച്ച പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകരിൽ വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരു ദേഹമാണ് അലക്സന്ത്ര്യായിലെ ഓറി ജൻ.

254ൽ നിര്യാതനായ ഓറിജൻ ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ അതുവരെയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെയും ചിന്തകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്ന വിശേഷണത്തിനു തികച്ചും അർഹനായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു അഗാധചിന്തകൻ എന്ന നിലയിൽ ചില വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനനുവദിക്കാവുന്ന പരിമിതികൾക്കപ്പുറം അവൻ പോയിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഓറിജനെ ഒരു പരിശുദ്ധനായി സഭ കരുതുന്നില്ല എന്നുവരികിലും പ്രത്യക്ഷമായോ, പരോക്ഷമായോ പൗരസ്ത്യ വേദശാസ്ത്രത്തിന് അവൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ അവിസ്മരണീയങ്ങളത്രേ. ഓറിജൻ എഴുതിയ നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലത് ഇന്നും നമുക്കു ലഭ്യങ്ങളാണ്.

മനുഷ്യാവതാരോപദേശം ആസ്പദമാക്കി ഓറിജൻ ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവന പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമാണ്. 'ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനമായ പിതാവിന്റെ യഥാർത്ഥ വചനം യെഹൂദ്യയിൽ വെളിപ്പെട്ട ആ മനുഷ്യന്റെ പരിമിതിക്കുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതു മാത്രമല്ല, ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനം ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഗർഭത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ഒരു ശിശുവായി ജനിക്കുകയും ഒരു പൈതൽ എന്നവണ്ണം കരയുകയും ചെയ്തു.'[18] ഈദൃശമായ അവതാരം എങ്ങനെ സാധിതമാകുമെന്ന ചോദ്യത്തിന് ഓറിജൻ നൽകിയ ഉത്തരം സഭ തിരസ്കരിക്കുകയാണു ചെയ്തത്.

ആ ഉത്തരം ലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി യവനതത്ത്വചിന്തയിൽനിന്നും ഓറിജൻ കടം വാങ്ങിയ ഒരു ആശയം വ്യക്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ നശ്വരമായ ഒരു ശരീരവും അനശ്വരമായ ഒരു ആത്മാവും ഉണ്ട് എന്നുള്ള അഭിപ്രായഗതി ഗ്രീക്കുചിന്തകന്മാർ പുലർത്തിവന്നിരുന്നു. അനശ്വരമായ ആത്മാവിന് ആരംഭമോ അവസാനമോ ഇല്ലെന്നുള്ള നിലപാടും അവർ അവലംബിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ നശ്വരമായ ശരീരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു മനുഷ്യനായി ജനിക്കുന്ന ആത്മാവിന്, ആ ജനനത്തിനു മുമ്പ്, ആരംഭരഹിതമായ ഒരു നിത്യത്വം ഉണ്ട് എന്ന് അവർ അനുമാനിച്ചുവന്നു. മരണംമൂലം ശരീരത്തിൽനിന്നും വേർപെട്ടതിനു ശേഷം ആത്മാവ് അനന്തമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും അവർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആത്മാവ് ഒരു ശരീരത്തിൽനിന്നും വേർപെട്ട് മറ്റൊരു ശരീരവുമായി ബന്ധപ്പെടുകയും; പുനർജ്ജന്മം അനുഭവിച്ചു നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതായിരുന്നു യവനചിന്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

പുനർജ്ജന്മവാദം ഓറിജൻ സ്വീകരിച്ചില്ല എങ്കിലും ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനായി ജനിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ആത്മാക്കൾ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നുവെന്നുള്ള ആശയം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സംഖ്യാതീതങ്ങളായ ആത്മാക്കളുണ്ടെന്നും അവ ശരീരവുമായി യോജിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ദൈവവുമായുള്ള യഥാർത്ഥ സംസർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വീണുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും ഓറിജൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഈദൃശമായ വീഴ്ചയിൽപ്പെട്ടുപോയ മനുഷ്യാത്മാ

ക്കളെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്നതാണു മനുഷ്യാവതാരോദ്ദേശ്യം എന്നു ഓറിജൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. അതിനാൽ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്യുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ മുൻകരുതലിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്.

ദൈവത്തിന്റെ ആ മുൻകരുതലിനെ ഓറിജൻ ഇപ്രകാരം പ്രകടമാക്കുന്നു: സംഖ്യാതീതങ്ങളായ ആത്മാക്കൾ എല്ലാംതന്നെ വീഴ്ചയിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നുവരികിലും അവരെ വീണ്ടെടുക്കണമെന്നുള്ള പ്രത്യേക ലാക്കോടെ, ഒരു ആത്മാവിനെ വീഴ്ചയിൽ പതിക്കാതെ ദൈവം പ്രത്യേകം വിശുദ്ധിയിൽ പരിപാലിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ, ആത്മാവ് കന്യകയിൽനിന്നുമെടുത്ത ശരീരവുമായി സംയോജിക്കയും തദ്വാരാ രൂപമെടുത്ത മനുഷ്യത്വത്തെ ദൈവത്തിന്റെ വചനം സ്വന്തമായി അവലംബിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നു നമുക്കു കേവലം ബാലിശമായിത്തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഓറിജന്റെ മേൽവിവരിച്ച വ്യാഖ്യാനം സഭ തിരസ്കരിച്ചു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും എങ്ങനെ യോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നതിനെ ആസ്പദമാക്കി അവൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയങ്ങൾ നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആ യോജിപ്പു പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നുവെന്ന് ഓറിജൻ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. പരിശുദ്ധന്മാരുടെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും ആത്മാക്കളും ദൈവവുമായി ഒരു ബന്ധമുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനേക്കാൾ മികച്ച ബന്ധവും യോജ്യതയും ആയിരുന്നു മനുഷ്യത്വവും ദൈവത്വവും തമ്മിൽ യേശുക്രിസ്തുവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ആ ആശയം വ്യക്തമാക്കുവാൻ തീയിൽ പഴുപ്പിച്ച ഇരുമ്പു കഷണത്തിന്റെ ഉദാഹരണം ഓറിജൻ ഉപയോഗിച്ചു. ഇരുമ്പും തീയും ഒരുപോലെ അതിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവ രണ്ടു വസ്തുക്കളാണല്ലോ. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നിനേയും മറ്റൊന്നിൽനിന്നും വേർപെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിൽ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള യോജ്യതയും അന്യോന്യം വേർപെടുത്തപ്പെടാവുന്നതല്ല.

യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണെന്നുള്ള ഉപദേശവും അവന്റെ ആളത്തം പരിപൂർണ്ണമായും ഏകമാണെന്നുള്ള ആശയവും ഓറിജൻ സദാ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. എന്നാൽ വചനമായ ദൈവത്തിനു ആളത്തമുള്ളതുപോലെ മനുഷ്യത്വത്തിനും ആളത്തമുണ്ട്. ഈ ആളത്തങ്ങളിൽ ഒന്നും യോജ്യതമൂലം ഇല്ലാതെ വന്നിട്ടും ഇല്ല. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഐക്യത്തിനു നിദാനം അവൻ സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യാത്മാവു പരിപൂർണ്ണമായും വചനമായ ദൈവത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്.

ഓറിജന്റെ ത്രിത്വോപദേശ വ്യാഖ്യാനം പൗരസ്ത്യ സഭയിൽ അതിവ്യാപകമായ പ്രേരണ ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. എന്നാൽ അതിനെ രണ്ടു വിധത്തിൽ ഓറിജന്റെ ശിഷ്യന്മാർ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇടയായി എന്നു പറയാം. ഇരുകൂട്ടരും ഒരു ആശയം സമ്മതിച്ചിരുന്നു. അതായത്, പുതിയനിയമത്തിൽ കാണുന്ന പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ്

ഈ മൂന്നു പേരുകൾ ആദ്യന്തവിഹീനമായ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. ഈ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങളിൽ പിതാവ്, പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും താത്വികമായ ആത്യന്തിക ഉത്ഭവസ്ഥാനമാകുന്നു. പൗരസ്ത്യസഭകൾ ഇന്നെയോളം മുറുകെപ്പിടിക്കുന്ന ഒരു ആശയമത്രെ ഇത്. മാത്രവുമല്ല, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും സമനിത്യതയും നിത്യസമത്വവും ഉള്ള ത്രിയേക ദൈവം ആകുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനോടൊപ്പം പിതാവിനില്ലാത്ത ഒരു ആശ്രിതാവസ്ഥ[19] പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനും ഉണ്ടെന്നും ഇരുകൂട്ടരും സമ്മതിച്ചുവന്നു.

എന്നാൽ ഓറിജൻ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഈ ആശയത്തെ അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരു കൂട്ടർ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും ആശ്രിതാവസ്ഥ ആവശ്യത്തിലധികം ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്തു. മറ്റെക്കൂട്ടരാകട്ടെ ഈ ആശയം അത്രകണ്ടു നിഷ്കർഷിക്കാതെ, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും ഒരുപോലെ അനാദ്യന്തരാണെന്ന് ഉദ്ഘോഷിച്ചുവന്നു. സമോസട്ടായിലെ പൗലേയെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്ത അന്ത്യോക്യൻ സുന്നഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ച വൈദികർ ഓറിജന്റെ വേദശാസ്ത്രപരമായ ഉപദേശ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വളർന്നവരായിരുന്നു.

7. നാലാം ശതാബ്ദത്തിലെ ചില വാദഗതികളും വേദശാസ്ത്രപരമായ സഭാനിശ്ചയങ്ങളും

അത്യുഗ്രമായ ഒരു പീഡയോടെ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രവേശിച്ച സഭ വേഗത്തിൽ ആ ക്ലേശാനുഭവത്തെ വിജയപൂർവ്വം അതിജീവിച്ചു എങ്കിലും സമ്പൂർണ്ണമായ സമാധാനം പ്രാപിച്ചില്ല. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള സംവാദങ്ങളും മറ്റ് അന്തഃഛിദ്രങ്ങളും സഭയെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവയിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവാദങ്ങളിൽ സഭ തിരസ്കരിച്ച രണ്ടു പ്രധാന ചിന്താഗതികളെക്കുറിച്ചു ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണം വീതം ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നൽകേണ്ടതുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്ന് അറിയോസ്യസിദ്ധാന്തവും; മറ്റേത് അപ്പോലിനാറിയൻ വാദവുമാണ്.

അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം[20]

318ൽ അലക്സാന്ത്ര്യായിൽവച്ചു നടന്ന ഒരു സംഭവമാണ് അതിനുശേഷം അരശതാബ്ദക്കാലത്തോളം സഭയിൽ അതിവ്യാപകമായ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ച അറിയോസു വിപ്ലവത്തിന്റെ ആരംഭം. അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന അലക്സാന്തർ ത്രിത്വോപദേശം അടിസ്ഥാനമാക്കിച്ചെയ്ത ഒരു പ്രഭാഷണത്തെ അവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്ന ഒരു പ്രെസ്ബിറ്റർ (അഥവാ കശ്ശീശാ) ചോദ്യം ചെയ്തു. ബിഷോപ്പിന്റെ പ്രഭാഷണത്തിൽ അവലംബിച്ചിരുന്ന വ്യാഖ്യാനം സബേല്യൻ വാദഗതിയാണ് സമർത്ഥിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു ആ പ്രെസ്ബിറ്റർ വാദിച്ചത്. അറിയോസ് എന്ന പേരുകാരനായ ആ വൈദികൻ തന്റെ വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷന്റെ ഉപദേശത്തെ ഇപ്ര

കാരം വിമർശിച്ചതിന്റെ പിമ്പിലായി അയാൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വേദശാസ്ത്രപരമായ ഒരു ചിന്താഗതി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിനെയാണ് അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം എന്ന് ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരുന്നത്.

ദൈവം ഏകനാണെന്നുള്ള ആശയം അറിയോസ് ഏറ്റുപറഞ്ഞു. ആ ഏകദൈവം പിതാവല്ലാതെയിരുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു.[21] നിത്യമായ ഏകതയിൽ ഇരിക്കവേ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദൈവം തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ സർവ്വ പരിമിതിക്കും അതീതനും സമ്പൂർണ്ണനുമായ ദൈവം പരിമിതിക്കു വിധേയമായ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു ലോകനിർമ്മാണം നിർവ്വഹിപ്പാൻവേണ്ടി ദൈവം സർവ്വത്തിനും മുമ്പേ ഒരു പരിപൂർണ്ണ സൃഷ്ടിയെ ഉളവാക്കി. അതാണു പുത്രൻ.

ഇല്ലാതെയിരുന്ന സ്ഥിതി പുത്രനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം നേരിട്ടു നിർമ്മിച്ച ഏകസൃഷ്ടി എന്ന നിലയിൽ പുത്രൻ സമ്പൂർണ്ണ സൃഷ്ടിയാകുന്നു. ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദൈവം പുത്രനെ നിയോഗിച്ചു. പരിമിതിക്കു വിധേയവും അപൂർണ്ണവുമായ ലോകത്തിൽ പാപവും തിന്മയും പ്രവേശിക്കുകയും തദ്വാരാ അതു വീഴ്ചയിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ അവസ്ഥയിൽനിന്നും ലോകത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻവേണ്ടി പുത്രൻ തന്നേ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. അങ്ങനെ അവതരിച്ചത് ഒരു മനുഷ്യശരീരത്തിൽ, മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ സ്ഥാനം വഹിച്ചുകൊണ്ട്, നസ്രായനായ യേശുവായി ജനിച്ചു ജീവിച്ചതുമൂലമായിരുന്നു.

സബേല്യൻവാദമാണു തന്റെ വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു നിഷ്കരുണം മുദ്രയടിച്ചു മല്ലിടുവാൻ മുതിർന്ന അറിയോസ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നത് മേൽവിവരിച്ച ആശയഗതി ആയിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ സുന്നഹദോസ് അറിയോസിനെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്യുകയും അയാളുടെ ഉപദേശം വിശ്വാസവിപരീതമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ നടപടികൊണ്ട് അറിയോസ് മൗനം അവലംബിക്കുകയല്ല ചെയ്തത്. അതിനു കാരണം അറിയോസിനു പൗരസ്ത്യസഭയിലെ ചില ഇടങ്ങളിൽനിന്നുമായി സുശക്തമായി പിന്തുണ ലഭിച്ചുവെന്നുള്ളതത്രേ.

ഇതിനു തന്നെയും ഒരു കാരണം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് അറിയോസ് ആ കാലത്തു തന്റെ സ്നേഹിതന്മാർക്ക് എഴുതിയ ചില കത്തുകളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതത്രേ.[1] 310ൽ രക്തസാക്ഷിത്വമരണം അടഞ്ഞ അന്ത്യോക്യയിലെ ലുഷ്യൻ (Lucian of Antioch) ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അവന്റെ ശിഷ്യപദം അവലംബിച്ച പലരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അറിയോസ്. ലുഷ്യൻ അറിയോസു സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ജനയിതാവായിരുന്നുവെന്നുള്ള അഭിപ്രായഗതിയെ ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും; ലുഷ്യന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി പൗരസ്ത്യസഭയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും നേതൃസ്ഥാനത്തു വന്ന ആളുകളായിരുന്നു അറിയോസിനു പിന്തുണ നൽകിയത്. അവരുടെ

പിൻബലം മൂലം അറിയോസ് തന്റെ ഉപദേശത്തെ നിവൃത്തിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ എല്ലാം തന്നെയും പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചു. 318 മുതൽ ഇപ്രകാരം നിലവിൽവന്ന ഭിന്നതകൾ നീക്കി സഭയിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുവാൻ വേണ്ടി അനേക യത്നങ്ങൾ നടന്നു എങ്കിലും അതുകൊണ്ടൊന്നും അറിയോസും തന്റെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനും തമ്മിൽ രമ്യത പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ 325ൽ നിഖ്യായിൽവച്ചു നടന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ സുന്നഹദോസ്[22] അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം വിശ്വാസ വിപരീതമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അറിയോസിനെയും പാർശ്വവർത്തികളെയും സഭാഭ്രംശം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം മൂലം അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. സുന്നഹദോസിനുശേഷം ഏതാണ്ട് അരശതാബ്ദ കാലത്തോളം അറിയോസ്യ വിപ്ലവം നീണ്ടുനിൽക്കുകയും സഭയെ ആകമാനം അറിയോസ്യ ഉപദേശത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു ഭഗീരഥയത്നം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആ വിപ്ലവ ചരിത്രം ഇവിടെ വിവരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തത്തിനെതിരായി നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ് ചെയ്ത നിശ്ചയവും ആ നിശ്ചയം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സഭയുടെ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നൽകിയ രണ്ടു വ്യാഖ്യാനങ്ങളും മാത്രം ഇവിടെ ചുരുക്കമായി പരാമർശിക്കാം.

നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് നിശ്ചയവും അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും

a. നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം

യേശുക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച പുത്രനായ ദൈവം ഒരു സൃഷ്ടി ആണെന്നായിരുന്നുവല്ലോ അറിയോസിന്റെ ഉപദേശം. സുന്നഹദോസിൽവച്ചു തന്നെയും അതു തന്റെ വിശ്വാസമാണെന്ന് അയാൾ സമ്മതിച്ചു. അറിയോസിന്റെ ഈ സമ്മതം കേട്ട ഉടനെ സുന്നഹദോസിൽ പങ്കുകൊണ്ട ബഹുഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങളും അതിനെ വിശ്വാസവിപരീതമായി പരിഗണിച്ചു നിരാകരിച്ചു. സ്വർലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു പരിപൂർണ്ണ സൃഷ്ടിയുടെ അവതാരമായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തുവെന്ന് സമ്മതിക്കുവാൻ അന്നത്തെ സഭാപിതാക്കന്മാർക്കു സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ പുത്രൻ ആരാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ഉത്തരം നൽകുവാൻ സുന്നഹദോസ് വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ടു. പല നിർദ്ദേശങ്ങൾ അവതരിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും അവ ഓരോന്നും തന്നെ അറിയോസും അനുയായികളും സ്വീകരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ 'പുത്രൻ പിതാവിന്റെ തത്ത്വം തന്നെയുള്ളവനാകുന്നു'[23]വെന്നുള്ള വിവരണം സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിച്ചു. അതു ചേർത്തുള്ള ഒരു വിശ്വാസ പ്രസ്താവന ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ പദങ്ങൾകൊണ്ട് ഊന്നിപ്പറയുവാൻ സുന്നഹദോസ് ഉദ്ദേശിച്ച ആശയം എന്ത് എന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന

'തത്ത്വം' എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ആരായേണ്ടതുണ്ട്. ഗ്രീക്കു തത്ത്വ ചിന്തയിൽ പ്രാധാന്യം ആർജ്ജിച്ച ഒരു പദമാണ് ഇത്. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പു നാലാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധ യവനചിന്തക നായ അറിസ്റ്റോട്ടിൽ ഈ പദം വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം 'പ്രാഥ മിക തത്ത്വം' (Primary ousia) എന്നും 'ദ്വിതീയതത്ത്വം' (Secondary ousia) എന്നും ഒരു വിഭജനം നൽകിയാണ് ഈ വിഷയം പരാമർശി ച്ചത്. പ്രാഥമിക തത്ത്വം എന്നു പറഞ്ഞാൽ, വ്യക്തമായ (Concrete) ഒരു വസ്തു എന്നാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്നു അറിസ്റ്റോട്ടിൽ അഭി പ്രായപ്പെട്ടു. ഉദാഹരണമായി എന്റെ മുമ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന മേശ ഒരു വസ്തു ആണല്ലോ. ഈ മേശ ഒരു പ്രാഥമിക തത്ത്വം ആണ്. ഇതു പോലെ വ്യക്തമായ സർവ്വവസ്തുക്കളും പ്രാഥമിക തത്ത്വങ്ങളത്രേ. എന്നാൽ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ച് അതു മാത്രമല്ല പറയാവുന്നത്. എന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെ 'മേശ' എന്നു പറയുന്നതു പോലെ, രൂപം, വലിപ്പം, നിറം ആദിയായ ലക്ഷണങ്ങളിൽ വ്യത്യാസ മുള്ള മറ്റു ചില വസ്തുക്കളെയും നാം 'മേശ' എന്നു പറയും. എന്നാൽ വേറെ അനേക വസ്തുക്കളെ 'മേശ' എന്നു നാം വിവക്ഷിക്കുകയും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറ ഞ്ഞാൽ മേശ എന്ന വസ്തുവിനുള്ളതായി നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന പ്രത്യേക സ്വഭാവവിശേഷമുള്ള ഏതു വസ്തുവിനെയും നാം മേശ എന്നു പറയും. ആ പ്രത്യേക സ്വഭാവവിശേഷത്തെയാണ് 'ദ്വിതീയ തത്ത്വം' എന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ ഉദ്ദേശിച്ചത്. അതിനാൽ 'പ്രാഥമിക തത്ത്വം' ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുവിനെയും; 'ദ്വിതീയതത്ത്വം' ആ വസ്തു വിന്റെയും അതിന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട മറ്റു വസ്തുക്കളുടെയും പൊതു വായ സ്വഭാവവിശേഷത്തെയും കുറിക്കുന്നു.

നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം പറയുന്നത് പിതാവായ ദൈവ ത്തിന്റെ തത്ത്വം തന്നെ പുത്രനായ ദൈത്തിനുണ്ട് എന്നാണ്. ഇവിടെ 'തത്ത്വം' എന്ന പദം ഏതർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന ചോദ്യം വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. അത് അരിസ്റ്റോ ട്ടിലിന്റെ ദ്വിതീയ തത്ത്വം ആയിരിക്കുവാൻ വഴിയില്ല. കാരണം ആ അർത്ഥത്തിൽ പിതാവും പുത്രനും രണ്ടു ദൈവങ്ങളാണ് എന്നു മാത്രമേ വരികയുള്ളൂ. മാത്രവുമല്ല, വ്യക്തമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സർവ്വ വസ്തുക്കളിൽനിന്നും അന്യമായി അവ്യക്തമായ ചിന്താലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അവസ്ഥയാണു ദ്വിതീയ തത്ത്വത്തിനുള്ളത്. ആ അർത്ഥത്തിൽ പിതാവിനും പുത്രനും ഏക തത്ത്വം ആണ്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ദൈവത്തിന്റെ തത്ത്വം പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നു അന്യമായി ഏതോ അവ്യക്ത ലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നാ യിരിക്കും വന്നുകൂടുന്നത്. ബഹുദൈവവിശ്വാസവും ദൈവ ത്തിൽനിന്നും അന്യമായി ദൈവത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള ആശയവും ക്രൈസ്തവസഭ എല്ലാ കാലത്തും തിരസ്കരിച്ചിട്ടുള്ള താണ്.

അതിനാൽ നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് പാസ്സാക്കിയ വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'തത്ത്വം' എന്ന പദം അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ പ്രാഥമിക തത്ത്വം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വേണം മനസ്സിലാക്കുവാൻ. ആ അർത്ഥത്തിൽ നിഖ്യാനിശ്ചയത്തിലുദ്ദേശിക്കുന്ന ആശയം ഏതാണ്ടിപ്രകാരമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ തത്ത്വം പിതാവായ ദൈവമാണ്. പിതാവിൽനിന്നും അന്യമായി അവ്യക്തമായ നിലയിൽ ദൈവികത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നില്ല. പരിപൂർണ്ണമായും വ്യക്തമായും ആ തത്ത്വം തന്നെയാണ് പുത്രൻ; പിതാവും പുത്രനും ഏക തത്ത്വത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു, അഥവാ ദൈവം എന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട, രണ്ട് ആളത്തങ്ങളല്ല. നേരേമറിച്ച്, പിതാവിന്റെ തത്ത്വം തന്നെ പുത്രനിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു പിതാവ് അനാദ്യന്തനും നിത്യനും പരിപൂർണ്ണനും അപ്രമേയനും ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ, പുത്രനും അനാദ്യന്തനും നിത്യനും പരിപൂർണ്ണനും അപ്രമേയനും ആകുന്നു. ഈ പുത്രൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി പരിശുദ്ധാത്മാവുമൂലം വിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമിൽനിന്നും മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. അവൻ കഷ്ടത അനുഭവിച്ച് മരിച്ച് മൂന്നാം ദിവസം ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുകയും സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേക പുത്രൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ് യേശുക്രിസ്തു. അവന്റെ മനുഷ്യാവതാരം, പീഡാനുഭവം, പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ആദിയായവമൂലമാണ് യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിനു എന്നേക്കുമുള്ള രക്ഷ ഉളവാക്കിയത്. ഈ ആശയങ്ങളെല്ലാം നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

b. അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ അത്താനാസ്യോസ്

നിഖ്യാസുന്നഹദോസ് നിശ്ചയം സഭയിൽ അംഗീകൃതമാകുവാൻ വേണ്ടി അക്ഷീണയത്നം ചെയ്ത സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ അലക്സാന്ത്രിയായിലെ അത്താനാസ്യോസ് ആയിരുന്നു.[24] 325ൽ നടന്ന നിഖ്യാസുന്നഹദോസിൽ അലക്സാന്ത്രിയായിലെ അലക്സാണ്ടറിന്റെകൂടെ ഒരു ശെമ്മാശ്ശനായി സംബന്ധിച്ചശേഷം, അലക്സാണ്ടറിന്റെ മരണാനന്തരം, 328ൽ ഈജിപ്റ്റിലെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. 373നോടടുത്തു നിര്യാതനാകുന്നതിനിടയായി. നിഖ്യാവിശ്വാസ സംസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി നടത്തിയ തീവ്രയത്നം മൂലം, അവൻ അനേക യാതനകൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കാലങ്ങളിൽ നിഖ്യാവിശ്വാസത്തിനെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചുവന്ന ചക്രവർത്തിമാർ അത്താനാസ്യോസിനെ അഞ്ചുപ്രാവശ്യം പല സമയങ്ങളിലായി, നാടുകടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അത്താനാസ്യോസിന്റെ വിശ്വാസനില ഏതാണ്ടിപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം: 'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു' (യോഹ. 1:14) എന്നുള്ള സുവിശേഷ പ്രസ്താവനയാണ് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ പ്രസ്താവന

കൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് 'വചനം മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു: ഒരു മനുഷ്യനിൽ പ്രവേശിച്ചു വസിക്കുക അല്ലായിരുന്നു' എന്നാണ്. നാം പാപാന്ധകാരത്തിൽ പതിച്ചിരിക്കവേ, അപ്രമേയമായ തന്റെ സ്നേഹം മൂലം, നമ്മെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ദൈവത്തിന്റെ വചനം മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ വചനം ദൈവം ആണ്. മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ അവന്റെ അപ്രമേയമായ അവസ്ഥയ്ക്കു യാതൊരു വ്യതിയാനവും സംഭവിച്ചില്ല. എന്നാൽ അവൻ തന്നെ കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽനിന്നും ഒരു ശരീരത്തെ ഉളവാക്കി അതിനെ തന്നോടു സംയോജിപ്പിച്ചു. ഈ ശരീരം അഥവാ വചനമായ ദൈവം സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യത്വം, യാദൃച്ഛികമായി ഉണ്ടായി കടന്നുപോകുന്ന ഒന്നല്ല. പിന്നെയോ ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുപകരണമായി വചനമായി ദൈവം യഥാർത്ഥമായി പ്രാപിച്ച പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യത്വമാണ്. കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽനിന്നും ഉളവാക്കിയ ആ ശരീരത്തെ വചനമായ ദൈവം തന്റെ സ്വന്തശരീരമാക്കിത്തീർത്തു. അതുകൊണ്ട് 'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, വചനം ജഡമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുവെന്ന് അതിന്റെ അർത്ഥം. നമുക്കുവേണ്ടി വചനമായ ദൈവം സജീവമായ ജഡം അവലംബിച്ച് അതുവഴിയായി ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യജീവിതം ലോകത്തിൽ നയിച്ചുവെന്നാണ്.

വചനം ദൈവം ആണ് എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് വചനമായ ദൈവം പിതാവായ ദൈവം തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കരുത്. വചനമായ ദൈവവും പിതാവായ ദൈവവും തമ്മിൽ ആളത്തപരമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്. എന്നാൽ വചനമായ ദൈവം തത്ത്വം സംബന്ധിച്ച് പിതാവായ ദൈവവുമായി ഏകത്വം ഉള്ളവനത്രേ. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രവർത്തിയായി വ്യാപരിച്ചത് മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത-പിതാവായ ദൈവവുമായി ഏക തത്ത്വാലംബിയായ-ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം ആയിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണെന്നും അവന് ആളത്ത ഐക്യം ഉണ്ടെന്നും അത്താനാസ്യോസ് ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തഐക്യത്തെപ്പറ്റി അത്താനാസ്യോസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഒരു ആശയം ഇവിടെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു യേശുക്രിസ്തു ഒരുവശത്ത് അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചതായും മറുവശത്തു മാനുഷിക പരിമിതികൾക്ക് വിധേയനായിക്കഴിഞ്ഞതായും സുവിശേഷത്തിൽ വ്യക്തമായ രേഖയുണ്ടല്ലോ. അവ രണ്ടും തന്നെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രവർത്തിയായി വ്യാപരിച്ച-മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത വചനമായ ദൈവം-നിർവ്വഹിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളായിരുന്നു എന്നു അത്താനാസ്യോസ് ഉപദേശിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ആ വ്യാപാരങ്ങളെ വേർതിരിച്ച്, അവയിൽ ചിലതു മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെന്നും മറ്റു ചിലത് ദൈവത്വത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ എന്ന് അത്താനാസ്യോസ് നിഷ്ക്കർഷിച്ചു.

എന്നാൽ ഒരു കാര്യം അത്താനാസ്യോസ് സമ്മതിച്ചു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ചില പ്രവൃത്തികളെയും വാക്കുകളെയും വചനമായ ദൈവത്തിന്റേതെന്നും മറ്റു ചിലതു മനുഷ്യനായ യേശുവിന്റേതെന്നുമുള്ള വിഭജനം അനുവദനീയമല്ലെന്നു വരികിലും വേറൊരു അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വിഭജനം സാദ്ധ്യമാണ്; അതായതു മനുഷ്യാവതാരത്തിന് അതീതമായി വചനമായ ദൈവം നിർവ്വഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ-മനുഷ്യാവതാരത്തിന് വിധേയമായി ചെയ്യുന്ന സംഗതികൾ-ഇങ്ങനെ ഒരു വിഭജനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെയും സംസാരിച്ച വചനങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു ചിലതു ദൈവത്വം ചെയ്തതെന്നും ചിലതു മനുഷ്യത്വം ചെയ്തതെന്നും പറയുന്നത് അനുവദനീയമല്ലെന്ന് അത്താനാസ്യോസ് വ്യക്തമാക്കി.

ലോകത്തിന്റെ എന്നേക്കുമുള്ള രക്ഷകനാണു യേശുക്രിസ്തു എന്നുള്ളതാണ് അത്താനാസ്യോസിന്റെ ഉപദേശം. കേവലം സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യനു ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പാപത്തിൽ വീണുപോയതിനാൽ മനുഷ്യനു സ്വയം രക്ഷിക്കുവാൻപോലും കഴിവില്ല. ലോകത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു ദൈവത്തിനു മാത്രമാണ്; യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ആ രക്ഷ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. അവൻ ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണ്. ദൈവം എന്ന നിലയിൽ അവൻ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ തത്ത്വം സമ്പൂർണ്ണമായുമുള്ള നിത്യനാണ്. മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ അവൻ കന്യകമറിയാമിൽനിന്നും യഥാർത്ഥമായി ജനിച്ചു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചുമരിച്ചുയിർത്തവനാണ്.

c. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ:

ഏകദേശം 360 വരെയും അറിയോസ്യകക്ഷി ശക്തി പ്രാപിച്ചു നിഖ്യാവിശ്വാസത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ അക്ഷീണയത്നം ചെയ്തു. എന്നാൽ അതിനുശേഷം ക്രമേണയായി നിഖ്യാവിശ്വാസം തന്നെ പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. അതിനു നിദാനമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്ന പല കാരണങ്ങളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായതു നിഖ്യാവിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി അറിയോസ്യർ പ്രചരിപ്പിച്ചുവന്ന ആശയഗതികൾ അടിസ്ഥാനരഹിതമെന്നു വ്യക്തമാക്കുവാൻ സാധിച്ചതാണ്. ഇതിലേക്കു വഴിതെളിച്ചത് കൈസറിയായിലെ ബസ്സേലിയോസ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻ നൂസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്, അവരുടെ സ്നേഹിതൻ നാസ്സിയാൻസൂസിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രൂപമെടുത്ത ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു വികസനമാണ്. പുരാതന ഏഷ്യാമൈനറിലെ കപ്പദോക്യാ പ്രദേശത്തു സുപ്രസിദ്ധി ആർജ്ജിച്ചവരായിരുന്നതിനാൽ, അവരെ കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.

അവരുടെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനം പ്രധാനമായി ത്രിത്വവിശ്വാസം ആസ്പദമാക്കിയായിരുന്നു. അത് ഇവിടെ സവിസ്തരം പരാമർശിക്കുക സംഗതമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ അവർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് 'ഏക

തത്ത്വം' മൂന്ന് 'ആളത്തങ്ങൾ' എന്നു തെർത്തുല്യൻ ചെയ്തിരുന്ന പ്രസ്താവന പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നതാണ്.[25] എന്നാൽ അതിനു തുല്യമായ ഒരു പ്രസ്താവന ഗ്രീക്കുഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന പൗരസ്ത്യ സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ അന്നുവരെയും പ്രയോഗത്തിൽ വന്നിരുന്നില്ല. ഇതുമൂലമായിരുന്നു പുത്രന് പിതാവുമായി തത്ത്വപരമായ ഐക്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള നിഖ്യായിലെ പ്രസ്താവന സബെല്യൻ ചിന്താഗതിയിലേക്കു നയിക്കുമെന്നു പൗരസ്ത്യൻ സഭയിൽ പലരും വാദിക്കുവാൻ ഇടയായത്. ഈ പ്രശ്നത്തിനു കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി.

ദൈവം 'ഏകതത്ത്വം' 'മൂന്ന് ആളത്തങ്ങ'ളും എന്നു പ്രസ്താവിച്ചതു ലത്തീൻ ഭാഷയിലായിരുന്നു. അതിനു തുല്യമായ ഒരു പദപ്രയോഗം ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ പരിശീലിതരായ പൗരസ്ത്യസഭയ്ക്കു കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ സംഭാവന ചെയ്തു.[26] ഇതിലേക്കു ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ പ്രയോഗത്തിലിരുന്ന രണ്ടു പദങ്ങൾക്ക് അവർ വ്യക്തമായ നിർവ്വചനം നൽകി നിർദ്ദേശിച്ചു. ദൈവം ഒരു 'ഉസിയാ'യും മൂന്ന് 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസു'കളും ആണെന്ന് അവർ പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ പദങ്ങൾ രണ്ടും ഏതാണ്ട് പര്യായപദങ്ങളായി ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തകന്മാരും സഭാപിതാക്കന്മാരും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതാണ്. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ ഈ പദങ്ങളെ തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുകയും ദൈവത്വം അഥവാ 'ദൈവികതത്ത്വം' എന്നതിനെക്കുറിക്കുവാൻ ദൈവത്തിന്റെ 'ഊസിയാ' എന്നും പിതാവ്, പുത്രൻ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഇവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു ദൈവിക 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസു'കളെന്നും പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധത്തിൽ തെർത്തുല്യൻ ലത്തീനിൽ ചെയ്തിരുന്ന പ്രസ്താവനയ്ക്കു തുല്യമായി ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ ദൈവം 'ഏകതത്ത്വം' 'മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾ' എന്ന പദപ്രയോഗം കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ സഭയ്ക്കു ദാനം ചെയ്തു. ദൈവം ഏകനാണ് എന്നുള്ളതു സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമാണ്. എന്നാൽ അതു മാത്രമല്ല സഭയുടെ വിശ്വാസം. ദൈവം പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമാണ് എന്നുള്ള ആശയവും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ പദപ്രയോഗം ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചത് കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരായിരുന്നു.

നാലാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യമായപ്പോഴേക്കും അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രാബല്യവും പൗരസ്ത്യസഭയിൽ വളരെ കുറഞ്ഞിരുന്നു. 381ൽ കൂടിയ കുസ്തന്തിനോപ്പൊലിസ് സുന്നഹദോസ് നിഖ്യാവിശ്വാസം ശരിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനെത്തുടർന്നു കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനം പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ആകമാനം അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ഉണ്ടായി. ആ സുന്നഹദോസിലെ നേതാക്കന്മാർ ഈ പിതാക്കന്മാരല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, പിതാവും പുത്രനും മാത്രമല്ല, പരിശുദ്ധാത്മാവും ഏകതത്ത്വാവലംബികളായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു ത്രിയേക ദൈവത്തിൽ രണ്ടാമൻ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ് എന്നുള്ള പ്രഖ്യാപനം ചോദ്യം ചെയ്തുകൂടാത്തതായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടു. ഈ നിർവ്വചനത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി വേദപുസ്തകത്തിലെ ഉപദേശവും അതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേക ഭാഷാപ്രയോഗവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഓർത്തിരിക്കണം. ലോകത്തിന്റെ എന്നേക്കുമുള്ള രക്ഷ ദൈവം ഒരിക്കലായി യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നുള്ള സുവിശേഷ മർമ്മത്തെയാണ് ത്രിത്വോപദേശ നിർവ്വചനം മൂലം സഭ എന്നേക്കുമായി പരിരക്ഷിക്കുന്നത്.

8. അപ്പോലിനാറിയൻ വാദം

യേശുക്രിസ്തുവിനെ ആസ്പദമാക്കി സഭ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിരാകരിച്ച രണ്ട് അഭിപ്രായഗതികളിൽ അറിയോസ്യസിദ്ധാന്തം എന്തെന്നു മുകളിൽ വിവരിച്ചുവല്ലോ. അതിനെ പരിത്യജിച്ച സഭ ത്രിത്വോപദേശം വ്യക്തമാക്കി എന്നും നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഇനിയും അപ്പോലിനാറിയൻ വാദത്തെപ്പറ്റി ചില കാര്യങ്ങൾ പറയേണ്ടതുണ്ട്.

സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കും ഐഹിക പരിമിതികൾക്കും അതീതനായ ത്രിയേക ദൈവത്തിൽ രണ്ടാമൻ സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കും ഐഹിക ജീവിത മണ്ഡലത്തിലെ പരിമിതികൾക്കും വിധേയനായി മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു എന്നു പറയുന്നതിലടങ്ങുന്ന ബുദ്ധിപരമായ വൈഷമ്യങ്ങളെ നേരിടുകയായിരുന്നു അപ്പോലിനാറിയൻ വാദം ചെയ്തത്. അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ അത്താനാസ്യോസിനേക്കാൾ പ്രായം കുറഞ്ഞ ഒരു സമകാലീനനായിരുന്നു ലവോദിക്യയിലെ അപ്പോലിനാറിയോസ്, അറിയോസ്യർക്കെതിരായി നിഖ്യാവിശ്വാസ സംസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി വളരെ യത്നിച്ച ഈ അപ്പോലിനറിയോസ് 'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു; ഒരു മനുഷ്യനിൽ പ്രവേശിച്ചു വസിക്കുക അല്ലായിരുന്നു' എന്ന് അലക്സന്ത്ര്യായിലെ അത്താനാസ്യോസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്ന ആശയം സർവ്വപ്രധാനമായി പരിഗണിച്ചു. ഈ അടിസ്ഥാനം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. ഒന്നാമത്, ലോകരക്ഷകൻ ദൈവം തന്നെ ആണെന്നു നിഷ്കർഷിച്ചു. രണ്ടാമത്, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം പരിപൂർണ്ണമായും ഏകമാണെന്ന് ഉപദേശിച്ചു.

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെ ആസ്പദമാക്കി ത്രിയേക ദൈവത്തിൽ രണ്ടാമനായ നിത്യആൾ മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു. എന്നു പറഞ്ഞാൽ സ്ഥലകാലാതീതമായ സത്തയുള്ള ദൈവിക ആളത്തം സ്വസ്ഥിതിയിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ട് ഒരു മനുഷ്യനായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുകയല്ലായിരുന്നുവെന്ന് അപ്പോലിനാറിയസു വ്യക്തമാക്കി. ദൈവം വ്യതിയാനാതീതനാകയാൽ അങ്ങനെ സംഭവിക്കാവുന്നതല്ല. അതിനാൽ തത്ത്വം സംബന്ധിച്ചോ ആളത്തം സംബന്ധിച്ചോ ദൈവം വ്യത്യാസം പ്രാപിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവ

ചനം യഥാർത്ഥമായും മനുഷ്യനായിത്തീർന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസ മർമ്മം വ്യക്തമാക്കുവാൻ അയാൾ യത്നിച്ചു.

ഇതിലേക്കു കൈക്കൊണ്ട മാർഗ്ഗം പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമത്രേ. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ദൈവത്വവും അവൻ കന്യകയിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ച മനുഷ്യത്വവും ചേർന്നുണ്ടായ ഏകആളത്തം ആയിരുന്നുവെന്ന് അപ്പോലിനാറിയോസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. വചനമായ ദൈവം ഒരു നിത്യആളത്തമാണ്. മനുഷ്യനും ആളത്തമത്രേ. അതിനാൽ വചനമായ ദൈവവും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിൽ യോജിച്ചപ്പോൾ ഒരു ആളത്തം ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ? ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നൽകുവാനാണ് അപ്പോലിനാറിയോസ് യത്നിച്ചത്. അതിലേക്കു മനുഷ്യനെ ഒരു ഉദാഹരണമായി കരുതാമെന്ന് അയാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആത്മാവും ശരീരവും തമ്മിൽ യോജിച്ചുണ്ടായ ഒരു ജീവിയാണല്ലോ മനുഷ്യൻ എന്നു വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ ഐക്യം അയാൾ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. ആത്മാവും ശരീരവും ചേർന്നുള്ള ഒരു ജീവി എന്നു മാത്രമല്ല മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു പറയാവുന്നത്. പിന്നെയോ മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികമായ അനുഭവങ്ങളെ ഓരോന്നിനെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് അവന്റെ ആത്മാവാണ്. ഇതുപോലെ യേശുക്രിസ്തു ത്രിയേകദൈവത്തിലെ രണ്ടാമനായ വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹം ആണ്. മനുഷ്യാവതാരം മൂലം ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ചേർന്ന ഒരു ഏകആളത്തം ക്രിസ്തുവിനുണ്ടായി. മാത്രവുമല്ല, ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ സർവ്വദാ നിയന്ത്രിച്ചത് ദൈവത്വമായിരുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യത്വത്തെ ദൈവത്വം സർവ്വദാ നിയന്ത്രിക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്തത്. പിന്നെയോ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തകേന്ദ്രം തന്നെ വചനമായ ദൈവം ആയിരുന്നു. ഈ അപ്പോലിനാറിയൻ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം മനുഷ്യനിൽ മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ-അതായത് ശരീരം, ജീവാത്മാവ്, ബോധാത്മാവ് (body, animal, soul and rational soul) ഉണ്ടെന്നു അക്കാലങ്ങളിൽ നിഷ്കർഷിച്ചുവന്ന മനഃശാസ്ത്രപരമായ ചിന്താഗതി ആയിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ, മനുഷ്യത്വത്തിനു സഹജമായ ശരീരവും ജീവാത്മാവും മാത്രം അവൻ പ്രാപിക്കുകയും ബോധാത്മാവിനെ പ്രത്യേകം സ്വീകരിക്കാതെ അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വചനമായ ദൈവം തന്നെ വ്യാപരിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്ന് അപ്പോലിനാറിയോസു പഠിപ്പിച്ചതായിട്ടാണു മറ്റുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കിയത്. ഏതായാലും അപ്പോലിനാറിയോസ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്ത ഐക്യം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു എങ്കിലും മനുഷ്യത്വപൂർണ്ണത വ്യക്തമാക്കിയില്ല എന്നു പറയാം.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ നൽകപ്പെട്ട ഈ വ്യാഖ്യാനത്തെ പല സുന്നഹദോസുകൾ തിരസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനും പുറമേ, അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ അത്താനാസ്യോസ്, കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ ആദിയായി പല സഭാപിതാക്കന്മാരും 381ൽ നടന്ന കുസ്ത

ന്തിനൊപ്പോലീസ് സുന്നഹദോസും വിമർശിക്കുകയും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വയാഥാർത്ഥ്യത്തെ അല്ല അപ്പോലിനാറിയോസ് ചോദ്യം ചെയ്തത്. മാനുഷികമായി യേശുക്രിസ്തുവിന് വിശപ്പ്, ദാഹം ആദിയായ പരിമിതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത അയാൾ സമ്മതിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം അപൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്ന് അയാൾ ശഠിച്ചു. അതാണ് അപ്പോലിനാറിയൻ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വൈകല്യം. മൃഗങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ബോധാത്മാവ് മനുഷ്യനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യന് ബുദ്ധിശക്തിയും ആദ്ധ്യാത്മികാസക്തിയും ഉള്ളത്. അഥവാ ബോധാത്മാവുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവൻ മനുഷ്യൻ ആയിരിക്കുന്നത്. ഈ മാനുഷിക ബോധാത്മാവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം സർവ്വത്ര വ്യാപരിക്കുന്ന ഒരാളായി മാത്രമേ അപ്പോലിനാറിയൻ വാദം യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഉപദേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ ഈ ആശയഗതിയെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്ത ഒരു റിമാർക്ക് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. പാപം ചെയ്യുവാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ലാഞ്ഛന സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ഇച്ഛയിലാണ്. ഇച്ഛയുടെ ഇരിപ്പിടം ബോധാത്മാവും അത്രേ. അതിനാൽ ബോധാത്മാവിനെ കൂടാതെയുള്ള മനുഷ്യത്വം ആണ് ദൈവം മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ അവലംബിച്ചതെങ്കിൽ, രക്ഷയ്ക്കു ഏറ്റവും ആവശ്യമുള്ള ഭാഗം അരക്ഷിതമായി കിടക്കുന്നു എന്നു വന്നുകൂടും.

ആധുനിക മനഃശാസ്ത്രമനുസരിച്ച്, ബുദ്ധി, ഇച്ഛ, വികാരം ഈ മൂന്നു ശക്തികളുള്ള ഒരു ജീവിയാണ് മനുഷ്യൻ. ഇവ മൂന്നിനേയും ഭരിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ ആളത്തകേന്ദ്രമാണ്. എന്നാൽ അപ്പോലിനാറിയൻ വാദം ശഠിച്ചത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്ത കേന്ദ്രം ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം മാത്രമായിരുന്നുവെന്നത്രേ. ഈ ആശയഗതിയെയാണ് സഭ ഉപേക്ഷിച്ചത്.

9. ഉപസംഹാരം

ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേക വചനം-അഥവാ ത്രിയേക ദൈവത്തിൽ രണ്ടാമൻ-മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ് യേശുക്രിസ്തു. മനുഷ്യാവതാരംമൂലം ദൈവത്തിന്റെ വചനത്തിനു യാതൊരു വ്യതിയാനവും ഭവിച്ചില്ല. അവൻ അവലംബിച്ച മനുഷ്യത്വം പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിൽ ആ മനുഷ്യത്വത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായ സ്ഥാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആശയങ്ങളാണ് നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ഘട്ടമായപ്പോഴേക്കും സഭ ആകമാനം അംഗീകരിച്ചിരുന്നത്.

Notes

1. ബർന്നബാസിന്റെ ലേഖനം, ഹെർമ്മാസിന്റെ ഇടയൻ (Shepherd of Hermas) ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും അപ്പൊസ്തലിക പിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. എന്നാൽ അവയുടെ എഴുത്തുകാരെപ്പറ്റി നമുക്കു കാര്യമായ അറിവ് ഒന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല.
2. വി. പത്രോസിനുശേഷം രണ്ടാം അനന്തരഗാമിയായി, അന്ത്യോക്യയിലെ സഭാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്നു ഇഗ്നാത്യോസ്. ട്രാജൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്ത് (98-117) റോമായിലെ നാടകശാലയിൽവച്ചു വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇട്ട് ഇഗ്നാത്യോസ് വധിക്കപ്പെട്ടു. അന്ത്യോക്യയിൽനിന്നും റോമായിലേക്കു പോകുന്നവഴി പലർക്കായി ഇഗ്നാത്യോസ് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളാണ് ഈ സഭാപിതാവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളായി അവശേഷിക്കുന്നത്.
3. ഇഗ്നാത്യോസ് എഫെസ്യർക്കെഴുതിയ ലേഖനം 18.
4. ടി ട്രില്ലർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം 9.
5. മഗ്നീഷ്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം 8.
6. എഫെസ്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം 6.
7. ആധുനിക ഫ്രാൻസിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗം ഗൊൾ എന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു.
8. Fefutation, book IV, 20:6. 2. ibid 20:4
9. Ibid, book III, 19:3.
10. Ibid, book V, Preface
11. Ibid, book IV, 33:4.
12. Ibid, book III, 16:6.
13. Montanism
14. തെർത്തുല്യൻ പ്രക്സിയാസിനെതിരായി രചിച്ച ഗ്രന്ഥം 5-7.
15. Gnosticism
16. സബെല്യൻ വാദഗതി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പ്രാക്സിയാസിനെതിരായി തെർത്തുല്യൻ പറയുന്നത്: 'അയാൾ പ്രവചനത്തെ പരിത്യജിച്ചു വിശ്വാസവിപരീതം പ്രചരിപ്പിച്ചു; പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ഓടിച്ചു പിതാവിനെ ക്രൂശിൽ തറപ്പിച്ചു' എന്നത്രേ. സബേല്യോസിനെ ഉദ്ദേശിച്ച് പിതാവിനെ പീഡ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നവൻ (Patripassian) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു.
17. സമോസട്ടായിലെ പൗലേയുടെ കൃതികൾ ഒന്നും തന്നെ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, അയാൾ ത്രിത്വോപദേശത്തെ വിഗണിക്കുകയും മനുഷ്യാവതാര വിശ്വാസത്തെ പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്തു. മറ്റുള്ളവർ അയാളെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞ ആശയങ്ങൾ J. Stevenson A NEW EUSEBIUS, S.P.C.K. 1957, 274-280 വരെ വശങ്ങളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.
18. J.N.D. Kelly, Early Christian Doctrines, op.cit, p. 154.
19. Subordination.
20. അറിയോസിന്റെ ഉപദേശം എന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ അതിനെ വിമർശിച്ച ഓർത്തഡോക്സ് നേതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള സൂചനകളാണു നമുക്ക് ആധാരം. ആ സൂചനകൾ J. Stevenson A New Eusebius op.cit, 340-376. അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി രണ്ട് അഭിപ്രായങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1. അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം സമോസട്ടായിലെ പൗലേയുടെ ഉപദേശത്തിൽനിന്നും ഉളവായതാണ്. ദൈവത്തെ ആസ്പദമാക്കി 'പുത്രൻ' എന്ന പേര് നിത്യം അല്ല എന്നു പൗലേ ഉപദേശിച്ചിരുന്നു എന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. 2. ഓറിജന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഇടതുവശം അവലംബിച്ചിരുന്നവരുടെ ആശയഗതികളിൽനിന്നും വ്യാഖ്യാനിച്ചെടുത്തതാണ് അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം.

21. J. Stevenson op.cit, 344-345 വശങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയ ഒരു കത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നും അറിയോസും ആ കത്തിന്റെ മേൽവിലാസക്കാരനായ നിക്കോമേഡിയായിലെ (Nicomedia) യൂസീബിയസും ലൂഷ്യന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. ഈ ലൂഷ്യൻ സമോസട്ടായിലെ പൗലേയുടെ അഭിപ്രായഗതിയായിരുന്നു പുലർത്തിവന്നതെന്നു നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ കരുതിവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് ലൂഷ്യൻ ഓറിജന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഇടതുപക്ഷം അവലംബിച്ച ഒരാൾ മാത്രമായിരുന്നു എന്നും അറിയോസ്യ സിദ്ധാന്തം അങ്ങനെ വികസിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെന്നും ആധുനിക കാലത്തു ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്ക് ഇവിടെ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല.

22. ഇതിനെയാണ് ഒന്നാമത്തെ സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

23. നിഖ്യാസുന്നഹദോസിലും മറ്റു പുരാതന സുന്നഹദോസുകളിലുമെല്ലാം തന്നെയും ഉപയോഗിച്ച ഭാഷ ഗ്രീക്ക് ആയിരുന്നു. ആ ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ച പദപ്രയോഗം homoousion to Patri എന്നായിരുന്നു. of the same substance with the Father എന്ന് അതിനെ ഇംഗ്ലീഷിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സുറിയാനിയിൽ 'ശോബൂസിയാ ലാബോ' എന്ന് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു; 'പിതാവിന്റെ തത്ത്വം തന്നെ ഉള്ളവൻ' എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഈ പദപ്രയോഗം സബേല്യൻവാദഗതിയാണെന്ന് അറിയോസ്യർ വാദിക്കുകയും പൗരസ്ത്യ സഭയിൽ അനേകരെയും നിഖ്യാവിശ്വാസം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് എതിരായി പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

24. വി. അത്താനാസ്യോസിന്റെ പല കൃതികളും ഇന്നു നമുക്കു ലഭ്യങ്ങളാണ്. Nicene and Post-Fathers, second series, Vol. IVൽ ആ കൃതികളിൽ പലതിന്റെയും ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

25. *Una substantia er tres personae* എന്നു തെർത്തുല്യൻ നിർദ്ദേശിച്ചു.

26. *Mia oucia kai treis hypostasei* അഥവാ One *ousia* and three by *postases* എന്ന് അവർ ഉപദേശിച്ചു.

3

അഞ്ചും ആറും ഏഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനകൾ

ത്രിയേക ദൈവത്തിലെ രണ്ടാമൻ-അഥവാ, ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേക പുത്രൻ-പൂർണ്ണമനുഷ്യത്വം പ്രാപിച്ച് മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമാണ് യേശുക്രിസ്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യത്വത്തിനു യേശുക്രിസ്തുവിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാണ്. ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നാം പ്രത്യേകം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. നസ്രായനായ യേശു ഒരു പിഞ്ചുപൈതലായി ലോകത്തിൽ ജനിച്ച് ക്രമേണ വളർച്ച പ്രാപിക്കുകയും പ്രായപക്വതയിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു.[1] അവൻ ഐഹിക മണ്ഡലത്തിൽ ജീവിച്ച് ക്രൂശുമരണം അനുഭവിച്ചു. ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച കാലത്ത് അവനു വിശപ്പ്, ദാഹം, ശാരീരികമായ മറ്റു പരിമിതികൾ, ക്ലേശാനുഭവങ്ങൾ, ആദിയായവ എല്ലാം തന്നെ ഇതര മനുഷ്യരെപ്പോലെയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വസ്തുതകൾ സർവ്വവും സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. എന്നാൽ ഈ മാനുഷികാനുഭവങ്ങളും ദൈവം ആയിരിക്കവേ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച അവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്ത്? ഈ ചോദ്യമാണ് അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടത്.

ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിനു നൽകപ്പെട്ട ഉത്തരം പരാമർശിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി സഭ എക്കാലവും വർജ്ജിച്ച രണ്ടു അന്യോന്യ വിരുദ്ധങ്ങളായ ആശയഗതികളെപ്പറ്റി ഏതാനും വാക്കുകൾ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഇവയിൽ ഒന്ന്, യേശുക്രിസ്തുവിനെ കേവലം ഒരു മനുഷ്യനായി മാത്രം പരിഗണിച്ചു.[2] എന്നാൽ ആ മനുഷ്യൻ ആദിമുതല്ക്കേ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം അഭേദ്യം പുലർത്തി ജീവിച്ചുവന്നതിനാൽ, ദൈവം അവനെ ഉയർത്തുകയും; ലോകരക്ഷ നിവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാമത്തേത്, യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവമായി കരുതി.[3] മനുഷ്യനായി അവൻ ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുക മാത്രമേ ചെയ്തുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു അഭിപ്രായഗതി അംഗീകരിച്ചിരുന്നവർ ശഠിച്ചത്. അതിനാൽ ഇവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യത്വത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ദൈവം ലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ ഒരു ഉപാധി നൽകി എന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. ഇതിനകം കണ്ട സമോസട്ടായിലെ പൗലേയുടെ ഉപദേശം ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതും അപ്പോലിനാറിയൻ വാദം രണ്ടാമത്തേതും ഏറെക്കുറെ ശരിവയ്ക്കുന്ന രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

ഈ രണ്ട് ആശയഗതികളും പരിത്യജിച്ച് സഭയുടെ വിശ്വാസം നിഖ്യാനിശ്ചയത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുവാനാണ് അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ സഭ യത്നിച്ചത്. ഈ യത്നത്തിനു പിമ്പിലായി രണ്ടു വേദശാസ്ത്രപരമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ കടന്നിരുന്നു. അവയെപ്പറ്റിയും അവ നിലനിർത്തിവന്ന ഉപദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഒരു ചെറിയ വിവരണം ഇവിടെ ചേർക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1. അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതി

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഏതാണ്ടു മദ്ധ്യഘട്ടം മുതൽ അലക്സാന്ത്ര്യാ യിൽ ഒരു ദൈവശാസ്ത്ര വിദ്യാലയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ നേതൃത്വം വഹിച്ച പലരും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ മികച്ച സംഭാവന കൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ഓറിജൻ, അത്താനാസ്യോസ് ഇവ രുടെ പേരുകളും ഉപദേശസംഗ്രഹവും മുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതി എന്നു പറയുന്നതിനാൽ അതു അല ക്സാന്ത്ര്യായിൽ മാത്രം പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കരുത്. നേരേ മറിച്ച്, അത് അലക്സാന്ത്ര്യൻ ദൈവശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ നേതൃ ത്വത്തിൽ വികസിച്ചതും പൗരസ്ത്യദേശം ആകമാനം തന്നെ പ്രചരി ച്ചിരുന്നതുമായ ക്രൈസ്തവ ചിന്താഗതിയായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല; പൂർവ്വ കാലങ്ങളിൽ ഈ ചിന്താഗതി സ്വീകരിച്ചിരുന്നവർ അതിനെ സഭയുടെ ഉപദേശം എന്നു മാത്രമേ കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്ക ന്മാർ ആദിയായി സഭയിൽ പേരെടുത്ത അലക്സാന്ത്ര്യാക്കാരല്ലാത്ത പലരും ആ ചിന്താഗതി അംഗീകരിച്ചിരുന്നവരും ആയിരുന്നു.

'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു' (യോഹ. 1:14) എന്നുള്ളതാണ് അല ക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയുടെ ആരംഭമെന്നു അത്താനാസ്യോസിന്റെ ഉപദേശം പരാമർശിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. 'വചനം ജഡമാ യിത്തീർന്നു; ഒരു മനുഷ്യനിൽ പ്രവേശിച്ചു വസിക്കുക അല്ലായിരുന്നു' എന്ന് അത്താനാസ്യോസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയം അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രം സദാ നിഷ്കർഷിച്ചുവന്നു.

ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. ഒന്നാമത്, വചനം മനുഷ്യനാ യിത്തീർന്നപ്പോൾ, വചനത്തിന്റെ ദൈവികതത്ത്വത്തിനോ ആളത്ത ത്തിനോ യാതൊരു വ്യതിയാനവും വന്നില്ല. അഥവാ മനുഷ്യാവതാ രംമൂലം ദൈവത്വം മനുഷ്യത്വമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയല്ലായിരുന്നു. രണ്ടാമത്, മനുഷ്യനായിത്തീർന്നപ്പോൾ വചനം പരിശുദ്ധ കന്യക യിൽനിന്നും യഥാർത്ഥമായി മനുഷ്യത്വം അവലംബിച്ചു. യേശു ക്രിസ്തു ഒരു മനുഷ്യരൂപത്തിൽ കാണപ്പെടുക മാത്രമല്ലായിരുന്നു. പിന്നെയോ, ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം വാസ്തവമായി സാക്ഷാൽ മനുഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച് ലോകജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയായിരു ന്നു. ആ മനുഷ്യത്വം പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ അപ്പോ ലിനാറിയൻ വാദത്തിനെതിരായി അലക്സാന്ത്ര്യൻ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞ ന്മാർ തങ്ങളുടെ നില വ്യക്തമാക്കി.

അലക്സാന്ത്ര്യൻ ദൈവശാസ്ത്രം ബഹുമുഖങ്ങളായി വികസിക്കപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. അതിൽ സർവ്വത്ര സ്മരണീയമായ സംഭാവന നൽകിയത് 444ൽ നിര്യാതനായ അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ കൂറിലോസായിരുന്നു. അനേക വാല്യങ്ങളിലായി കൂറിലോസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവയുടെ ഗ്രീക്കുമൂല്യത്തിൽ ഇന്നും ലഭ്യങ്ങളാണ്. അവയിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്ന ഏതാനും ആശയങ്ങൾ മാത്രം ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം.

ത്രിയേകദൈവത്തിൽ രണ്ടാമനായ-ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനം-കാലത്തികവിങ്കൽ പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമിൽനിന്നും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യത്വം അവലംബിച്ച് മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു. ഈ അവതാരം മൂലം ദൈവത്വം മനുഷ്യത്വമായിട്ടോ, മനുഷ്യത്വം ദൈവത്വമായിട്ടോ രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചില്ല. ഒരു മനുഷ്യനിൽ ദൈവം പ്രവേശിച്ചു വസിച്ചു എന്നുള്ളതും അല്ലായിരുന്നു ഈ അവതാരം. നേരേമറിച്ച്, ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും അതാതിന്റെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, അന്യോന്യം യോജിക്കുകയായിരുന്നു. അഥവാ, സ്ഥലകാലങ്ങൾക്കതീതനും അവയുടെ സ്രഷ്ടാവുമായ ദൈവത്തിന്റെ വചനം ഒരു വശത്തുനിന്നും സ്ഥലകാലങ്ങൾക്ക് വിധേയനും സ്രഷ്ടാവുമായ ദൈവത്തിന്റെ വചനം ഒരു വശത്തുനിന്നും സ്ഥലകാലങ്ങൾക്ക് വിധേയനും സ്രഷ്ടാവുമായ മനുഷ്യത്വം മറുവശത്തുനിന്നും അന്യോന്യം വേർപെട്ടുപോകത്തക്കവണ്ണം എന്നേക്കുമായി സംയോജിച്ചു.

കൂറിലോസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഈ ആശയം വിശദമാക്കുവാൻ ആ കാലത്തെ ചിന്താപാരമ്പര്യം അനുകരിച്ചുപയോഗിച്ച ഏതാനും സാങ്കേതിക പദങ്ങളുണ്ട്. അവ പ്രധാനമായി 'ഊസിയാ,' 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസ്,' 'ഫീസിസ്,' 'പ്രോസോപ്പോൺ' ഇവയാണ്.[4] ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതു രണ്ട് മുകളിൽ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവിക 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസ്' പിതാവ്, പുത്രൻ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഇവരുടെ ആളത്തങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. 'പ്രോസോപ്പോൺ' എന്നത് 'ആളത്തം' എന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യാറുണ്ട് എന്നുവരികിലും അതിന് 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസു'മായി വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആളത്തത്തിന് ഒരു ആന്തരികവശവും ഒരു ബാഹ്യവശവും ഉണ്ട്. അവയിൽ ആന്തരികവശത്തെ 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസ്' കുറിക്കുന്നു. 'പ്രോസോപ്പോൺ' ബാഹ്യവശത്തെയും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാം. ഒരു മനുഷ്യന് മാനുഷിക വ്യക്തിത്വം ഉണ്ട്. അതിൽ മനുഷ്യനു പ്രത്യേകമായുള്ള സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ വ്യക്തമായ നിലയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതിനെ 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസ്' എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഒരു മനുഷ്യനെ മറ്റൊരു മനുഷ്യനിൽനിന്നു നാം വേർതിരിച്ചറിയുന്നത് ഓരോ മനുഷ്യനും പ്രത്യേകമായുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ വഴിയാണ്. ഈദൃശമായ പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളെ ഒന്നായി വിവക്ഷിക്കുവാനുള്ള പദമാണ് 'പ്രോസോപ്പോൺ.' 'ഫീസിസ്' എന്ന പദത്തെ സാധാരണയായി

'സ്വഭാവം'[5] എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്യാറുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പദത്തിനു മലയാളത്തിൽ സാധാരണ ഉപയോഗത്തിലുള്ള 'സ്വഭാവവുമായി കാര്യമായ അർത്ഥസാമ്യമൊന്നുമില്ല; 'ഊസിയാ,' 'ഹിപ്പോസ്റ്റാസിസ്' ഈ പദങ്ങളെ രണ്ടിനെയും സാന്ദർഭികമായി ഉദ്ദേശിച്ചത് പൊതുവായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നതായിരുന്നു 'ഫീസിസ്.' യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിൽ അവിഭാജ്യമായി സംയോജിച്ചു എന്നു പറയുവാൻവേണ്ടി ദൈവത്വം, മനുഷ്യത്വം എന്ന രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ അഥവാ 'ഫീസിസു'കൾ തമ്മിൽ യോജിച്ചുവെന്നു പുരാതന വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു.

പദങ്ങളുടെമേൽ വിവരിച്ച അർത്ഥം മനസ്സിൽവച്ചുകൊണ്ട് കൂറിലോസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയം ഏതാണ്ടിപ്രകാരം വ്യക്തമാക്കാം: ദൈവത്തിന്റെ വചനം നിത്യമായ ദൈവികസ്വഭാവമാണ്. പരിശുദ്ധ കന്യകയിൽനിന്നും അവൻ അവലംബിച്ച മനുഷ്യത്വം മാനുഷിക സ്വഭാവവുമത്രേ. മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ ഈ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ പരസ്പരം സംയോജിച്ചു. ഈ യോജ്യത ഉണ്ടായതു പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽ ശിശു ഉല്പാദിതനായ ആദ്യ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ആയിരുന്നു.[6] അതിനാൽ കന്യക പ്രസവിച്ചത് ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ യോജിച്ചുണ്ടായ ഏകക്രിസ്തുവിനെയാണ്. ഈ കാരണത്താൽ കന്യക ദൈവജനനിയും' ആകുന്നു.

ദൈവിക സ്വഭാവമായ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യവചനവും ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീയായ കന്യകയിൽനിന്നും എടുത്ത മനുഷ്യസ്വഭാവവും തമ്മിൽ സംയോജിച്ച് യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ അവതാരം ചെയ്തു. അതിനാൽ അവൻ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽനിന്നും ഉള്ളവനാണ്.[8] ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ യോജിച്ചത് വിസ്മയനീയമായ ദിവ്യവ്യാപാരത്താലത്രേ. അതുമൂലം ഒരു വശത്ത് ദൈവിക സ്വഭാവം സ്വയപരിമിതീകരണം പ്രാപിച്ചു. മറുവശത്ത് പാപരഹിതമായി മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ദൈവം ഉയർത്തി. ഈ വിധത്തിൽ ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ, അതാതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയിലും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളോടുകൂടെയും യേശുക്രിസ്തുവിൽ ഒരുമിക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി അവൻ ഏക ആളത്തമായി ലോകത്തിൽ ജനിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഏകആളത്തമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സർവ്വവ്യാപാരങ്ങളെയും സർവ്വദാ നയിച്ചത്. ഉദാഹരണമായി, മനുഷ്യസ്വഭാവം സമ്പൂർണ്ണമായി അവയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, യേശുക്രിസ്തുവിനു യഥാർത്ഥമായ വിശപ്പ്, ദാഹം, ശാരീരികമായ മറ്റ് പരിമിതികൾ, ക്ലേശാനുഭവങ്ങൾ ആദിയായവ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ അനുഭവങ്ങൾ അവനിലുണ്ടായിരുന്ന മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റേതു മാത്രമായി വേർപെട്ടു സ്ഥിതിചെയ്യുകയല്ലായിരുന്നു.[9] പിന്നെയോ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ തന്റേതായി സ്വീകരിച്ചു തന്നോട് സംയോജിപ്പിച്ച ദൈവിക സ്വഭാവം ആ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാതെ അവയേയും തന്റെ സ്വന്തഅനുഭവ

ങ്ങൾപോലെ പരിഗണിച്ചിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ദൈവിക സ്വഭാവത്തിനനുയോജ്യമായി യേശുക്രിസ്തു ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടു യോജിച്ചുള്ള ഏക ആളത്തം തന്നെയാണ് നിർവ്വഹിച്ചത്.

യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽനിന്നും (From two Natures) ഉള്ള ഏക ആളത്തമായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു. സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഈ യോജ്യത ആളത്തപരവും ആന്തരികവുമായിരുന്നു.[10] സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജ്യതമൂലം പരിപൂർണ്ണമായ ഐക്യത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അതുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു 'ജഡധാരണം ചെയ്ത വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഒന്നായിരിക്കുന്ന സ്വഭാവം' അത്രേ.

യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ യോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവനെക്കുറിച്ചു 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ'[11] എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ എന്നു കൂറിലോസു ശഠിച്ചു. കാരണം യേശുക്രിസ്തുവിൽ വ്യാപരിച്ചത് ദൈവിക സ്വഭാവമോ മാനുഷിക സ്വഭാവമോ പരസ്പരം വേർപിരിഞ്ഞല്ല. പിന്നെയോ ഈ സ്വഭാവങ്ങൾ വ്യത്യാസപ്പെടാതെയും അതാതിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ പരിരക്ഷിച്ചും ഏക ആളത്തത്തിൽ ഒരുമിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണമായും ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണ്. അവൻ ഏക ആളത്തവും അത്രേ. ഈ ആശയങ്ങളായിരുന്നു അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞത്. വി. കൂറിലോസ് സർവ്വത്ര പ്രഖ്യാപിച്ചതും ഈ ആശയങ്ങളായിരുന്നു.

അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി

പുരാതന റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പൗരസ്ത്യ വിഭാഗത്തിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരമായിരുന്ന അന്ത്യോക്യാ കേന്ദ്രമാക്കി മറ്റൊരു വേദശാസ്ത്ര വികസനം പൗരസ്ത്യദേശത്തു നിലവിൽ വന്നു. അതിനെയാണ് അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി എന്ന് ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. സമോസട്ടായിലെ പൗലേയെ ഈ ചിന്താഗതിയുടെ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു പ്രതിനിധിയായി കരുതാമെന്നുവരികിലും ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ച് ഒരു വേദശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യം പൗരസ്ത്യസഭയിൽ സൃഷ്ടിച്ചത് മറ്റാളുകളായിരുന്നു. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലും അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു ദശവത്സരങ്ങളിലുമായി ജീവിച്ചു വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനം നിർവ്വഹിച്ച തർശീശിലെ ദീയോദോർ, മൊഫ് സ്വെസ്ത്യായിലെ തിയോദോർ[12] ഇവരായിരുന്നു അതിന്റെ നേതാക്കന്മാർ.

428ൽ നിര്യാതനായ-ഒരു വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ എന്ന നിലയിൽ വിഖ്യാതനായിത്തീർന്ന-തീയോദോർ അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി ഗഹനമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.[13] നിഖ്യാവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആളായിരുന്നതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദൈവത്തിന്റെ വചനം നിത്യനായ ഒരു ആളത്തം ആണെന്നുള്ള ആശയം തിയോദോർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ നിലയിൽ തിയോദോർ, സമോ

സട്ടായിലെ പൗലേയുടെ ഉപദേശപാരമ്പര്യം അല്ല സ്വീകരിച്ചിരുന്നത് എന്ന് ഓർത്തിരിക്കണം. യേശുക്രിസ്തു ദൈവികസ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ അവിഭാജ്യമായ സംയോജനം ഉണ്ടായെന്നു തിയോദോർ ഉദ്ഘോഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സംയോജനത്തെ അയാൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചത് അലക്സാന്ത്ര്യർ ചെയ്തുവന്നതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ വിധത്തിലായിരുന്നു.

'വചനം ജഡമായിത്തീർന്നു' എന്നുള്ള പ്രസ്താവന തങ്ങളുടെ വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്തകന്മാർ കരുതി എന്നുവരികിൽ, ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ നികത്താനാവാത്ത അകൽച്ച ഉണ്ടെന്നുള്ള ആശയമായിരുന്നു അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയുടെ യഥാർത്ഥ പശ്ചാത്തലം. സ്രഷ്ടാവും സർവ്വ സമ്പൂർണ്ണനും പ്രപഞ്ചത്തിനതീതനുമാണ് ദൈവം. മനുഷ്യനാകട്ടെ സൃഷ്ടിയും അപൂർണ്ണനും പ്രപഞ്ചത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനും മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് ദൈവം മനുഷ്യനായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ള പ്രസ്താവന അലങ്കാര രൂപത്തിൽ മാത്രമാണ് എടുക്കേണ്ടത് എന്നു തിയോദോർ നിഷ്കർഷിച്ചു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി ദൈവത്തിന്റെ നിർണ്ണായകമായ വെളിപാടും രക്ഷണ്യവ്യാപാരവും യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ഉണ്ടായി എന്നു തിയോദോർ സമ്മതിച്ചു.

ലോകസ്ഥാപനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ നസ്രായനായ യേശുവിനെ ദൈവം തന്റെ മുൻനിർണ്ണയത്താൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നു. ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു വിധേയമായിട്ടായിരുന്നു അവൻ ലോകത്തിൽ ജനിച്ചത്. അതിനാൽ ആദിമുതൽക്കേ ദൈവത്തിന് അവനോടു-മറ്റു മനുഷ്യരോട് ഇല്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള-ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനായി മാത്രമാണ് യേശുക്രിസ്തു കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽ ഉല്പാദിതനായി ലോകത്തിൽ ജനിച്ചെന്നുവരികിലും അവൻ വളർന്നുവന്നത് ദൈവത്തിനു തന്നോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേക ബന്ധത്തിനു വിധേയമായി മാത്രമായിരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ ദൈവത്തിന്റെ തിരിഞ്ഞെടുപ്പനുസരിച്ചു ശാരീരികം, ബുദ്ധിപരം, ധാർമ്മികം, ആത്മീയം ആദിയായ എല്ലാ സരണികളിലും മറ്റ് മനുഷ്യരെപ്പോലെ അവൻ ജീവിച്ചു. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ നിമിഷവും തന്റെ മാനുഷിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ-ദൈവത്തിന് തന്നോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേക ബന്ധത്തിനനുസരണമായി-അവൻ പ്രയോഗിക്കുകയും ദൈവിക തിരുഹിതത്തിനനുയോജ്യമായി നിത്യവും വളരുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധത്തിൽ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ അവൻ അനുനിമിഷം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ആ ബന്ധത്തിൽത്തന്നെ വളർന്നുവരികയും ചെയ്തു.

ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള സംയോജിപ്പ് ആളത്തപരവും ആന്തരികവുമാണെന്ന് അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുവെന്ന് മുകളിൽ നാം കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു യോജിപ്പു സാദ്ധ്യമല്ല

എന്നായിരുന്നു അന്ത്യോക്യരുടെ വാദം. ഈ വാദത്തിനു പിമ്പിലായി ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ നികത്തുവാൻ അസാദ്ധ്യമായ വിടവുണ്ടെന്നുള്ള ആശയം കിടന്നിരുന്നുവെന്ന് ഓർത്തിരിക്കണം. സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പു ബാഹ്യമായി മാത്രം ആളത്തപരമായിരുന്നു എന്നു തിയോദോർ ഉപദേശിച്ചു.[14] അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആന്തരികമായ ആളത്തം, ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു വിധേയമായി, മാനുഷികം മാത്രമായിരുന്നു എന്നു തിയോദോർ നിഷ്ക്കർഷിച്ചു.

തിയോദോറിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ അടങ്ങുന്ന രണ്ട് ആശയങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളാണ്. ഒന്ന്: കന്യക ഉദരത്തിൽ ഉല്പാദിച്ചതും ഒരു ശിശുവായി പ്രസവിക്കപ്പെട്ടതും ദൈവം പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്ന നസ്രായനായ യേശുവിനെയായിരുന്നു. ആ ശിശുവിന്റെ ആളത്തത്തിന്റെ ബാഹ്യവശത്ത് (prosopon) വചനമായ ദൈവവുമായി അവനു സംയോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരർത്ഥത്തിൽ കന്യകയെ 'ദൈവപ്രസവിത്രി' എന്നു പറയാമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവൾ 'മനുഷ്യപ്രസവിത്രി' (Anthropotokos) ആയിരുന്നു. രണ്ട്: സ്വഭാവങ്ങളുടെ യോജിപ്പ് ആളത്തത്തിന്റെ ബാഹ്യവശത്തുമാത്രം സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ, യോജിപ്പിനുശേഷവും യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളായിട്ടായിരുന്നു സ്ഥിതിചെയ്തത് (Christ was two natures after the union).

ഈ രണ്ട് ആശയങ്ങളും അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനത്തിന് വിരുദ്ധങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമത്രേ. അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയും അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഈ വിധത്തിൽ വിവരിക്കാം.

അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതി

1. രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പ് (union of two natures). 2. യോജിപ്പ് ആളത്തപരവും ആന്തരികവും ആയിരുന്നു (union was hypostatic). 3. രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിൽ ആളത്തപരവും ആന്തരികവുമായ യോജിപ്പുണ്ടായതിനാൽ, യേശുക്രിസ്തു 'ജഡധാരണം ചെയ്ത വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഏകസ്വഭാവം അഥവാ ഏകആളത്തം ആകുന്നു (Jesus Christ is one incarnate nature of God the word) എന്ന് യേശുക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ പദപ്രയോഗം മൂലം സ്വഭാവങ്ങളുടെ യോജിപ്പിനെ പരിരക്ഷിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലാതെ വരുന്നതാണ്.

അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി

1. രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പ് (union of two natures). 2. യോജിപ്പ് ബാഹ്യമായി മാത്രം ആളത്തപരം ആയിരുന്നു (union was hypostatic). ആന്തരികമായി ആളത്തപരമായ യോജിപ്പ് ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ശഠിച്ചു

(hypostatic union is not possible). 3. യോജിപ്പിനുശേഷവും ക്രിസ്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് രണ്ട് സ്വഭാവങ്ങളിലത്രേ (in two natures after the union).

428 മുതൽ ഈ ചിന്താഗതികൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നവർ തമ്മിൽ കർശനമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നു. അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയെ അലക്സാന്ത്ര്യർ വിമർശിച്ചത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പ് ബാഹ്യമായി മാത്രം ആളത്തപരമായിരുന്നുവെങ്കിൽ, നസ്രായനായ യേശുവും വചനമായ ദൈവവും തമ്മിൽ ഉള്ളതായി അന്ത്യോക്യർ വാദിക്കുന്ന ബന്ധം ഒരു പ്രവാചകനും ദൈവവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തിനു തുല്യമായ ഒന്നുമാത്രമാണ്. അതിനാൽ അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ലോകൈകരക്ഷകനായി പ്രഖ്യാപിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.[15] അന്ത്യോക്യരാകട്ടെ, അലക്സാന്ത്ര്യരുടെ വ്യാഖ്യാനം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വയാഥാർത്ഥ്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല എന്നു വാദിച്ചു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, അന്ത്യോക്യർ യേശുക്രിസ്തുവിനെ കേവലം മനുഷ്യനായി മാത്രം കരുതുന്നു (Psilanthropism) എന്ന് അലക്സാന്ത്ര്യരും, അലക്സാന്ത്ര്യർ അവന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ അവഗണിക്കുന്നു (docetism) എന്ന് അന്ത്യോക്യരും പരാതിപ്പെട്ടു.[16] എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും ആണെന്ന് ഇരുകൂട്ടരും സമ്മതിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത നാം വിസ്മരിച്ചുകളയരുത്. അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയെ അന്ത്യോക്യർ വേണ്ടവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നുള്ളത് തീർച്ചയാണ്. അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയെ അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെന്നുവരികിലും അതർഹിക്കുന്ന ബഹുമാനം അതിന് അവർ നൽകിയില്ല എന്നും പറയാവുന്നതത്രേ.

3. ചിന്താഗതികളുടെ സംഘട്ടനം

അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയിൽ പരിശീലിതരായ പലരും പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരിലൊരാളായ നെസ്തോറിയസ് 428ൽ കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലെ വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു.[17] ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അയാൾ സുപ്രസിദ്ധ അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രജ്ഞനായ അലക്സാന്ത്ര്യയിലെ കൂറീലോസുമായി വാദപ്രതിവാദത്തിലേർപ്പെടുവാനിടയായി. കന്യകയെ ദൈവപ്രസവിത്രി എന്നു വിളിച്ചുകൂടന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ നെസ്തോറിയോസ് ശരിവച്ചതായിരുന്നു ഈ സംഭവത്തിനു കാരണം. ഇതിനെത്തുടർന്ന് അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന നിരവധി സംഭവങ്ങളുടെ ചരിത്രം ഇവിടെ വിവരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഏതാനും കാര്യങ്ങൾ മാത്രം ചുരുക്കമായി എടുത്തുകാണിക്കാം.

a. 431ൽ അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ കൂറിലോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടന്ന എഫേസോസ് സുന്നഹദോസ് നെസ്തോറിയസിനെ ഒരു വേദവിപരീതിയായി പ്രഖ്യാപിച്ച് സഭാഭ്രംശം ചെയ്തു. എന്നാൽ അന്ത്യോ

ക്യൻ ചിന്താഗതിയിൽ വേദശാസ്ത്രപരമായി വളർന്നവരായ അന്ത്യോക്യയിലെ യോഹന്നാനും സഹകാരികളും ആ സുന്നഹദോസിനെയും അതിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളെയും നിരാകരിച്ചു എന്നുവരികിലും 433ൽ യോഹന്നാനും കൂറിലോസും തമ്മിൽ ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി യോഹന്നാനും പ്രഭൃതികളും 431ലെ സുന്നഹദോസിനെയും അതിന്റെ നിശ്ചയങ്ങളെയും നിരുപാധികം സ്വീകരിച്ചു.

ഈ ഒത്തുതീർപ്പിനു സഹായകമായി അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വയാഥാർത്ഥ്യത്തെ വിലമതിക്കുന്നില്ലയെന്നുള്ള അന്ത്യോക്യൻ ആരോപണം ശരിയല്ലെന്നു കൂറിലോസ് വ്യക്തമാക്കി. അതു യോഹന്നാൻ സമ്മതിക്കുകയും സംതൃപ്തി അടയുകയും ചെയ്തു. ഇതിനും പുറമേ അന്ത്യോക്യരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു. 1. 431ലെ അന്ത്യോക്യൻ സുന്നഹദോസിനെ അന്ത്യോക്യർ ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചു. 2. നെസ്തോറിയസിന്റെ സഭാഭ്രംശം അവർ ശരിവച്ചു. 3. കന്യകയെ സംബന്ധിച്ചു 'മനുഷ്യപ്രസവിത്രി' എന്നു പറയാതെ 'ദൈവപ്രസവിത്രി' എന്നു മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് അന്ത്യോക്യർ സമ്മതിച്ചു.

431ലെ സുന്നഹദോസ് പരിപൂർണ്ണമായും അലക്സാന്ത്ര്യൻ വിജയമായിരുന്നു. എന്നാൽ 433ലെ ഒത്തുതീർപ്പ് ആ വിജയത്തെ ശരിവച്ചു എന്നുവരികിലും അത് അന്ത്യോക്യൻ വേദശാസ്ത്രപാരമ്പര്യത്തെ മുഴുവനെയും നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു.

b. 448ൽ കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിൽവച്ചു നടന്ന ഒരു പ്രാദേശിക സുന്നഹദോസ് എവുത്തീക്കോസിനെ[18] ഒരു 'വിശ്വാസവിപരീതിയായി പരിഗണിച്ച് സഭാസമ്പർക്കത്തിൽനിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്തു. അയാളുടെമേൽ മൂന്നു പരാതികളാണു ചുമത്തിയത്. 1. യേശുക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച്, പിതാവായ ദൈവവുമായി ഒരുവശത്തും മനുഷ്യരായ നാമുമായി മറുവശത്തും തത്വപരമായ ഐക്യം ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.[19] 2. സ്വഭാവങ്ങളുടെ യോജിപ്പിനുശേഷവും യേശുക്രിസ്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിലായിട്ടാണെന്ന് ഏറ്റുപറയുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. 3. മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച രണ്ട് ആശയങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നവരെ സഭാഭ്രംശികളായി കരുതിക്കൊള്ളണമെന്നുള്ള സുന്നഹദോസിന്റെ ആജ്ഞയെ നിരാകരിച്ചു.[20]

ഈ മൂന്നു പരാതികളിൽ രണ്ടും മൂന്നും അലക്സാന്ത്ര്യർ നിരാകരിക്കുന്നതും അന്ത്യോക്യർ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നതുമായിരുന്നുവെന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ ഒന്നാമത്തേത് ഇരുകൂട്ടരും സ്വീകരിക്കുന്നതായിരുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും പരാതികൾ എവുത്തിക്കോസിന്റെ മേൽ ചുമത്തി അവ ഉൾപ്പെടുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ അയാളുടെമേൽ ശിക്ഷാനടപടി എടുത്തതിനെ അലക്സാന്ത്ര്യർ പ്രതിഷേധിച്ചു. 449ൽ കൂടിയ എപ്പേസോസ് രണ്ടാം സുന്നഹദോസ് ആ മനോഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ റോമായിലെ വൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷ

നായിരുന്ന ലീയോ ഒന്നാമൻ എവുത്തീക്കോസിന്റെമേൽ എടുത്ത നടപടി ശരിവയ്ക്കുകയും സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ലേഖനം[21] എഴുതി കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലേക്കു അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

c. ലീയോയുടെ ലേഖനത്തിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയങ്ങൾ ഈ വിധത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാം.[22] പിതാവായ ദൈവവുമായി ഏകതത്ത്വാവലംബിയും നിത്യആളത്തമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ആയ പുത്രൻ 'പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ വിശുദ്ധ കന്യകയിൽനിന്നും' മാനുഷികജനനം പ്രാപിച്ചു. ഈ ജനനം മൂലം പുത്രനായ ദൈവത്തിനു യാതൊരു കുറവും ഭവിച്ചില്ല. അവൻ കന്യകയുടെ 'ശരീരത്തിൽനിന്നും' യഥാർത്ഥമായ 'ഒരു ശരീരത്തെ' സ്വീകരിക്കുകയും മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുകയും ചെയ്തു. യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും അതതിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്, തമ്മിൽ സംയോജിച്ചു. അതു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു. ആ ഏക ആളത്തത്തിൽ ക്ലേശമനുഭവിക്കുന്ന മാനുഷിക സ്വഭാവവും അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൈവിക സ്വഭാവവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സ്വഭാവങ്ങൾ അതതിന്റെ നൈസർഗ്ഗിക വ്യാപാരങ്ങളാൽ സദാ ഏർപ്പെട്ടുമിരുന്നു. അങ്ങനെ ഏർപ്പെട്ടത് ദൈവികസ്വഭാവം മാനുഷിക സ്വഭാവവുമായും മാനുഷിക സ്വഭാവം ദൈവികസ്വഭാവവുമായും യോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും ആണ്. അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രവെളിച്ചത്തിൽ ലീയോയുടെ ലേഖനത്തിലെ ഉപദേശത്തിന് സുശക്തതയും ദൗർബല്യവും ഒരുപോലെ കാണാവുന്നതാണ്. സുശക്തത ഏതാണ്ടിപ്രകാരം വിവരിക്കാം. ആരുമുഖാന്തരം ദൈവം ലോകത്തെ നിർമ്മിച്ചു നിലനിർത്തുകയും ആര് അതിന്റെ അന്തിമ ലാക്കായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യത്വവുമായി സംയോജിച്ച് യേശുക്രിസ്തുവിൽ ഒരുമിച്ച് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ആശയം അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രത്തിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതാണ്.

ലീയോയുടെ ലേഖനത്തിലെ ഉപദേശത്തിന് അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രവെളിച്ചത്തിൽ താഴെ വിവരിക്കുന്ന ദൗർബല്യം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. സ്വഭാവങ്ങൾ രണ്ടും യോജിപ്പിനുശേഷവും അതതിന്റെ നൈസർഗ്ഗിക വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നാണ് അവിടെ പറയുന്നത്. അതതിനു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്വഭാവങ്ങൾ ആളത്തങ്ങളത്രേ. അതുകൊണ്ട് ലീയോ ഊന്നിപ്പറയുന്ന ഏക ആളത്തം ബാഹ്യമായിട്ടുള്ളതു മാത്രമാണ്. അഥവാ സ്വഭാവങ്ങളുടെ യോജിപ്പു നടന്നത്, ആളത്തത്തിന്റെ ബാഹ്യഭാഗത്ത് (Prosopon) ആയിരുന്നു. ഈ ഉപദേശവും അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയുമായി സാരമായ വ്യത്യാസം ഒന്നും തന്നെയില്ല.

അന്ത്യോക്യൻ വേദശാസ്ത്രവുമായി ലീയോയുടെ ലേഖനത്തിലെ ആശയങ്ങൾക്കു മറ്റൊരു സാമ്യംകൂടെയുണ്ട്. യോജിപ്പിനുശേഷവും

യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്ന് അന്ത്യോക്യർ നിഷ്കർഷിച്ചുവന്നതുപോലെ ലീയോയും ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അലക്സാന്ത്ര്യർ ഈ ആശയഗതിയെ സദാ നിരാകരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ലീയോയുടെ ലേഖനം അലക്സാന്ത്ര്യർക്കു സ്വീകരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു.

d. എവുത്തീക്കോസിന്റെമേൽ കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിലെ സുന്നഹദോസു ചുമത്തിയ രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും കുറ്റങ്ങൾ അലക്സാന്ത്ര്യരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. അത് 449ൽ കൂടിയ രണ്ടാം എപ്പേസോസ് സുന്നഹദോസ് വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ സുന്നഹദോസിനെപ്പറ്റി മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. 1. അന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ആരുതന്നെയും കുറ്റം പറയുവാനിടയില്ലാത്ത ഒരു വിശ്വാസ പ്രസ്താവന[23] 'സുന്നഹദോസിൽ സമർപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി എവുത്തീക്കോസിന്റെമേൽ 448ൽ എടുത്തിരുന്ന ശിക്ഷാനടപടി ഇല്ലായ്മ ചെയ്തു. 2. റോമായിലെ ലീയോ സുന്നഹദോസിലേക്കു നിയോഗിച്ച പ്രതിനിധികൾ വശം അയച്ചിരുന്ന ലേഖനം വായിക്കാതെ വിട്ടു. 3. 448ലെ സുന്നഹദോസിൽ നേതൃത്വം വഹിച്ചവരും അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി പൗരസ്ത്യനാടുകളിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നവരുമായി എട്ടിൽ കുറയാതെ ആളുകളെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്തു.

ഈ മൂന്നു നടപടികളുടെയും പിന്നിൽ 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു'വെന്ന പ്രസംഗത്തോടുള്ള അലക്സാന്ത്ര്യൻ വിയോജ്യത വ്യക്തമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. ഈ പദപ്രയോഗംമൂലം അന്ത്യോക്യർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയത്തിനെതിരായി 431ൽ പ്രഖ്യാപിതമായ അലക്സാന്ത്ര്യൻ വിജയമാണ് ഈ സുന്നഹദോസ് ശരിവച്ചത്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം സംബന്ധിച്ച് ഈ സുന്നഹദോസ് മൗനം അവലംബിച്ചുവെന്നു സമ്മതിക്കണം. നാം മുകളിൽ കണ്ടതുപോലെ എവുത്തീക്കോസിനെതിരായി ഉന്നയിക്കപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ പരാതി 'തത്ത്വം സംബന്ധിച്ച് യേശുക്രിസ്തു പിതാവായ ദൈവവുമായി ഒരു വശത്തും മനുഷ്യരായ നാമുമായി മറുവശത്തും ഏകത്വമുള്ളവനാകുന്നു' (of the same substance with God the Father and of the same substance with us men) എന്ന പ്രസ്താവന അയാൾ അംഗീകരിച്ചില്ല എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി 449ലെ സുന്നഹദോസ് യാതൊന്നും പറയാതെവിടുകയാണു ചെയ്തത്.[24]

e. റോമായിലെ ലീയോയേയും അന്ത്യോക്യൻ പാർശ്വവർത്തികളേയും ആകമാനം ക്ഷോഭിപ്പിച്ച ആ സുന്നഹദോസിന്റെ ഒരു തിരിച്ചടി ആയിരുന്നു 451ൽ നടന്ന കല്ക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കി അവിടെവച്ചു മൂന്നു തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്തു. 1. എവുത്തീക്കോസിനെതിരായി കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിൽവച്ച് ചെയ്തിരുന്ന നിശ്ചയം അംഗീകരിച്ചു. 2. റോമായിലെ ലീയോയുടെ ലേഖനം ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചു. 3. ഒരു വിശ്വാസ പ്രസ്താവന ഉണ്ടാക്കി അതിനെ അംഗീകരിച്ചു.

ഈ വിശ്വാസ പ്രസ്താവന ഒരു സുപ്രധാന രേഖയാകയാൽ അതിലെ പ്രധാന ആശയങ്ങൾ ഇവിടെ ചുരുക്കമായി വിവരിക്കാം.[25] യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും ആണ്. തത്ത്വം സംബന്ധിച്ച് അവൻ പിതാവായ ദൈവവുമായി ഒരു വശത്തും മനുഷ്യരായ നാമുമായി മറുവശത്തും ഏകതത്വമുള്ളവനാകുന്നു. ദൈവം എന്ന നിലയിൽ അവർ ലോകസ്ഥാനത്തിനു മുമ്പു തന്നെ പിതാവിൽനിന്നും ജനിച്ച് അന്ത്യനാളുകളിൽ അവൻ തന്നെ നമുക്കും നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി ദൈവപ്രസവിത്രിയായ മറിയാമിൽനിന്നും മാനുഷിക ജനനം സ്വീകരിച്ചു. ഈ അവതാരം മൂലം ദൈവിക സ്വഭാവവും മാനുഷിക സ്വഭാവവും തമ്മിൽ അന്യോന്യം കുഴപ്പം, വ്യത്യാസം, വിഭജനം, വേർതിരിവ് ഇവ കൂടാതെ[26] സംയോജിക്കുകയും യോജിപ്പിനുശേഷം രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിലായി അറിയപ്പെടുന്ന ഏക ആളത്തമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇതാണു കല്ക്കേദൂന്യ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനയുടെ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ സംഗ്രഹം. ഇതിൽ അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയിലെ രണ്ട് ആശയങ്ങളും അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയിലെ രണ്ട് ആശയങ്ങളും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഇപ്രകാരം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. 1. അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയിൽനിന്നും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആന്തരികമായ ആളത്തം (hypostasis) ഒന്നാണെന്നും ആ ഏകആളത്തം രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായതാണെന്നുമുള്ള ആശയങ്ങൾ ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ഉണ്ട്. 2. അന്ത്യോക്യൻ വശത്തുനിന്നും രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പുണ്ടായെന്നും ആ യോജിപ്പിനു ശേഷവും യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിലാണെന്നുമുള്ള ആശയങ്ങൾ അതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

കൽക്കേദൂൻ വിശ്വാസപ്രസ്താവന ഊന്നിപ്പറയുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ എന്നേയ്ക്കുമായി വീണ്ടെടുത്തുവെന്നുള്ള ആശയമാണ്. ഈ ആശയം തന്നെ അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയുടെയും പിമ്പിൽ കിടപ്പുണ്ട്. എന്നാൽ അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവം മനുഷ്യത്വത്തെ അവലംബിച്ച വിധത്തെപ്പറ്റി മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

കൽക്കേദൂൻ പ്രസ്താവന അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയേയും അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയേയും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു യത്നമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒരു വലിയ പങ്ക് ആളുകൾ അതിനെ നിരാകരിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞതിനുശേഷം 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തു' (made known in two natures) എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അന്യോന്യം വിരുദ്ധമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. വാസ്തവത്തിൽ 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ' എന്ന പദപ്രയോഗം സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിച്ചതു തന്നെ അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയിൽ പരിശീലിതരായ പൗരസ്ത്യ

രുടെ അഭിലാഷത്തിനെതിരായിട്ടായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല അവർ അതിനെ ശക്തിപൂർവ്വം എതിർക്കുകയും ചെയ്തതായിരുന്നു. സുന്നഹദോസിന്റെ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനയ്ക്കു രാജകീയ പിന്തുണ ലഭിച്ചതിനാൽ അവർ ആ പ്രസ്താവനയോടു ചേർന്നു നിലകൊള്ളുകയാണുണ്ടായത്.

എന്നാൽ അലക്സാന്ത്ര്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ വളർന്ന ഒരു നല്ല ഭാഗം പൗരസ്ത്യരും സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.[27] റോമായുടെയും തദ്വാരാ പാശ്ചാത്യസഭ മുഴുവന്റെയും പൗരസ്ത്യസഭയിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെയും സർവ്വോപരി സാമ്രാജ്യാധിപതികളുടെയും അംഗീകരണവും പിൻബലവും ലഭിച്ച ഒരു നിലപാടിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുക അത്ര എളുപ്പമല്ലായിരുന്നു. നിരവധി പീഡകൾ സഹിച്ചും നാനാതര വൈഷമ്യങ്ങൾ തരണം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഈജിപ്തിലെ സഭ മിക്കവാറും സിറിയാ, ഏഷ്യാമൈനർ, പലസ്തീൻ, മെസൊപ്പൊട്ടേമിയാ ആദിയായ ഇതര പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലെ ഒരു ഗണ്യമായ ഭാഗവും സുന്നഹദോസിനെ സുശക്തമായി എതിർത്തു.

അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയും അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയും തമ്മിൽ 428ൽ തുടങ്ങിയ സംഘട്ടനത്തിന്റെ ഫലമായി ക്രൈസ്തവ സഭ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിക്കു നേതൃത്വം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന പലരും പീഡയെ ഭയന്ന് പേർഷ്യയിലെ പുരാതന സഭയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അവരുടെ വേദശാസ്ത്രപരമായ നില പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി പുരാതന പേർഷ്യൻ സഭയുടെ ഒരു ഗണ്യമായ ഭാഗം അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിക്കുകയും നെസ്തോറിയോസിനെ ഒരു പരിശുദ്ധനായി എണ്ണുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഈ സഭാവിഭാഗം ഇന്നോളം മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, ഇൻഡ്യയിലും അമേരിക്കയിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതി പുലർത്തിയ ഒരു വലിയ ഭാഗം കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് നിലനിന്നു. ആ സഭാവിഭാഗം ഇന്ന് രണ്ടു കോടിയിൽ കുറയാതെ അംഗബലമുള്ള ഒന്നായി അഞ്ചു പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.[28] റോമായുടെയും കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിന്റെയും ദൈവികനേതൃത്വത്തിൽ കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ അംഗീകരിച്ച സഭാവിഭാഗവും കഴിഞ്ഞുവന്നു.

ഈ വിധത്തിൽ നിലവിൽ വന്ന മൂന്നു സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളും യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും ആണെന്നുള്ള ആശയം സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ പൂർണ്ണ ദൈവവും പൂർണ്ണ മനുഷ്യനും യേശുക്രിസ്തുവിൽ സംയോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിധത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ് അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

4. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മൂന്നു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണ മനുഷ്യത്വം ആസ്പദമാക്കി ആറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ മൂന്നു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടു: അവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് സഭ ആകമാനം ത്യജിച്ചിട്ടുള്ളതും രണ്ടാമത്തേത് കൽക്കേദൂന്യ വിഭാഗം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും മൂന്നാമത്തേത് കൽക്കേദൂന്യൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിക്കുന്ന വിഭാഗം സ്വീകരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

a. ഹാലിക്കർണ്ണസ്സിലെ യൂലിയാനോസ്[29]

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം വി. കന്യകയിൽനിന്നും എടുത്തതായിരുന്നുവെന്നു യൂലിയാനോസ് ഏറ്റുപറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യത്വത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകത ഉണ്ടായിരുന്നതായി അയാൾ വാദിച്ചു. അത് ഇപ്രകാരം വിവരിക്കാം. ചരിത്രത്തിൽ നിലനിന്നുവരുന്ന മനുഷ്യജാതി വ്യക്തിപരമായി മാത്രമല്ല ഒരു വർഗ്ഗമായിത്തന്നെ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തു പാപരഹിതനായിരുന്നു എന്നുള്ള സഭയുടെ നിലപാട് യൂലിയാനോസ് ശക്തിയായി ഉദ്ഘോഷിച്ചു. അതിനാൽ അവന്റെ മനുഷ്യത്വം ചരിത്രത്തിൽ പരമ്പരയാ നിലനിൽക്കുന്ന മനുഷ്യജാതിയുടെ മനുഷ്യത്വമല്ല എന്നുള്ളതാണ് യൂലിയാനോസിന്റെ ഉപദേശം. വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ കന്യകയിൽനിന്നും പ്രാപിച്ചത്, വീഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പ് ആദ്യമനുഷ്യനായ ആദാമിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത മനുഷ്യത്വം ആയിരുന്നുവെന്ന് അയാൾ ശഠിച്ചു. അതുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു പാപരഹിതൻ മാത്രമല്ല, അവന്റെ മനുഷ്യത്വം തന്നെ പാപത്തിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത നിലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ആദാമിൽനിന്നും നേരിട്ടു പ്രാപിച്ചതായിരുന്നുവെന്നു യൂലിയാനോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന മനുഷ്യജാതി, നാശം, ക്ഷയം, മൃത്യു ഇവയ്ക്കെല്ലാം വിധേയമാണ്. അങ്ങനെ വന്നതു പാപത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരുന്നുവെന്ന് അക്കാലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, പിന്നീടും ക്രൈസ്തവ ചിന്തകന്മാർ ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാപരഹിതമായ മനുഷ്യത്വം അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു പ്രകൃത്യാതന്നെ നാശം, ക്ഷയം, മൃത്യു ഇവയ്ക്ക് അതീതനായിരുന്നുവെന്നതാണ് യൂലിയാനോസിന്റെ ഉപദേശം. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കധീനരായി കിടന്നിരുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ വേണ്ടി അവൻ ക്ലേശവും മരണവും സ്വയം തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവയെ സഹിച്ചുവെന്നു യൂലിയാനോസ് സമ്മതിച്ചു. അതേ അവസരത്തിൽ തന്നേ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യശരീരം സ്വാഭാവികമായി നാശം, ക്ഷയം, മരണം ഇവയ്ക്ക് അതീതമായിരുന്നുവെന്ന് അയാൾ ശക്തീകരിച്ചു പറഞ്ഞു.

യൂലിയാനോസിന്റെ ഉപദേശത്തെ തിരസ്കരിച്ചതുമൂലം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സഭ വ്യക്തമാക്കി. 1. യേശുക്രിസ്തു പാപരഹിതനായിരുന്നുവെങ്കിലും അവൻ അവലംബിച്ച മനുഷ്യത്വം ആദാമ്യ വീഴ്ചയ്ക്കു

ശേഷമുള്ളതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു യാതൊരു വ്യത്യാസവും കൂടാതെ നമ്മെപ്പോലെ മനുഷ്യനായിരുന്നു. 2. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യശരീരം നമ്മുടേതുപോലെ നാശത്തിനും ക്ഷയത്തിനും വിധേയമായിരുന്നു.

b. ബുസന്തിയായിലെ ലീയോൻഷ്യസ്[30]

അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയിൽ പരിശീലിതരായ പൗരസ്ത്യരിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിച്ചുവെന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. ആ നില അവലംബിച്ചവരുടെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സുന്നഹദോസിന്റെ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനയേയും വിശിഷ്യാ ലീയോയുടെ ലേഖനത്തെയും അനുസ്യൂതം വിമർശിച്ചുവന്നു. 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഏകക്രിസ്തു'[31] എന്നുള്ള പദപ്രയോഗമായിരുന്നു അവരുടെ വിമർശനത്തിനു പ്രത്യേകം വിഷയമായിത്തീർന്നത്. ഈ ചുറ്റുപാടിൽ ഈ പദപ്രയോഗത്തെ സാധൂകരിക്കുവാനുള്ള ആവശ്യം കൽക്കദൂന്യ വിഭാഗത്തിനുണ്ടായി. ആ പ്രസ്ഥാനത്തിനു വേദശാസ്ത്രപരമായി ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നേതൃത്വം നൽകിയവരിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ഒരാളായിരുന്നു ബുസന്തിയായിലെ ലീയോൻഷ്യസ്.

ലീയോൻഷ്യസിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഗ്രഹിക്കുവാൻ പശ്ചാത്തലപരമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ എടുത്തുപറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രത്തിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നിന്നിരുന്ന 'ജഡാവതരണം ചെയ്ത വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവം' (One incarnate nature of God the Word) എന്ന പ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസ് മൗനമവലംബിച്ചു എന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ ഈ പദപ്രയോഗം തങ്ങൾക്കു സ്വീകാര്യമാണെന്ന് ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൽക്കേദൂന്യ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. അവരുടെ വാദം ഈ പദപ്രയോഗത്തോടുകൂടെ 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു' എന്നുകൂടെ ചേർത്ത് ഉപയോഗിക്കണമെന്നായിരുന്നു. 2. ഇതിനും പുറമേ കൽക്കേദൂൻ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനയെ അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്ര വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ അവർ യത്നിച്ചു. അതിനായി 'സ്വഭാവം' (nature) എന്ന പദത്തിന് അവർ ഒരു നിർവ്വചനം നൽകി, ഈ പദത്തിനു 'തത്ത്വം' എന്നും 'ആളത്തം' എന്നും അർത്ഥമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മുകളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൽക്കേദൂന്യ ചിന്തകന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവം ഒന്ന് എന്നുള്ള പ്രയോഗത്തിൽ 'സ്വഭാവം' എന്ന വാക്കിന് 'ആളത്തം' എന്ന അർത്ഥവും 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു' എന്ന പ്രയോഗത്തിലെ 'സ്വഭാവം' എന്ന വാക്കിന് 'തത്ത്വം' എന്നർത്ഥവുമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു വാദിച്ചു. അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ പ്രാഥമിക തത്ത്വം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഈ പദത്തിനു വ്യക്തമായ (concrete) ഒരു വസ്തു എന്ന ആശയം ഉണ്ടെന്നു വരികിലും ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സംവാദങ്ങളിൽ

അതിന് ഇരുകൂട്ടരും കൊടുത്തുവന്ന അർത്ഥം ഇതായിരുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു വ്യക്തമായ വസ്തുക്കളെ വ്യക്തതയിലേക്കു വരുത്തുന്ന സത്തയേ ആണ് 'തത്ത്വം' എന്ന പദംകൊണ്ട് അവർ വിവക്ഷിച്ചത്. ഉദാഹരണമായി 'മനുഷ്യത്വം' എന്ന അവ്യക്തമായ സത്ത ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയിലും വ്യക്തത പ്രാപിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ മനുഷ്യവ്യക്തികളായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്ന് അവർ ശഠിച്ചു. ആ അവ്യക്തമായ സത്തയെ 'തത്ത്വം' എന്നും മനുഷ്യവ്യക്തികളെ 'ആളത്തങ്ങൾ' എന്നും അവർ പറയുമായിരുന്നു.

യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്വം, മനുഷ്യത്വം, ഈ രണ്ടു തത്ത്വങ്ങൾ യോജിച്ചിട്ട് അവൻ ഏക ആളത്തമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും ആ ഏക ആളത്തത്തിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഒരുപോലെ ഉണ്ടെന്നുമാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്ന് ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പൗരസ്ത്യ കൽക്കേദൂന്യ പണ്ഡിതന്മാർ നിഷ്കർഷിച്ചു. അഥവാ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം മാനുഷികതത്ത്വം ആണെന്ന് അവർ ശഠിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ആശയത്തെ കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിച്ചുവന്ന സഭാവിഭാഗത്തിലെ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ച് അന്ത്യോക്യയിലെ സേവേറിയോസ് നിശിതമായി വിമർശിച്ചു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവം മാനുഷിക തത്ത്വമാണ് എന്നുവരികിൽ, അവൻ ഒരു മനുഷ്യനായി സ്ഥലകാല പരിധികൾക്കുള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലയെന്നായിരുന്നു സേവേറിയോസിന്റെ വാദം.

മേൽവിവരിച്ച പൗരസ്ത്യ കൽക്കേദൂന്യ വ്യാഖ്യാനത്തെയാണ് ബുസന്തിയായിലെ ലീയോൻഷ്യസ് നന്നാക്കി എടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചത്. മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ വചനമായ ദൈവം അവലംബിച്ചത് മാനുഷിക തത്ത്വമാണെന്ന് ലീയോൻഷ്യസ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുമാത്രം അവർ സംതൃപ്തി അടഞ്ഞില്ല. വചനമായ ദൈവം മാനുഷിക തത്ത്വം അവലംബിച്ചപ്പോൾ മാനുഷിക തത്ത്വത്തിന് വചനമായ ദൈവം തന്റെ സ്വന്ത ആളത്തത്തെ ആളത്തമായി നല്കിയെന്നു ലീയോൻഷ്യസ് ഉപദേശിച്ചു. അതുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തുവിന് ആളത്തം ഉണ്ടായിരുന്നു; ഒരു മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുവാൻ അവനു സാധിക്കുകയും ചെയ്തു.[32]

c. അന്ത്യോക്യായിലെ സേവേറിയോസ്

കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിച്ചു വന്ന കക്ഷിയുടെ ആഗ്രഹാനുസരണം 512ൽ അന്ത്യോക്യായിലെ വൈദികമേലദ്ധ്യക്ഷനായി അവരോധിക്കപ്പെടുകയും 518ൽ ചക്രവർത്തിയുടെ ആജ്ഞമൂലം അവിടംവിട്ട് 538ൽ നിര്യാതനാകുന്നതുവരെയും ഈജിപ്തിൽ ഒളിവിൽ താമസിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്ത സേവേറിയോസ് താൻ അംഗമായിരുന്ന സഭാവിഭാഗത്തിലെ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വേദശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. യേശുക്രി

സ്തുവിനെപ്പറ്റി സേവേറിയോസ് നൽകിയ വ്യാഖ്യാനം അലക്സാന്ത്ര്യായിലെ കൂറിലോസിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ ഒരു വികാസമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം.

കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയത്തിലും ലീയോയുടെ ലേഖനത്തിലും ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിശ്വാസം 431ൽ നടന്ന എപ്പേസോസ് സുന്നഹദോസ് സഭാഭ്രംശം ചെയ്ത നെസ്തോറിയോസിന്റെ ഉപദേശത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമല്ലയെന്നത്രേ സേവേറിയോസ് വാദിച്ചത്. ഇതിലേക്ക് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഒരു ആശയം മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തുപറയാം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആന്തരിക ആളത്തം ഒന്നാണെന്നു സുന്നഹദോസിന്റെ വിശ്വാസ പ്രസ്താവനയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. ഈ നിലപാടും 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു' എന്ന് അതേ പ്രസ്താവനയിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ല എന്നു സേവേറിയോസ് ശഠിച്ചു.

ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആശയം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമത്രേ. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആന്തരിക ആളത്തം (hypostasis) ഒന്നാണെന്നുവരികിൽ, അവന്റെ-ദൈവികവും മാനുഷികവുമായ-സർവ്വവ്യാപാരങ്ങളും നിർഗമിക്കുന്നത് ആ ഏക ആളത്തത്തിൽനിന്നായിരിക്കണം. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു പറയുന്നപക്ഷം, അവന്റെ ഏക ആളത്തത്തെ കണക്കിലെടുക്കുന്നില്ല എന്നുവരും. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആന്തരിക ആളത്തം (hypostasis) എന്നു സുന്നഹദോസ് പറയുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ ബാഹ്യആളത്തത്തെ (prosopon) മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കുവാനേ തരമുള്ളൂവെന്നു സേവേറിയോസ് വാദിച്ചു. അതിനാൽ സുന്നഹദോസിന്റെ നിലയും നെസ്തോറിയോസിന്റെ ഉപദേശവും തമ്മിൽ സാരമായ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ സേവേറിയോസ് യത്നിച്ചു.

ഈ വിധത്തിൽ കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിച്ച ശേഷം സേവേറിയോസ് യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി നൽകിയ ഉപദേശത്തിൽ ശക്തീകരിച്ച മൂന്ന് ആശയങ്ങൾ മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തുപറയാം. 1. മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ വചനമായ ദൈവം കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽനിന്നും യഥാർത്ഥമായി മനുഷ്യത്വം അവലംബിച്ചു. അങ്ങനെ അവലംബിച്ചത്, താൻ തന്നെ കന്യകയുടെ ഉദരത്തിൽനിന്നും പരിശുദ്ധാത്മ വ്യാപാരത്താൽ ഉളവാക്കിയ മനുഷ്യത്വത്തെയായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യത്വത്തെ തന്നോടു യോജിപ്പിച്ചു യേശുക്രിസ്തുവായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചതിനാൽ, പാപരഹിതൻ എന്നുള്ള ഏക വ്യത്യാസം ഒഴികെ, അവൻ സർവ്വത്തിലും നമ്മിൽ ഒരാളിനെപ്പോലെയുള്ളവനാകുന്നു. 2. ദൈവത്വം, മനുഷ്യത്വം ഈ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽനിന്നുമായി (from two natures) രൂപമെടുത്ത യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആന്തരിക ആളത്തം (hypostasis) ഈ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും ചേർന്നു യോജിച്ചു സ്ഥിതിചെ

യ്യുന്നു. അതിനാൽ 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ' (in two nature) സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഏക ക്രിസ്തു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ നില യേശുക്രിസ്തുവിനെ രണ്ട് ആളത്തങ്ങളായി മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. ക്രിസ്തു രണ്ട് ആളത്തങ്ങൾ എന്നുവരികിൽ, ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥമായ യോജിപ്പുണ്ടായിട്ടില്ല. നസ്രായനായ യേശു ഒരു പരിശുദ്ധൻ മാത്രമാണ്. അവൻ ലോകൈക രക്ഷകനല്ല. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തൈക്യം പരിരക്ഷിക്കുന്നതിന് 'ജഡധാരണം ചെയ്ത വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവം' (One incarnate nature of God the word) എന്ന് ഏറ്റുപറയേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. 3. ഈ പദപ്രയോഗംകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നോ പ്രവർത്തനരഹിതമായി ഇരിക്കുന്നുവെന്നോ അല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. നേരേമറിച്ച്, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ യാതൊരു പ്രത്യേകതയും സ്വഭാവ്വിശേഷവും ഹനിക്കപ്പെടാതെയും വ്യത്യാസപ്പെടാതെയും ദൈവവുമായി കലർന്നുപോകാതെയും പൂർണ്ണതയിൽ പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, ദൈവത്വം അതിനെ തന്നോടു സംയോജിപ്പിച്ചുവെന്നാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവിക വ്യാപാരങ്ങളും മാനുഷിക വ്യാപാരങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങൾ സംയോജിച്ചുണ്ടായ ഏക ആളത്തം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്.

യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണ്. അവന്റെ ആളത്തം ഒന്നുമാത്രവുമത്രേ.

5. രണ്ടു സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങൾ[33]

കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനുശേഷം ഏകദേശം 536 വരെയും സുന്നഹദോസിനെ അംഗീകരിക്കുന്നവരും നിരാകരിക്കുന്നവരും ഏക സഭയിലെ ഇരുകക്ഷികളായി മാത്രമാണു നിലനിന്നത്. ഈ കാലങ്ങളിൽ അവരെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുവാനായി പല ശ്രമങ്ങളും നടന്നുവെങ്കിലും അവയെല്ലാം പരാജയമടയുകയാണുണ്ടായത്. അതിനുശേഷം അവർ തമ്മിൽ പിരിയുകയും ആ നിലയിൽ ഇന്നേയോളം സ്ഥിതിചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്ന സംഘട്ടനഫലമായി കൽക്കേദൂന്യ വിഭാഗം 451ലെ സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയത്തെ അലക്സാന്ത്ര്യൻ വേദശാസ്ത്രപാരമ്പര്യത്തിനു വിധേയമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും 553ൽ നടന്ന രണ്ടാം കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസ് സുന്നഹദോസിൽവച്ച് അതിനെ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സുന്നഹദോസ് ചെയ്ത ചില നിശ്ചയങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.

ഈ തീരുമാനങ്ങളെ അർത്ഥവ്യാപ്തി മനസ്സിലാക്കുവാൻ 449 ലെയും 451ലെയും സുന്നഹദോസുകളിൽവച്ചു നടന്ന ഒരു സംഭവം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. 449ലെ സുന്നഹദോസിൽവച്ചു ചില അന്ത്യോക്യൻ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്തിരുന്നതായി മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. അവരിൽ രണ്ടുപേരായിരുന്നു കൂറശിലെ തീയോദോറിത്തോസ് (Theodoret of Cyrus) ഉറഹായിലെ ഈഹിബാ (Ibas of

Edessa) എന്നിവർ. 431ലെ എപ്പേസോസ് സുന്നഹദോസിനെയും അല ക്സാന്ത്ര്യായിലെ കൂറിലോസിന്റെ വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും ദുരുപദേശപരമായി അവഹേളിക്കുകയും അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻവേണ്ടി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമച്ചുവെന്നുള്ള തായിരുന്നു അവരുടെമേൽ ചുമത്തിയ പരാതി. എന്നാൽ ഈ പരാ തിയേയും അതിനടിസ്ഥാനമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്ന തെളിവുക ളേയും ആകമാനം വിഗണിച്ച് കല്ക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസ് അവരെ ഇരുവരെയും ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചു.[34]

മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച 553ലെ സുന്നഹദോസ് ഇതു സംബന്ധമായി ചെയ്ത തീരുമാനം പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമത്രേ. ആ സുന്നഹദോസ് മുകളിൽ പരാമർശിച്ച മൊഫ്സ്വെസ്ത്യായിലെ തിയോദോറിനെ (Theodore of Mopsustia) ഒരു വിശ്വാസവിപരീതിയായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇതിനും പുറമേ തീയോദോറിത്തോസിനെയും ഈഹിബായേയും സഭാഭ്രംശം ചെയ്യുന്നതിനാധാരമായി 449ലെ സുന്നഹദോസ് സ്വീക രിച്ചിരുന്ന അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിശ്വാസവിപരീതം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വയാണെന്നു വിധിച്ച് അവയെ പരിത്യജിച്ചു.[35] ഈ തീരുമാനം വഴി യായി കൽക്കേദൂന്യവിഭാഗം അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയെ പരിപൂർണ്ണ മായി കൈവെടിയുകയും അലക്സാന്ത്ര്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാനുള്ള അടിസ്ഥാനം വീണ്ടും ഇടുകയും ചെയ്തു വെന്നുപറയാം.

കൽക്കേദൂന്യ വിഭാഗം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പ ദമാക്കി ഔദ്യോഗികമായി ചെയ്ത അവസാന തീരുമാനം 553ലെ നിശ്ചയം ആയിരുന്നില്ല. ഇതിനകം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അവസാനത്തെ നിശ്ചയം ചെയ്തത് 681ൽ നടന്ന മൂന്നാമത്തെ കുസ്തന്തീനോപ്പോ ലീസ് സുന്നഹദോസായിരുന്നു.[36] അവിടെ ചെയ്ത തീരുമാനത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നത് ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പൗരസ്ത്യ കൽക്കേദൂന്യ സഭാവിഭാഗത്തിൽ നടന്ന വേദശാസ്ത്രപരമായ ഒരു സംവാദമായിരു ന്നു. യേശുക്രിസ്തു രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിലായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെ ന്നുവരികിലും അവന്റെ ഇച്ഛയും വ്യാപാരവും (Will and operation) ഓരോന്നു മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു ചിലർ വാദിക്കുകയുണ്ടായി.[37] അതിനെ മറ്റു ചിലർ എതിർക്കുകയും 681ൽ നടന്ന. സുന്നഹദോസ് അതുസംബന്ധമായി ഒരു തീരുമാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ തീരുമാനം ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ ഇപ്രകാരം ആയിരുന്നു. അന്യോന്യം വിഭജിക്കപ്പെടാതെയും; ഒന്ന് ഒന്നിൽ കലർന്ന് നഷ്ടീഭ വിക്കാതെയും; പ്രവൃത്തിരഹിതമാകാതെയും; അതതിന്റെ പ്രത്യേക തകളിൽ പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന രണ്ടു വ്യാപാരങ്ങളും രണ്ട് ഇച്ഛകളും ക്രിസ്തുവിലുണ്ട്.[38]

ഈ തീരുമാനം മൂലം കൽക്കേദൂന്യ വിഭാഗം യേശുക്രിസ്തു പരി പൂർണ്ണമായും ദൈവവും മനുഷ്യനും ആണെന്നുള്ള ആശയം വ്യക്ത മാക്കി.

ഉപസംഹാരം

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെപ്പറ്റി അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ നിലവിൽവന്ന മൂന്നു വ്യാഖ്യാനഗതികളാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും ആണെന്നുള്ള ഏറ്റുപറച്ചിൽ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഏതെങ്കിലും വിഭാഗം വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലോ, അവന്റെ മനുഷ്യത്വ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കണക്കിലെടുക്കുവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന തിലോ അല്ല. യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും ആണെന്നും അവന്റെ മനുഷ്യത്വം തികച്ചും യഥാർത്ഥമാണെന്നും ഈ മൂന്നു വ്യാഖ്യാനഗതികളും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പരിപൂർണ്ണ ദൈവവത്വവും പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യത്വവും തമ്മിൽ എങ്ങനെ യോജിച്ച് ക്രിസ്തുവിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നതിനെപ്പറ്റി നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം സംബന്ധിച്ച് ഇവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ട്.

ഈ വ്യത്യാസം ഇപ്രകാരം വിവരിക്കാം: 1. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാനുഷികവ്യാപാരത്താൽ മനുഷ്യസ്വഭാവവും ദൈവിക വ്യാപാരങ്ങൾ ദൈവികസ്വഭാവവും നിർവ്വഹിച്ചതായിരുന്നുവെന്നുള്ള ഉപദേശം. അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതി ഇതു സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പരാതി. റോമായിലെ ലീയോയുടെ ലേഖനം ഈ ഉപദേശത്തെ ശരിവയ്ക്കുന്നു. 2. പൗരസ്ത്യരായ കൽക്കേദൂന്യ സഭാ വിഭാഗം ഈ വ്യാഖ്യാനഗതി സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. അവർ 'രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തു' എന്നു പറയുന്നതിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് യേശുക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണെന്നുള്ള ആശയം മാത്രമാണ്. 3. കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ സ്വീകരിക്കാത്ത പൗരസ്ത്യവിഭാഗം യേശുക്രിസ്തു 'ജഡധാരണം ചെയ്ത വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവം' ആണെന്നു പറയുന്നത് അവന്റെ ആളത്ത ഐക്യത്തെ ശക്തീകരിക്കുവാൻ മാത്രമാണ്.

മേൽ വിവരിച്ച രണ്ടും മൂന്നും ചിന്താഗതികൾ ആശയപരമായി ഒരേ ചിന്താഗതിയാണ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്.[39] അവ രണ്ടും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തൈക്യത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഒന്നാമത്തെ വ്യാഖ്യാനഗതി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തഐക്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച് അത്രതന്നെ സുശക്തമല്ല.

എന്നിരുന്നാലും ലോകത്തിനാകമാനമുള്ള നിർണ്ണായകമായ രക്ഷ യേശുക്രിസ്തു ഒരിക്കലായി നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നുള്ള ഏറ്റുപറച്ചിൽ ഈ മൂന്നു നിലപാടുകളും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

Notes

1. ലൂക്കൊ. 2:52.
2. ഈ അഭിപ്രായഗതിയെ Psilanthropism അഥവാ Ebronitism എന്നു പറയുന്നു.
3. ഇതിനെയാണ് Docetism എന്നു പറയുന്നത്.
4. Ousia' Hypostasis, Physis and Prosopon ഇവയാണ് ആ ഗ്രീക്കുപദങ്ങൾ. 'ഊസിയാ' അഥവാ 'ഈതുതാ' 'ക്നൂമൊ,' 'ക്യോനോ,' 'ഹർസൂപ്പോ' ഇവയാണ് സുറിയാനിയിൽ ഈ പദങ്ങൾ.
5. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഈ പദത്തെ Nature എന്നാണ് തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.
6. ലൂക്കൊസ് 1:35.
7. മലയാളത്തിൽ 'ദൈവമാതാവ്' എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ Mother of God എന്നും ഉള്ള പദപ്രയോഗം തെറ്റിദ്ധാരണ ഉളവാക്കുന്നതത്രേ. ഗ്രീക്കിൽ Theotokos എന്നും സുറിയാനിയിൽ 'യോൽദാത് ആലോഹോ' എന്നും ആണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ അർത്ഥം 'ദൈവത്തെ പ്രസവിക്കുന്നവൾ' എന്നാണ്. 'ദൈവപ്രസവിത്രി' ഒരു നല്ല വിവർത്തനമാണ്.
8. ഗ്രീക്കിൽ ek duo Physon എന്നാണ് ഈ പദപ്രയോഗം. അതിനെ From, അഥവാ, of two natures എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തുകാണുന്നു.
9. ഈ ആശയത്തെയാണ് Communicatio idiomatum അഥവാ Communication of Properties എന്നു പറയുന്നത്.
10. സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള യോജ്യത according to hypostasis എന്നു കൂറിലോസ് സദാ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. യോജ്യത according to prosopon മാത്രമല്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളത് കൂറിലോസിന്റെ ഒരു സുപ്രധാന വാദമായിരുന്നു.
11. Jesus Christ is "one incarnate nature of God the Word എന്ന പ്രസ്താവനയെ കൂറിലോസ് ശരിവയ്ക്കുകയും സർവ്വദാ ഊന്നിപ്പറയുകയും ചെയ്തുവന്നു.
12. Diodore of Tarsus and Theodore of Mopsuestia.
13. മൊഫ്സ്വെസ്ത്യായിലെ തീയോദോറിന്റെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സുറിയാനിയിൽ ഇന്നും ലഭ്യങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പല ആധുനിക ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുമുണ്ട്.
14. യോജിപ്പ് 'പ്രോസോപ്പോൺ' അനുസരിച്ചു according to prosopon ആയിരുന്നു എന്നു തിയോദോർ പഠിപ്പിച്ചു.
15. യേശുക്രിസ്തു പരിശുദ്ധന്മാരിലോ പ്രവാചകന്മാരിലോ ഒരുവൻ മാത്രമാണ് എന്നുള്ള ആശയം എല്ലാക്കാലത്തും സഭ ത്യജിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പരിശുദ്ധന്മാർക്കും പ്രവാചകന്മാർക്കും ദൈവവുമായി ബന്ധമുണ്ട്. അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് ദൈവത്തെ അനുസരിച്ച് അവന്റെ തിരുവിഷ്ടം അനുവർത്തിക്കുന്നതിലാണ്. അതുമൂലം മനുഷ്യന് അവന്റെ മാനുഷികമായ സ്ഥിതിക്കു വ്യത്യാസം ഒന്നും ഭവിക്കാതെ ദൈവവുമായി ഒരു ബന്ധം ഉണ്ട്. അതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്നു സാരം.
16. അന്ത്യോക്യൻ വാദത്തിലടങ്ങുന്ന ആശയം ഏതാണ്ടിപ്രകാരം വ്യക്തമാക്കാം. രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് അന്ത്യോക്യർ അലക്സാന്ത്ര്യരെ വിമർശിച്ചത്. 1. സ്വഭാവങ്ങളുടെ യോജിപ്പ് ആന്തരികമായി ആളത്തപരം (hypostastic) എങ്കിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തകേന്ദ്രത്തിൽ മനുഷ്യത്വത്തെ ദൈവത്വം പരിപൂർണ്ണമായി ഒരുമിച്ചിരിക്കണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മാനുഷികവശം പരിപൂർണ്ണമായും യഥാർത്ഥമായിരുന്നില്ല. 2. അലക്സാന്ത്ര്യരുടെ 'ജഡധാരണം ചെയ്ത ദൈവമായ വചനത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവം' എന്ന പദപ്രയോഗംകൊണ്ട് മാനുഷികവശം അപ്രധാനമായി അവർ കരുതുന്നു എന്ന് അന്ത്യോക്യർ ധരിച്ചു. ഈ വിമർശനങ്ങൾക്കു അലക്സാന്ത്ര്യർ ഉത്തരം നൽകിയിരുന്നുവെന്നു ഓർത്തിരിക്കണം.

17. ജെർമ്മനിക്യാ (Germanicia)യിൽ ജനിച്ച നെസ്തോറിയോസ് വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതും ഒരു സന്യാസിയായി ജീവിച്ചതും അന്ത്യോക്യായിലായിരുന്നു. (B.J. Kidd. A History of the Church to A.D. 461, Oxford, 1922, Vol. III. p. 173).
18. അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതി അവലംബിച്ചുവന്നതായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധ സന്യാസി ആയിരുന്നു എവുത്തീക്കോസ്. കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിൽ ഒരു സന്യാസാശ്രമത്തിന്റെ അധിപനായിരുന്നു അയാൾ. കൊട്ടാരത്തിൽ സ്വാധീനമുള്ളതിനാൽ, അന്ത്യോക്യരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിനു ചില ഒത്താശകൾ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ വേദശാസ്ത്രപരമായി കാര്യമായ പാണ്ഡിത്യമോ പ്രാവീണ്യമോ ഉള്ള ആളല്ലായിരുന്നു.
19. "Jesus Christ is of the same to substance with God the Father and of the same substance with us men" എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു പരിപൂർണ്ണമായും ദൈവവും സമ്പൂർണ്ണമായും മനുഷ്യനും ആണെന്നുള്ള ആശയം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇരുകൂട്ടരും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആശയമാണ് ഇത്. ആരംഭത്തിൽ എവുത്തീക്കോസ് അത് ഏറ്റുപറയുവാൻ മടിച്ചുവെങ്കിലും പിന്നീട് അതു സ്വീകരിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു.
20. അലക്സാന്ത്ര്യർ ശക്തിപൂർവ്വം എതിർത്തതും അന്ത്യോക്യർ മുറുകെപ്പിടിച്ചതുമായ ഒരു നിലപാടായിരുന്നു ഇത്. എവുത്തീക്കോസ് എന്താണ് പഠിപ്പിച്ചത് എന്നു ആർക്കും തന്നെ നിശ്ചയമില്ല. അയാളുടെ ഉപദേശമായി സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്ന ആശയങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർ നൽകിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മാത്രമാണ്.
21. ഇതിനെയാണ് The Tome of Leo എന്നു പറയുന്നത്.
22. ഈ സുപ്രധാന രേഖയുടെ ലത്തീൻ മൂലവും ഇംഗ്ലീഷ് വിവർത്തനം The Oecumenical Documents of the Faith, ed. by T.H. Bindleyയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.
23. എവുത്തീക്കോസ് 448ൽ കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസിൽവച്ചു തന്നെ ഒരു വിശ്വാസ പ്രസ്താവന സമർപ്പിച്ചിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സുന്നഹദോസംഗങ്ങൾ അതു വായിക്കാതെവിട്ടു. അത് 449ലെ സുന്നഹദോസിൽ വായിക്കപ്പെട്ടു.
24. ഈ ആശയം അലക്സാന്ത്ര്യയിലെ കൂറിലോസ് മാത്രമല്ല, 449ലെ സുന്നഹദോസിൽ നേതൃത്വം വഹിച്ചവരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന അലക്സാന്ത്ര്യയിലെ ദിയോസ്ക്കോറോസ്തന്നെയും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്.
25. ഈ രേഖയുടെ ഗ്രീക്കുമൂലവും ഇംഗ്ലീഷ് പരിവർത്തനവും T.H. Bindley, op.citൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.
26. Without confusion change, division and separation എന്നു കൽക്കേദൂൻ വിശ്വാസ പ്രസ്താവന പറയുന്നു.
27. ഈ വിഭാഗത്തെ പാശ്ചാത്യ ചരിത്രകാരന്മാർ 'ഏകസ്വഭാവ വാദികൾ' (Monophysites) എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ നാമകരണംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനു വില കല്പിക്കാത്ത ഒരു ചിന്താഗതി, അഥവാ എവുത്തീക്കോസ് ഉപദേശിച്ചതായി കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസ് ഗ്രഹിച്ച ആശയഗതി, അവർ പുലർത്തുന്നുവെന്നാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനു വില നൽകാത്ത ഒരു ചിന്താഗതി പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ഇപ്പോഴും നിലവിൽ ഉണ്ട്. എന്നാൽ അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിരാകരിച്ച പൗരസ്ത്യ സഭാവിഭാഗം ആ നിലയാണ് അവലംബിച്ചിരുന്നത് എന്നു കാണിപ്പാൻ യാതൊരു തെളിവും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. ഈ വാസ്തവം ഇന്ന് പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്.
28. ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നവയാണ് ഈജിപ്റ്റിലെ കോപ്റ്റിക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭ, മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തെ സുറിയാനി സഭ, അർമ്മേനിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ, എത്യോപ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ, ഇൻഡ്യയിലെ സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ഇവ. ഈ സഭകളുടെ ഒരു നേതൃസമ്മേളനം 1965 ജനുവരി 15–21 വരെയായി എത്യോപ്യയുടെ തലസ്ഥാന നഗരമായ ആഡീസ് അബാബയിൽവച്ചു കൂടുകയുണ്ടായി. (See the Report of this Conference, published Addis Ababa, 1965).

29. Julian Halicarnassus. കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ സ്വീകരിക്കാതെയിരുന്ന സഭാവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു യൂലിയാനോസ്. ഈ കാരണത്താൽ യൂലിയാനോസിന്റെ ഉപദേശത്തെ ആ സഭാവിഭാഗത്തിന്റെ വേദശാസ്ത്രപരമായ ന്യൂനതയായി ചില പാശ്ചാത്യ പണ്ഡിതന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ കണക്കിലെടുക്കാത്ത രണ്ടു വസ്തുതകളുണ്ട്. 1. യൂലിയാനോസിന്റെ ഉപദേശത്തെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നില ആദ്യമായി വിശദീകരിച്ചതു കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ നിശിതമായി വിമർശിച്ച അന്ത്യോക്യയിലെ സേവേറിയോസ് ആയിരുന്നു. ഈ ആളിനെപ്പറ്റി 88-89 വശങ്ങൾ കാണുക. 2. യൂലിയാനോസിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പലരും കൽക്കേദൂന്യ സഭാവിഭാഗത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു.

30. Leontius of Byzanthium.

31 One Christ in two natures.

32. ഈ അഭിപ്രായത്തെയാണ് enhypostasia സിദ്ധാന്തം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇന്നും ഇതു സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു.

33. ഇതിനെയാണ് അഞ്ചാമത്തെ സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസായി റോമാസഭയും ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും പരിഗണിക്കുന്നത്.

34. മുകളിൽ 73-75 വരെ വശങ്ങൾ കാണുക.

35. തീയോദോർ, തീയൊദോറിത്തോസ്, ഈഹിബാ ഇവരുടെമേൽ 553ലെ സുന്നഹദോസ് ചെയ്ത തീരുമാനത്തെയാണ് Three Chapters എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അത് J.C. Ayer-A Source Book for Ancient Church History, New York, Charles Scribiners Sons, 1913 pp. 551-525ൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

36. ഈ സുന്നഹദോസിനെ ആറാം സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസായി ഗ്രീക്ക്, റോമൻ സഭകൾ പരിഗണിക്കുന്നു.

37. ഇതിനെയാണ് Monothelitism എന്നു പാശ്ചാത്യ എഴുത്തുകാർ വിവക്ഷിച്ചുവരുന്നത്.

38. ഈ പ്രഖ്യാപനം J.C. Ayer-A Source Book for Ancient Church History, op.cit. pp. 666-672ൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

39. കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതും സ്വീകരിക്കാത്തതുമായ പൗരസ്ത്യ സഭാവിഭാഗങ്ങളിലെ ഏതാനും വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അനൗദ്യോഗികമായ ഒരു ചർച്ച 1964 ഓഗസ്റ്റ് മാസത്തിൽ ഡെന്മാർക്കിലെ ഓർഹൂസ് സർവ്വകലാശാലയിൽവച്ചു നടക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെവച്ച് ഈ ആശയം പരിപൂർണ്ണമായും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതത്രേ.

See unofficial Consultation between Theologians of Eastern Orthodox and Oriental Orthodox Churches, ed. by John So Romaneide, Paul Verghese and Nick A. Nissiotis, The Greek Orthodox Theological Review, Vol. X. number 2.

4

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നൽകപ്പെട്ട ചില വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം സംബന്ധിച്ച് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയും പുരാതന സഭയിൽ ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന നിലപാടുകളാണ് ഏറെക്കുറവായി വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവലംബിച്ചുവന്നത്. എന്നാൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നൂതനങ്ങളായ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നല്കപ്പെട്ടു. അവയുടെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം ചുരുക്കമായി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നൂതനവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകിയത് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ചിന്തകന്മാരായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ചിന്താഗതിയുടെ ആരംഭം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിലെ നവീകരണമായിരുന്നുവെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. നവീകരണഫലമായി പാശ്ചാത്യസഭ പല വിഭാഗങ്ങളായി പിരിയുകയും നവീകരണ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ട പണ്ഡിതന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു നൂതനയുഗം തന്നെ ലോകത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു സാധിതമായത് പരമ്പരാഗതമായി സഭയിൽ നിലനിന്നുവന്ന വിശ്വാസപരമായ വ്യാഖ്യാനഗതിയെ അതേപടി സ്വീകരിക്കാതെ ബുദ്ധിപരവും ചിന്താപരവുമായ പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ ദൈവശാസ്ത്രം വികസിപ്പിക്കുവാൻ വ്യക്തികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള നിലപാട് ആ ചിന്തകന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടായിരുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. നവീകരണത്തിനാധാരമായി തൽക്കർത്താക്കൾ വിശ്വാസപരമായ വിഷയങ്ങളിൽ വ്യക്തികൾക്കു പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെന്നോ, തങ്ങളുടെ അനുമാനം അനുസരിച്ച് ഓരോരുത്തർക്കും വേദപുസ്തകം വ്യാഖ്യാനിക്കാമെന്നോ ഉപദേശിച്ചിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കരുത്. ഇത് അവരുടെ ആശയഗതി ആയിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം. എന്നാൽ വേദപുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മ പ്രചോദനത്താൽ വെളിവായിവരുന്നതുമായ ദൈവതിരുവചനം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആത്യന്തികമായ അടിസ്ഥാനമാകുന്നുവെന്ന് അവർ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. നവീകരണകർത്താക്കളുടെ കാലശേഷം ഈ ഉപദേശത്തെ അമിതമായ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യത്തിനു

നിദാനമായി അവരുടെ പിൻഗാമികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും താദൃശമായ ഒരു നിലപാട് ആവിർഭവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. ഈ വിധത്തിൽ ഉടലെടുത്ത ഒരു പശ്ചാത്തലം പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താഗതിക്കു പിമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈദൃശമായ ഒരു വികസനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായിക്കുന്ന മറ്റു രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ നിലവിൽവന്നിരുന്നു. 1. പുരാതന ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തയിൽ തുടങ്ങി പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിരുന്ന തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം. സംയുക്തമായ (rationalist) ആത്യന്തികാടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്ത നിലനിന്നത് എന്നു പറയാം. അതിന്റെ പ്രേരണാഫലമായി ബുദ്ധിപരമായ മാനദണ്ഡം അനുസരിച്ചു സ്വീകരിക്കാവുന്ന വിശ്വാസമർമ്മങ്ങൾ മാത്രമേ അംഗീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂവെന്നുള്ള നിലപാടു പല പാശ്ചാത്യചിന്തകന്മാരും അവലംബിച്ചു. 2. ശാസ്ത്രീയ വികസനംമൂലം പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച ചിന്താവിപ്ലവം. ഗവേഷണം മൂലം ഓരോ വസ്തുക്കളെയും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ച് ലഭിക്കുന്ന നിഗമനങ്ങളാണല്ലോ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ശാസ്ത്രം വളർന്നുവന്നതോടെ ശാസ്ത്രീയ മാർഗ്ഗംവഴി വെളിവാക്കാവുന്ന വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ തത്ത്വചിന്തയും വേദശാസ്ത്രവും കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടാവൂവെന്നുള്ള ആശയഗതിയും പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങി.

സയുക്തികമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശ്വാസമർമ്മങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടണമെന്നും ശാസ്ത്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് പരമാവധി വില കല്പിക്കപ്പെടണമെന്നുമുള്ള രണ്ടു സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ രൂപം പ്രാപിച്ചു. ഇവയും നവീകരണ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ടവർ അവകാശപ്പെട്ട വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ചിന്തകന്മാരുടെ ബുദ്ധിപരമായ പശ്ചാത്തലമായിരുന്നു. ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലത്രേ അവർ വേദശാസ്ത്രപരമായ വിഷയങ്ങൾ പരാമർശിച്ചത്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു യത്നത്തിനും അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ബുദ്ധിപരവും ശാസ്ത്രീയവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മതത്തെ, പ്രത്യേകിച്ച് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ വിമർശിച്ചുവന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ഈ വസ്തുത 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ച പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളായി കരുതാവുന്ന ചിലരുടെ ഉപദേശസംഗ്രഹം താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

1. ഷ്ളയർമാഖർ (Schleiermacher)

1768ൽ ജർമ്മനിയിൽ ജനിക്കുകയും 1834ൽ നിര്യാതനാകുകയും ചെയ്ത ഷ്ളയർമാഖർ ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. രണ്ടു ചോദ്യങ്ങ

ളാണ് പ്രധാനമായി പരാമർശിച്ചത്. 1. മതം എന്നാൽ എന്ത്? 2. ക്രിസ്തു മതം എന്നാൽ എന്ത്? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം നൽകുന്നതിനോടൊപ്പം യേശുക്രിസ്തു ആരെന്നുള്ള വിഷയവും അദ്ദേഹം ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഷ്ളയർമാഖർ പറയുന്ന ആശയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന ഉത്തരം ആരായേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

a. മതം എന്നാൽ എന്ത്?

ന്യായോക്തിക്കു വിധേയമാകാവുന്ന ഒരു തത്ത്വസംഹിതയോ, വേദശാസ്ത്രപരമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനങ്ങളോ അല്ല മതം. വേണമെങ്കിൽ ഇവയെയെല്ലാം നിരാകരിക്കുക പോലും ചെയ്യാവുന്നതത്രേ. അവയെല്ലാം വിപാടനം ചെയ്താലും മതത്തിനു യാതൊരു ഉടവും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവയ്ക്കതീതമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു സത്ത മതത്തിനുണ്ട്.

അത് ഷ്ളയർമാഖർ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു: പരിമിതികൾക്കു വിധേയനായ ഒരു ജീവിയത്രേ മനുഷ്യൻ. ഈ വസ്തുതയെപ്പറ്റി അവൻ ബോധവാനാണ്. അതുമൂലം പരിമിതികളെ അതിലംഘിക്കുവാൻവേണ്ടി അപ്രമേയനായ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ മനുഷ്യനിൽ ജന്മസിദ്ധമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യനിൽ നൈസർഗ്ഗികമായുള്ള ഈ ആശ്രിതബോധമാണ് ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. മതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സത്ത നിലകൊള്ളുന്നതിന് ഈ യാഥാർത്ഥ്യം നേരിട്ട് അനുഭവിച്ച് അറിയുന്നതിലാണ്. അഥവാ, പരിമിതിക്കധീനനായ മനുഷ്യൻ അപ്രമേയനായ ദൈവത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു മൂലം നേരിട്ട് അവന്റെ അനുഭവത്തിൽവരുന്ന പാരതന്ത്ര്യബോധമാണ് മതം എന്നു പറയുന്നത്.[1]

b. ക്രിസ്തുമതം എന്നാൽ എന്ത്?

ഈ ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഷ്ളയർമാഖർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1. മേൽ വിവരിച്ച അനുഭവബോധ്യം ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കുണ്ടാകുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിൽനിന്നുമാണ്. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവഴിയായി ദൈവത്തിലുള്ള പാരതന്ത്ര്യബോധം നേരിട്ട് അനുഭവിക്കുന്നവനാണ് ക്രിസ്ത്യാനി. 2. അത് അവനു ലഭിക്കുന്നതു ക്രൈസ്തവ സഭാവലയത്തിനുള്ളിലും ക്രിസ്തീയ സമൂഹവുമായുള്ള ബന്ധത്തിലും അത്രേ.[2] ഈ രണ്ട് ആശയങ്ങൾവഴി ഷ്ളയർമാഖർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ നിലനില്പിനെയുംപറ്റി സമർത്ഥമായി പരാമർശിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഇവയിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പ്രതിപാദനം ഇവിടെ എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതാണ്.

c. യേശുക്രിസ്തു ആര്?

ഇതര മതങ്ങളിൽ അതതിന്റെ സ്ഥാപകന്മാർക്ക് ഉള്ളതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥാനം യേശുക്രിസ്തുവിനുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ഷ്ളയർമാഖർ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. മറ്റു മതങ്ങളുടെ സ്ഥാപകന്മാർ കേവലം മാർഗ്ഗദർശികൾ മാത്രമാണ്. യേശുക്രിസ്തു അതു മാത്രമല്ല. അവൻ രക്ഷാദായകൻ കൂടെ ആണ്. ക്രിസ്തുമതാനുയായികളിൽനിന്നുകൂടെയും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നില ക്രിസ്തുവിനുണ്ട്. അവർക്കെല്ലാം രക്ഷയുടെ ആവശ്യം ഉണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനാകട്ടെ രക്ഷയുടെ ആവശ്യം ഇല്ല. പിന്നെയോ രക്ഷയുടെ ഇരിപ്പിടവും രക്ഷ നൽകുന്നവനുമാണ് യേശുക്രിസ്തു. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ മാത്രമല്ല, അതിന്റെ നിത്യകേന്ദ്രവും കൂടെയാണ്.

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ നിത്യകേന്ദ്രം എന്ന നിലയിൽ ആദർശപരവും (ideal) ചരിത്രപരവും (historical) ആയ രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ അവനിൽ പരിപൂർണ്ണമായി യോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആശയം വെളിവാക്കുവാൻ വേണ്ടി മതത്തിന്റെ സത്തയെപ്പറ്റി മുകളിൽ പരാമർശിച്ച ആശയം അനുസ്മരിപ്പിക്കണം. പരിമിതനായ മനുഷ്യനിൽ അപ്രമേയനായ ദൈവത്തെ ആശ്രയിക്കുവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ ജന്മസിദ്ധമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നും ആ പാരതന്ത്ര്യബോധമാണ് മതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സത്തയെന്നും മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഈ ആശ്രിതബോധം ക്രിസ്തുവിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു മറ്റാർക്കും ഉണ്ടാകാവുന്നതിൽ അധികം ആയിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, തന്റെ പ്രേരണാശക്തിമൂലം മറ്റുള്ളവർക്കുകൂടെയും ആ ആശ്രിതബോധാനുഭവം പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ പര്യാപ്തമായ വിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന യാതൊരുത്തർക്കും നൽകുവാൻ പര്യാപ്തതയുള്ളതുമായി ക്രിസ്തുവിലുണ്ടായിരുന്ന ആശ്രിതബോധാനുഭവമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിൽ സംയോജിച്ചിരുന്ന ആദർശപരമായ യാഥാർത്ഥ്യം.[3]

ചരിത്രപരമായി യേശുക്രിസ്തുവിൽ സംയോജിച്ചിരുന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അവൻ ഒരു മനുഷ്യൻ ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഒരു മനുഷ്യനായി അവൻ ജനിച്ചു. മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചു. ആ നിലയിൽ അവൻ തികച്ചും ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായിരുന്നു.

ഷ്ളയർമാഖർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ആശയം ഇപ്രകാരം പ്രകടിപ്പിക്കാം. അതുവരെയും ഒരു മനുഷ്യനും പരിപൂർണ്ണമായി അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും അതിനുശേഷം സഭയ്ക്കുള്ളിൽ ക്രിസ്തുവുമായുള്ള വേഴ്ച മൂലം അനുഭവികമാക്കാവുന്നതുമായ ദൈവത്തിലുള്ള പാരതന്ത്ര്യബോധം നേരിട്ടു സമ്പൂർണ്ണമായി അനുഭവിച്ച ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തു. ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രിതാവസ്ഥ അനുനിമിഷം അവന് പരിപൂർണ്ണാനുഭവം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, യേശുക്രിസ്തു പാപരഹിതനായി ജീവിച്ചു.

യേശുക്രിസ്തു കേവലം ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നല്ല ഷ്ളയർമാഖർ പറയുന്നത്. നേരേമറിച്ച്, അദ്ദേഹം രണ്ടാം ആദാമു മായിരുന്നു. ആ നിലയിൽ ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രിതബോധം കേന്ദ്ര മാക്കിയുള്ള ജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള സാദ്ധ്യത മറ്റുള്ളവർക്ക് നൽകി. ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിൽ ആദർശപരവും ചരിത്ര പരവുമായ രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ യോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർവ്വാസ്തിത്വം' (pre-existence) പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, പുനരാഗമനം ആദിയായ വിശ്വാ സമർമ്മങ്ങൾ ഷ്ളയർമാഖർ കാര്യമായി ഗണിച്ചില്ല. മനുഷ്യനിൽ ജന്മനാ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിലുള്ള പാരതന്ത്ര്യബോധം അതിന്റെ പരമപരിപൂർണ്ണതയിൽ അനുനിമിഷം അനുഭവിച്ചു ജീവിച്ച ഒരു മനു ഷ്യനായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തു എന്നത്രേ ഷ്ളയർമാഖർ ഉപദേശിക്കു ന്നത്. ഈ ആശ്രിതാവസ്ഥയിൽ അവനെപ്പോലെ ജീവിക്കുവാൻ വാഞ്ഛിച്ച ഒരുകൂട്ടം മനുഷ്യരെ ചേർത്ത് അവൻ ഒരു സമൂഹം രൂപ വൽക്കരിച്ചു. ഈ അനുഭവ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ ജീവിക്കുവാനുള്ള പ്രേര ണാശക്തി ആ സമൂഹത്തിൽ, അഥവാ ക്രൈസ്തവ സഭയിൽ എന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രിതബോധ ത്തിൽ ജീവിക്കാനാവശ്യമായിരിക്കുന്നത് ക്രൈസ്തവ സഭാസമ്പർക്ക ത്തിൽനിന്നും ലഭ്യമാകേണ്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രേരണാശക്തി മാത്രമാ ണ്. ഇതിലേക്ക് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പൂർവ്വാസ്തിത്വം, പുനരുത്ഥാ നം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, പുനരാഗമനം, ആദിയായ കാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം അനുപേക്ഷണീയമല്ല എന്നാണ് ഷ്ളയർമാഖർ പഠിപ്പിച്ച ത്.

ഷ്ളയർമാഖരുടെ ഈ വ്യാഖ്യാനഗതി യാതൊരു സഭാവിഭാഗവും ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ പ്രേരണാ ശക്തി പല ക്രൈസ്തവചിന്തകന്മാരുടെയും ഉപദേശങ്ങളിൽ ഇന്നെ യോളം പ്രകടമായി കാണാവുന്നതാണ്.

2. പരിമിതീകരണ സിദ്ധാന്തം (Kenotic Theory)

മുകളിൽ വിവരിച്ച ഷ്ളയർമാഖറിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഒരു വ്യക്തിയുടെ അഭിപ്രായം മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ ചില സഭാവിഭാഗങ്ങളെ സംബ ന്ധിച്ച് കുറെക്കൂടെ ഔദ്യോഗികമെന്നു പറയാവുന്നതാണ് പരിമിതീ കരണ സിദ്ധാന്തം. പത്തൊമ്പതാം ശതകത്തിലെ ആദ്യദശവത്സരങ്ങ ളിൽ ജർമ്മനിയിലെ രണ്ടു പ്രധാന പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിഭാഗങ്ങളായ ലൂഥ റൻ സഭയും നവീകരണസഭയും തമ്മിൽ നടന്ന ഐക്യസംരംഭങ്ങ ളോടനുബന്ധിച്ചാണ് ഈ സിദ്ധാന്തം പ്രകടിതമായത്. ഷ്ളയർമാഖർ കാര്യമായി എടുക്കാതെ വിട്ട പല ഉപദേശമർമ്മങ്ങളും പരിമിതീക രണ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു.

ഫിലിപ്യ ലേഖനം 2:6-8ൽ കാണുന്ന പ്രസ്താവനയാണ് പരിമി തീകരണ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വേദപുസ്തകപരമായ അടിസ്ഥാനം.

'അവൻ ദൈവരൂപത്തിൽ ഇരിക്കെ ദൈവത്തോടുള്ള സമത്വം മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു വിചാരിക്കാതെ ദാസരൂപം എടുത്തു മനുഷ്യസാദൃശ്യത്തിലായി തന്നെത്താൻ ഒഴിച്ച് വേഷത്തിൽ മനുഷ്യനായി വിളങ്ങി' എന്ന് അവിടെ കാണുന്നു. 'ദൈവരൂപത്തിൽ' ഇരുന്നവൻ ആ സ്ഥിതിയിൽനിന്നും 'തന്നെത്താൻ ഒഴിച്ചു'കൊണ്ടാണ് ലോകത്തിൽ 'മനുഷ്യനായി വിളങ്ങിയത്.' അഥവാ ദൈവതുല്യം മഹിമാപൂർണ്ണമായ പൂർവ്വാസ്തിത്വം ഉണ്ടായിരുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നും സ്വയം സ്വീകരിച്ച പരിമിതീകരണം മൂലമാണ് യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചു ജീവിച്ചത്.

ഒരു മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ അവതരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് യേശുക്രിസ്തുവിന് നിത്യമായ പൂർവ്വാസ്തിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള ആശയം പരിമിതീകരണ സിദ്ധാന്തം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ആ അസ്തിത്വം സർവ്വപ്രപഞ്ചങ്ങൾക്കും മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്നതും സ്ഥലകാലപരിമിതികൾക്കതീതവുമായിരുന്നു. നിത്യതയിലുള്ള അസ്തിത്വത്തിൽ അവൻ ത്രിയേകദൈവത്തിൽ രണ്ടാം ആളത്തമായ വചനമായ ദൈവവും സർവ്വസമ്പൂർണ്ണനുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ അവൻ ഒരു ബലഹീനനും ഐഹികപരിമിതിക്കു വിധേയനുമായിട്ടത്രേ വെളിപ്പെട്ടത്.

നിത്യസമ്പൂർണ്ണനും സ്ഥലകാല പരിമിതികൾക്കതീതനുമായ അപ്രമേയനായ ദൈവം പരിമിതികൾക്കു വിധേയനായ ഒരു മനുഷ്യനായിത്തീർന്നത് എങ്ങനെ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനാണ് പരിമിതീകരണ സിദ്ധാന്തം ഉത്തരം നൽകുവാൻ യത്നിച്ചത്. അങ്ങനെ നൽകിയ ഉത്തരം, ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചത് 'തന്നെത്താൻ ഒഴിച്ചു' കൊണ്ടായിരുന്നു എന്നത്രേ. സർവ്വോപരിസ്ഥമായ തന്റെ അവസ്ഥയെ പരിമിതീകരിച്ചുകൊണ്ട് നിത്യവചനമായ ദൈവം മനുഷ്യത്വം അവലംബിച്ചുവെന്ന് പരിമിതീകരണം അംഗീകരിച്ചവർ നിഷ്കർഷിച്ചു അതിനാൽ മനുഷ്യാവതാരം തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ സ്വയപരിത്യാഗമാണു വെളിവാക്കുന്നത്. യേശുക്രിസ്തു യഥാർത്ഥമായും ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. ആ നിലയിൽ അവന് ഒരു ആളത്തകേന്ദ്രമുണ്ടായിരുന്നു. നിത്യനായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചപ്പോൾ ആ ആളത്തകേന്ദ്രത്തിനു വിധേയനായി മാത്രം വ്യാപരിക്കുവാൻ അത്ഭുതകരമായ വിധത്തിൽ തീരുമാനിക്കുകയും അതിനനുസരണമായി തന്റെ ദിവ്യപ്രവൃത്തികളെ പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ അപ്രമേയനായ ദൈവത്തിനു സ്ഥലകാലപരിമിതികൾക്കു വിധേയനായി മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചു.

രണ്ട് ആശയങ്ങൾക്കാണ് ഇവിടെ ശക്തീകരണം നൽകുന്നത്. 1. വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വയം പരിമിതപ്പെടുത്തി. 2. ഇങ്ങനെ പരിമിതീകരണം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട്, അവൻ ലോകത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനായി ജനിച്ച് ജീവിതവ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. മനുഷ്യത്വത്തിനു വിധേയമായി മാത്രം വ്യാപരിക്കുവാൻ

ഉറച്ചുകൊണ്ടാണ് വചനമായ ദൈവം പരിമിതീകരണം കൈവരിച്ചത്. അതിനാൽ ഒരു മനുഷ്യശിശുവായി മാതാവിന്റെ ഉദരത്തിൽ യേശു ഉല്പാദിതനാകുകയും പൈതലായി ജനിച്ചുവളർന്ന് ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുകയും ചെയ്ത ഓരോ അവസ്ഥയിലും അവന്റെ ആളത്ത കേന്ദ്രപരിധിക്കുള്ളിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്, പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾക്കധീനനായി വചനമായ ദൈവം വ്യാപരിച്ചു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ വീണ്ടെടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഈ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം. ആ രക്ഷണ്യവ്യാപാരനിർവ്വഹണത്തിന് അനിവാര്യമായിത്തീർന്ന കാര്യങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ ഒരിക്കലും അവൻ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ അതിലംഘിച്ചിട്ടുമില്ല.

മേൽ വിവരിച്ചതാണ് ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ പരിമിതീകരണ സിദ്ധാന്തം. വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചത് ആ മനുഷ്യത്വവുമായി സംയോജിക്കുവാൻ തക്ക സ്വയപരിമിതീകരണം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള ആശയം അലക്സാന്ത്ര്യോയിലെ അത്താനാസ്യോസ്, കൂറിലോസ് ആദിയായി പല സഭാപിതാക്കന്മാരും നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ ആശയം കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള ഒരു വികസിത സിദ്ധാന്തം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കി അവതരിപ്പിച്ചതു പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലായിരുന്നു. വികസിത രൂപത്തിൽ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിനു പല ന്യൂനതകളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതത്രേ. അവയെ പല വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ഷ്ളയർമാഖർ ആദിയായി പലരും മനുഷ്യാവതാരം എന്നുള്ള ആശയം തന്നെ വിഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലത്തു പരിമിതീകരണ സിദ്ധാന്തം അതിനെ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു എന്നു പറയാം. ഈ നിലയിൽ പരിമിതീകരണ സിദ്ധാന്തം പുരാതന സഭയുടെ ഔദ്യോഗികനില ഉദ്ഘോഷിക്കുവാൻ ഒരു യത്നം ചെയ്യുകയായിരുന്നു.

3. സോറൻ കീർക്കേഗോർഡ് (Soren Kierkegaard)

1813ൽ ഡെന്മാർക്കിൽ ജനിച്ച് 1855ൽ നിര്യാതനായ കീർക്കേഗോർഡ് ദൈവശാസ്ത്രപരമായി മാത്രമല്ല തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായും സുപ്രസിദ്ധി ആർജ്ജിച്ച ഒരു മഹാചിന്തകനായിരുന്നു. ആധുനിക പാശ്ചാത്യ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്രുതനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതിമാത്രസിദ്ധാന്തം (Existentialism) കീർക്കേഗോർഡിന്റെ നിർമ്മാണം ആണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ചോദ്യം ചെയ്താൽപ്പോലും അതടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ് ഈ ചിന്തകന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ ആശയഗതികൾ എന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടാകുവാൻ ഇടയില്ല.

കീർക്കേഗോർഡിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലേഖനങ്ങളുമെല്ലാം ഡേനിഷ്ഭാഷയിൽ വിരചിതങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ, ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു

ഡെന്മാർക്കിനു വെളിയിൽ അയാൾ കാര്യമായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ തന്റെ നിര്യാണാനന്തരം ഏകദേശം രണ്ടു തലമുറകൾക്കു ള്ളിലായി അയാളുടെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റ് പാശ്ചാത്യഭാഷകളിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടുകയും തദ്വാരാ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ചിന്തകനും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനുമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. യേശു ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി കീർക്കേഗോർഡ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ പല ആശയങ്ങളും ഈ വിധത്തിൽ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകന്മാരിൽ പലരിലും ഗണ്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

a. രണ്ട് അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ

കീർക്കേഗോർഡ് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു മൗലിക പ്രമാണങ്ങൾ തന്റെ ആശയഗതി ഗ്രഹിക്കുവാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണ്. അതിനാൽ അവയെ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

i. സത്യം എന്നു പറയുന്നത് ആന്തരികമായ അനുഭൂതിയിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അനുഭവയാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നും അന്യമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒന്നല്ല സത്യം.[5] അതിനാൽ സത്യം പ്രസ്താവനാ പരം അല്ല.[6] ആളത്തപരം[7] ആണ്. ഉദാഹരണമായി ഏതാനും പ്രസ്താ വനകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് എഴുതുന്നതു സത്യത്തിനു നിദർശനമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതല്ല. നേരേമറിച്ച് ആളത്തങ്ങൾ നേരിട്ട് ആന്തരി കമായി അനുഭവിച്ചറിയുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ മാത്രമേ സത്യം എന്നു പറഞ്ഞുകൂടൂ. മാതാവിന്റെ സ്നേഹം എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് വായിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. ആ പ്രസ്താവന അതിൽത്തന്നെ സത്യം അല്ല. എന്നാൽ അമ്മയുടെ സ്നേഹം അനുഭവിച്ചറിയുന്നവർക്ക് അതു സത്യം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് ആന്തരികമായ അനുഭവബോധ്യ ത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് സത്യമെന്നു പറയുന്നത്.

ii. ആളത്തപരമായ സത്യം നമ്മുടേതായിത്തീരുന്നത് ചിന്താപരവും ബുദ്ധിപരവുമായ പര്യാന്വേഷണമോ, വിശകലനമോ മുഖാന്തരമല്ല. പിന്നെയോ വികാരാവേശനിർഭരമായി നേരിട്ടുളവാകുന്ന അഭിമുഖീ കരണം മൂലമത്രേ. ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത തന്നെ ഉദാഹര ണമായി എടുക്കുക. അത് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യമായി ത്തീരുന്നത്, നാം ആ വിഷയം ബുദ്ധിപരമായി ചിന്തിച്ച് ആ അടി സ്ഥാനത്തിൽ അംഗീകരിക്കാമെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ല. നേരേമറിച്ച്, അഭിമുഖീകരണം മൂലം ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത നമ്മുടെ സ്വന്തമായ അനുഭവം ആയിത്തീരുന്നതുമൂലം മാത്രമാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ബുദ്ധിപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രം ദൈവം ഉണ്ടെന്നു നാം പറയുന്നപക്ഷം, അതു സത്യം ആകുന്നില്ല. നാം അനു ഭവിച്ചറിയുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അതു നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സത്യമായിത്തീരുന്നത്.

നിരവധി പരിമിതികൾക്കു സദാ വിധേയരാണ് നാം. ഈ വാസ്തവം സർവ്വ പരിമിതികൾക്കും അതീതനായ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുവാൻ

നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു പറയാം. എന്നാൽ നേരിട്ട് അനുഭവിച്ചറിയുന്നതുമൂലമാണു ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത നമുക്കു സത്യമായിത്തീരുന്നത്.

b. വേദശാസ്ത്രം തുടങ്ങേണ്ടത് എവിടെനിന്ന്?

പല പണ്ഡിതന്മാരും വേദശാസ്ത്രപരമായ പരാമർശം തുടങ്ങുന്നത് പ്രകൃതിയിലും മനുഷ്യനിലും ആണ്. ഇതു സംബന്ധമായി കീർക്കേഗോർഡ് ഭിന്നമായ ഒരു അഭിപ്രായഗതിയാണു സ്വീകരിക്കുന്നത്. വേദശാസ്ത്രം തുടങ്ങേണ്ടതു പ്രകൃതിയിലോ മനുഷ്യനിലോ അല്ല. ദൈവത്തിൽ മാത്രമാണ് എന്ന് അയാൾ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. അപ്രമേയനായ ദൈവതിരുമുമ്പിൽ മനുഷ്യൻ കേവലം ധൂളിയും ചാരവും മാത്രമാണ്. അതു മനുഷ്യൻ ദുർബലനായ ഒരു സൃഷ്ടി ആയതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, പിന്നെയോ അവൻ പാപി ആയതുകൊണ്ടുമത്രേ. ദൈവം സർവ്വോപരി പരിശുദ്ധനാണ്. അവന്റെമേൽ പാപം ആരോപിക്കപ്പെടാവുന്നതും അല്ല; അതിനാൽ സർവ്വ പരിമിതികൾക്കും അതീതനും പരപരിശുദ്ധനുമായ ദൈവത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്ന വേദശാസ്ത്രം മനുഷ്യനിലോ പ്രകൃതിയിലോ തുടങ്ങാവുന്നതല്ല.

ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ നികത്തുവാനാവാത്ത വിടവു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഈ വിടവിനെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ അവനു സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ അതു കടന്നു പരമപരിശുദ്ധനായ ദൈവം, അനന്തമായ തന്റെ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി, പിഴയാളിയും അശക്തനുമായ മനുഷ്യനെ തിരയുകയും അവനുമായി സഖിത്വം പുലർത്തുവാൻ യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള ഈ അന്വേഷണത്തിന്റെ മകുടമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിൽ വെളിവായിരിക്കുന്നത്.

c. യേശുക്രിസ്തു ആര്?

ഒരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, നിത്യമായ സത്യം ആളത്തപരമായി ചരിത്രത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളതാണു ക്രിസ്തുമതം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന മൗലിക തത്ത്വം. മനുഷ്യൻ ക്രമേണ ആദ്ധ്യാത്മികമായി വളർന്നു രൂപം പ്രാപിച്ച ആളല്ല യേശുക്രിസ്തു. നേരേമറിച്ച്, നിത്യത കാലവലയത്തിനുള്ളിൽ അധിവാസം ഉറപ്പിച്ച ദേഹമാണ്.

ബുദ്ധിപരമായ വീക്ഷണകോണത്തിൽനിന്നും നോക്കിയാൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ചെയ്ത ഈ പ്രസ്താവന കേവലം വൈരുദ്ധാത്മകമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിത്യതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ദൈവത്വം ഭൗമികമായ ഒരു മനുഷ്യജീവിയുടെ ആളത്തകേന്ദ്രമായിത്തീർന്നുവെന്നാണ് ഇത് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. ന്യായോക്തിവച്ചു നോക്കിയാൽ ഇത് അസാദ്ധ്യമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് അസാദ്ധ്യമായി തോന്നുന്ന ഈ വസ്തുത തന്നെയാണ് യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം നാം ഏറ്റുപറയുന്നതു ബുദ്ധിപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല. പിന്നെയോ, യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ നിത്യസത്യമായി അനുഭവിച്ചറിയുന്നതുമൂലമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനി യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഇന്നലെയും ഇന്നും എന്നേക്കും യഥാവാനായി, അഥവാ നിത്യസമകാലീനനായി, അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഇതുമൂലം വികാരാവേശഭരിതനായി അവനെ മനുഷ്യൻ നേരിട്ടറിയുകയും ആന്തരികമായി അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെ അനുഭവിച്ചറിയുമ്പോൾ, അവനെ പാപരഹിതനായി മാത്രമല്ല, പരിശുദ്ധന്മാരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവനായിക്കൂടെയും മനുഷ്യൻ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ മനുഷ്യർ യേശുക്രിസ്തുവിനെ നിരാകരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേത്, അവന്റെ അധികാരത്തെ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള വൈമനസ്യമാണ്. രണ്ടാമത്, യേശുക്രിസ്തു തങ്ങളുടെ പാപം മോചിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സ്വീകരിക്കുവാൻ അവർക്കു വിഷമമാണ്. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങൾക്കും പിന്നിലായി തങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടുവാൻവേണ്ടി മനുഷ്യർ കഴിക്കുന്ന ബദ്ധപ്പാടു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. തങ്ങൾ ദുർബ്ബലരെന്നോ പാപികളെന്നോ അംഗീകരിക്കുവാൻ മനുഷ്യർക്ക് ഇഷ്ടമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ ക്രിസ്തുവിന്റെ അധികാരത്തെ വകവച്ചുകൊടുക്കുകയോ അവനോടു പാപമോചനം ഇരക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടും ചെയ്യാതെ ഒരുവനു ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീരുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. യേശുക്രിസ്തുവിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു തടസ്സമായി മനുഷ്യർ കരുതുന്ന രണ്ടു കാര്യങ്ങളെയും ദുരീകരിക്കണമെന്നുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. അവയെ കണക്കിലെടുക്കാതെയുള്ള വിശ്വാസവ്യാഖ്യാനം സുവിശേഷത്തിനനുയോജ്യമല്ല എന്നു കീർക്കേഗോർഡ് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. പാപികളായ നാം യേശുക്രിസ്തുവിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പക്ഷം, നാം അവനിൽനിന്നും പാപക്ഷമ പ്രാപിക്കുകയും അവനെ നാം ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്.

യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി കീർക്കേഗോർഡ് നൽകുന്ന പരാമർശത്തിൽ ഒരു നൂതന വ്യാഖ്യാനഗതിയാണു സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നത്. സർവ്വോപരി പരിശുദ്ധനും സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനുമായ ദൈവത്തിൽ കീർക്കേഗോർഡിന്റെ വേദശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനം സമാരംഭിക്കുന്നു. ദുർബലനും പാപിയുമായ മനുഷ്യന്റെ രക്ഷിതാവായി, ദൈവത്താൽ നിയോഗിതനായ ദൈവ-മനുഷ്യനായി (God-man) അവൻ യേശുക്രിസ്തുവിനെ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപരമായ പര്യാന്വേഷണഫലമായിട്ടല്ല അവനിൽനിന്നും പാപക്ഷമ പ്രാപിച്ച് ആ അനുഭവത്തിൽ അനുസ്യൂതം ജീവിക്കുന്നതുമൂലമാണ് എന്ന് കീർക്കേഗോർഡ്

ഉപദേശിക്കുന്നു. ഈ അനുഭവം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ നാം യേശുക്രിസ്തുവിനെ സർവ്വമനുഷ്യരിലും ശ്രേഷ്ഠനായും അകമഴിഞ്ഞതും അനുസ്യൂതവുമായ നമ്മുടെ ആരാധനയ്ക്ക് അർഹനായും കാണുന്നതാണ്. മാത്രവുമല്ല, വിശ്വാസനയനങ്ങൾ തുറന്ന് യേശുക്രിസ്തുവിനെ നാം നമ്മുടെ നിത്യസമകാലീനനായി ദർശിച്ചു നമ്മുടെ രക്ഷാനായകനായി അനുഭവിച്ചറിയുന്നതാണ്.

4. ആൽബ്രെബക്റ്റ് റിക്ഷൽ (Albrecht Ritschl)

1822ൽ ജർമ്മനിയിലെ ബെർലിൻ നഗരത്തിൽ ജനിച്ച റിക്ഷൽ 1889ൽ നിര്യാതനായി. ഷ്ളയർമാഖർ അംഗീകരിച്ച വ്യാഖ്യാനഗതിയെ ഈ ജർമ്മൻ ചിന്തകൻ പുരോഗമിപ്പിക്കുകയും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിന് അടിസ്ഥാനമിടുകയും ചെയ്തുവെന്നു പറയാം. റിക്ഷലിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനം ഗ്രഹിക്കുവാൻ അയാളുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം ആരായേണ്ടതുണ്ട്.

a. റിക്ഷലിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം

പല കാര്യങ്ങളെയുംകുറിച്ചു നമുക്ക് അറിവുണ്ടെന്നു നാം അഭിമാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശരിയായി ചിന്തിക്കുന്നപക്ഷം നമുക്കുണ്ടെന്നു നാം കരുതുന്ന അറിവ് അത്രതന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതല്ലയെന്നു നമുക്കു ബോധ്യമാകുന്നതാണ്. ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ആശയം ഏതാനും വാചകങ്ങളിലായി വിവരിക്കാം. എന്റെ മുമ്പിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു മേശ ഉണ്ടെന്നാണെന്റെ ബോധ്യം. അതിന്റെമേൽ വച്ചിരിക്കുന്ന കടലാസിലാണല്ലോ ഞാൻ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ മേശ ഒരു വസ്തു (object) ആണെന്നത്രേ എന്റെ ധാരണ. എന്നാൽ എനിക്കതിനെപ്പറ്റി നേരിട്ട് അറിയാവുന്നത് എന്തൊക്കെയാണ്? നിറം, വലുപ്പം, ഘനം, മണം ആദിയായി ഇന്ദ്രിയഗോചരങ്ങളായ ഏതാനും ലക്ഷണങ്ങൾ ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ മാത്രമാണു വാസ്തവത്തിൽ എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീകൃതമായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ലക്ഷണങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായി ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ലാത്ത ഒരു വസ്തു (the thing in itself) മേശ എന്ന അഭിധാനത്തിനർഹമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നമുക്കെന്താണു ന്യായം? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുത്തരമായി അപ്രകാരം ഒരു വസ്തു ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും വാദിക്കുന്ന രണ്ടു ചിന്താഗതികൾ ആധുനിക തത്ത്വചിന്തകന്മാർ നിലനിർത്തിവരുന്നുണ്ട്.[8]

ഈദൃശമായ തത്ത്വചിന്താപശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുമതത്തിൽ വിശ്വാസത്തെ ചോദ്യംചെയ്തു വന്ന മനുഷ്യരുടെ വിമർശനം നേരിട്ടുകൊണ്ട് റിക്ഷൽ തന്റെ വേദശാസ്ത്രപരമായ നില വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മേൽ വിവരിച്ച തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായ ഏതു നില അവലംബിച്ചാലും ക്രിസ്തുമതം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികസത്യം സംസ്ഥാപിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ളതാണ് റിക്ഷലിന്റെ വാദം.

b. യേശുക്രിസ്തു ആര്?

ഒരു വസ്തുവിനെപ്പറ്റി നാം സർവ്വപ്രധാനമായി കരുതുന്നത് അതിന് ഉപയോഗോന്മുഖമായി എന്തു വില കല്പിക്കുന്നു (value judgement) എന്നുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണമായി മേശ തന്നെ എടുക്കുക. ഇന്ദ്രിയ ഗോചരങ്ങളായ ലക്ഷണങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായി, മേശ എന്ന വിവക്ഷകൊണ്ട് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരു വസ്തുത ഉണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ നിശ്ചിതമായി പറയുവാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ല എന്നതു തന്നെ സങ്കല്പിക്കുക. എന്നാൽത്തന്നെയും നമ്മുടെ നിത്യോപയോഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ് മേശ എന്നുള്ള വസ്തുത സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. അതിനെ നാം വിലമതിക്കുന്നത് പ്രായോഗികമായി അതുകൊണ്ട് നമുക്കുള്ള ഉപയോഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്.

അനിഷേധ്യമായ ഈ പൊതുപ്രമാണ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുവാൻ എന്നു റിക്ഷൽ നിഷ്കർഷിച്ചു. യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിത്തന്നെ പറഞ്ഞാൽ ജീവിതാനുഭവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ചില നിർണ്ണയങ്ങൾ അവനെക്കുറിച്ച് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആ വിലനിർണ്ണയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം യേശുക്രിസ്തു എന്തു ചെയ്തു; ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നു; എന്നുള്ളതാണ്. അനുഭവോന്മുഖമായ ഈ വിലനിർണ്ണയത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുവാൻ എന്നു റിക്ഷൽ നിഷ്കർഷിച്ചു.

ഈ വീക്ഷണകോണിൽനിന്നും നോക്കിയാൽ, ക്രൈസ്തവവേദശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യത്തിൽ അടിയുറച്ചുകിടക്കുന്ന ചില ഉപദേശങ്ങൾ സംസ്ഥാപിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലെന്നു റിക്ഷൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഉദാഹരണമായി, ത്രിയേകദൈവത്തിലെ രണ്ടാം ആളത്തം യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു. അവനിൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദിയായുള്ള ആശയങ്ങൾ അവന്റെ വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും പ്രകടങ്ങളല്ല. അതിനാൽ അവയെ കാര്യമായി എടുക്കേണ്ടതില്ല എന്നു റിക്ഷൽ അനുമാനിച്ചു.

എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി പറയാവുന്ന അനിഷേധ്യങ്ങളായ പല വസ്തുതകളുണ്ട്. അവൻ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചു. ഐഹികവാസകാലത്ത് അവൻ അനേകതരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു; അവ വഴിയായി തന്റെ പ്രേരണാശക്തി ലോകത്തിൽ നിലനിർത്തി; ഇവയെല്ലാം യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി തീർച്ചയായും പറയാവുന്നതത്രേ. ഇവയിൽനിന്നും അന്യമായി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കി യാതൊരു പ്രസ്താവനയും ചെയ്യുവാൻ നമുക്ക് അവകാശമില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യവും നമുക്ക് ഇല്ല.

യേശുക്രിസ്തു ഒരു കാലത്തു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച് പല കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു എന്നു മാത്രമല്ല അവനെക്കുറിച്ച് പറയാവുന്നത്. നേരേ മറിച്ച് അവന്റെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു തന്നെയും പരാമർശിക്കുമ്പോൾ

അവന്റെ പ്രേരണാശക്തിയുടെ ഫലമായി ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതാനുഭവത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ബോദ്ധ്യം എന്തെന്നു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ആ ജീവിതാനുഭവബോദ്ധ്യം ഉണ്ടാകുന്നത് ക്രൈസ്തവസഭാസംസർഗ്ഗം വഴിയാണെന്ന് റിക്ഷൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തികൾ മൂലം ദാനം ചെയ്ത പ്രേരണാശക്തി നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നത് സഭയിലാണ്.

ഇവിടെ എടുത്തുപറയുന്ന അനുഭവമെന്നത് സർവ്വപ്രധാനമായി പാപക്ഷമയുടെ ബോദ്ധ്യമാണെന്നു റിക്ഷൽ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് യേശുക്രിസ്തു പാപക്ഷമയുടെ അനുഭവം അനേകർക്കും നൽകിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല, അതിലേക്കാവശ്യമായ പ്രേരണാശക്തി പിൽക്കാലത്തുള്ള മനുഷ്യർക്കും ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം അവൻ സഭയെ നിലനിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ സഭാസംസർഗ്ഗം ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രേരണാശക്തി മനുഷ്യരിൽ വ്യാപരിക്കത്തക്കവണ്ണം ലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുവരികയും ചെയ്തു.

ദൈവത്തോടു മത്സരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവിതമാണ് മനുഷ്യൻ സാധാരണ നയിച്ചുവരുന്നത്. യേശുക്രിസ്തു ആകട്ടെ മരണത്തോളം തന്നേ അനുസ്യൂതം ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായി അനുസരിച്ചു മാത്രം ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. അഥവാ ദൈവം നയിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തുവിന്റേത്. ഈ വിധത്തിൽ അവൻ ലോകത്തിൽ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു. ദൈവം ഭരിക്കുന്ന ജീവിതവ്യവസ്ഥിതിയെയാണ് ദൈവരാജ്യം എന്ന പദപ്രയോഗംകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. യേശുക്രിസ്തു തന്റെ അനുസരണജീവിതം വഴിയായി ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ദൈവരാജ്യാനുഭവസാദ്ധ്യത എക്കാലവും മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം ക്രൈസ്തവസഭ നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവരാജ്യം എന്നു പറയുന്നത് ദൈവം ഭരിക്കുന്ന ജീവിതാനുഭവം ആണെന്നു മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു. സ്നേഹത്താൽ മാത്രമാണു ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ദൈവം ഭരിക്കുന്ന ജീവിതാനുഭവമായ ദൈവരാജ്യം എന്നു പറയുന്നത് സ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ജീവിതമാണ്. സ്നേഹത്തിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിക്കുന്ന സേവനത്തിൽ അനുസ്യൂതം വ്യാപൃതരായി കഴിയുവാൻവേണ്ടി മനുഷ്യരെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്ത് നിർമ്മിതമായ സംഘടനയാണ് ദൈവരാജ്യമെന്നു പറയാം. വിരാമംവിനാ ദൈവത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു നയിച്ച യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളിൽ സർവ്വത്ര വിളങ്ങിയിരുന്ന സ്വഭാവവിശേഷം സ്നേഹമായിരുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറയുന്നപക്ഷം അപ്രമേയമായ ദൈവസ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ദൈവരാജ്യം സ്വന്തജീവിതത്തിൽ അനുഭവികമാക്കുകയും ആ അനുഭവത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് അനവരതം വളരുവാനുള്ള സാദ്ധ്യത മറ്റുള്ളവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ളതാണ്

യേശുക്രിസ്തു നിർവ്വഹിച്ച പ്രവൃത്തി. അഥവാ, ദൈവത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ സ്വഭാവത്തിനനുസരണമായി, ദൈവത്തിനു ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരമോദ്ദേശ്യം തന്റെ ജീവിതവ്യാപാരംവഴി യേശുക്രിസ്തു നിർവ്വഹിച്ചു. മാത്രവുമല്ല ദൈവത്തിന്റെ അതിമഹത്തായ ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണം മാത്രമായിരുന്നു ജീവിതത്തിന്റെ ഏകലക്ഷ്യമായി യേശുക്രിസ്തു കരുതിയിരുന്നത്.

മേൽവിവരിച്ച കാരണങ്ങളാൽ യേശുക്രിസ്തു അദ്വിതീയൻ (unique) ആയിരുന്നു. അവന്റെ പ്രവൃത്തി ദൈവത്തിൽനിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന പ്രവൃത്തി ആയിരുന്നു. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു ചെയ്യാവുന്ന വില നിർണ്ണയം തന്റെ ജീവിതവ്യാപാരംവഴി യേശുക്രിസ്തു പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ അവൻ ദൈവത്തിന്റെ അവതാരമാണ്. ദൈവത്തെ നാം അറിയുന്നത് ബുദ്ധിപരമായ പര്യാന്വേഷണത്താലോ ന്യായോക്തിപരമായ ചിന്തയുടെ ഫലത്താലോ അല്ല. പിന്നെയോ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നുമാണ് നാം ദൈവത്തെ അറിയുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ, ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെപ്പറ്റിയുള്ള പരിജ്ഞാനവും നമുക്കില്ല. നാം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ മാത്രമേ അറിയുന്നുള്ളു. യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ജീവിതവ്യാപാരംവഴി ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ വെളിപ്പെടുത്തി. അതുകൊണ്ട് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. അവൻ ചരിത്രത്തിൽ കാണപ്പെട്ട ദൈവമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

ദൈവത്തിനു മാത്രം നൽകപ്പെട്ട വിലനിർണ്ണയം യേശുക്രിസ്തു അർഹിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് റിക്ഷൽ പറയുന്നത്. യേശുക്രിസ്തു ദൈവമാണ് എന്നുള്ള ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ സാക്ഷാത്തായ അർത്ഥം ഇതത്രേ. ഈ വസ്തുത യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും വേണം. എന്നാൽ ഇതിലേക്ക് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കന്യകാജനനം, പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ആദിയായ കാര്യങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളല്ല. ഇവിടെ ഷ്ളയർമാഖറിന്റെ പ്രേരണാശക്തി റിക്ഷലിൽ കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വിശ്വാസമർമ്മങ്ങളെ റിക്ഷൽ പരിത്യജിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നേരേമറിച്ച്, റിക്ഷലിന്റെ നിലപാട് ഇതുമാത്രമാണ്. നാം സർവ്വപ്രധാനമായി ചെയ്യേണ്ടത് ക്രിസ്തുമതത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനുള്ള കേന്ദ്രാവസ്ഥ ഉദ്ഘോഷിക്കുകയാണ്. അതിലേക്ക് മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വസ്തുതകൾ അനുപേക്ഷണീയമല്ല.

റിക്ഷലിന്റെ ആശയഗതികളെ ഒരു സഭാവിഭാഗവും അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവ പല വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിലും സ്ഥായിയായ പ്രേരണാശക്തി ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തെ ഏതാനും ദശവർഷങ്ങളിലുമായി പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ വേദശാസ്ത്രപരമായ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം (theological

liberalism) പ്രചരിച്ചത്. അതിനെപ്പറ്റി ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണം താഴെ ച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ഷ്ളയർമാഖർ, റിക്ഷൽ ആദിയായവരുടെ വേദശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ചരിത്രപരമായ ചില പ്രത്യേക ചുറ്റുപാടുകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണ്. അവരുടെ ആശയങ്ങൾ അതേപടി സ്വീകാര്യങ്ങളല്ല എന്നുവരികിലും അവർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനെതിരായി ഉയർന്നുവന്ന വിമർശനങ്ങളെ നേരിടുവാൻ അവർ യത്നിച്ചുവെന്നുള്ളതു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനകളായിരുന്നു.

5. വേദശാസ്ത്രപരമായ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം

ഷ്ളയർമാഖർ, റിക്ഷൽ ഇവരുടെ വേദശാസ്ത്രപരമായ ഉപദേശം യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായി പ്രഖ്യാപിച്ചുവെന്ന് ഇതിനകം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ വേദശാസ്ത്രപരമായ പാരമ്പര്യത്തിൽ വേരുറച്ചു കിടന്ന പല മൗലികമർമ്മങ്ങളെയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അവർ ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രം പരാമർശിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടത്. ഈ വിധത്തിൽ സജ്ജീകൃതമായ ഒരു ചിന്താപശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഉല്പതിഷ്ണുത്വം പ്രചരിച്ചത്.

ഉല്പതിഷ്ണുത്വം പ്രധാനമായി ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് ആശയങ്ങൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയണം. a. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മൗലികമായ അടിസ്ഥാനം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തെ പിതാവായും മനുഷ്യർ പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളായും പരിഗണിക്കണം എന്നുള്ളതാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം. ഈ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു മാത്രമാണ് യേശുക്രിസ്തു ജീവിച്ചത്. അവൻ ദൈവത്തോടു നേരിട്ടുള്ള ബന്ധം അന്യൂനം പാലിച്ചുവന്നു. സർവ്വമനുഷ്യരെയും ആത്യന്തികമായി സ്നേഹിക്കുകയും സഹോദരങ്ങളായി കരുതുകയും ചെയ്തു. അഥവാ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശാനുസരണം മാത്രമാണു ജീവിതം നയിച്ചത്. അതിനാൽ അവന്റെ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയെന്നു പറയുന്നതു തന്നെയാണ് അവന്റെ ജീവിതമാതൃകയെ പിന്തുടരുകയെന്നു പറയുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തിലും രക്ഷണ്യമായ വ്യാപാരത്തിലും കേന്ദ്രീതമായിട്ടുള്ള വിശ്വാസം അല്ല ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആധാരം. പിന്നെയോ അവന്റെ ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയുമത്രേ.

b. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മേൽവിവരിച്ച നിലപാടും തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായി യാതൊരു പൊരുത്തവുമില്ല. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവസഭാചരിത്രത്തിൽ പേരെടുത്ത ചിന്തകന്മാരിൽ പലരും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ തത്ത്വശാസ്ത്രവുമായി കൂട്ടിയിണക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു സഭയുടെ ത്രിത്വോപദേശം,

മനുഷ്യാവതാരോപദേശം ആദിയായ പലതും സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ഇവ ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിലടങ്ങുന്ന നിർമ്മലമായ ഉപദേശങ്ങളെ ആവശ്യമില്ലാതെ കോട്ടിമാട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ മനോബോധ്യത്താൽ ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ പല ചിന്തകന്മാരും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശവും മാതൃകയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം വ്യാഖ്യാനക്കുവാനുള്ള സംരംഭത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ത്രിത്വോപദേശം, മനുഷ്യാവതാരോപദേശം, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കന്യകാജനനം, പുനരുത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം, പുനരാഗമനം ആദിയായി പല വിശ്വാസമർമ്മങ്ങളെയും അവർ തിരസ്കരിച്ചു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു ഒരു ചരിത്രപുരുഷനായിരുന്നുവെന്നുള്ള വസ്തുത അവർ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും അവന്റെ ഉപദേശത്തെയും ജീവിത മാതൃകയെയും വ്യക്തമാക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇതിൽനിന്നും യേശുക്രിസ്തുവിനെ അവൻ ജീവിച്ച സ്ഥിതിയിൽ ചിത്രീകരിക്കുവാനും അവന്റെ ഉപദേശങ്ങളും മാതൃകയും യഥാസ്ഥിതിയിൽ വ്യക്തമാക്കുവാനും ഉള്ള യത്നം ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാർ നടത്തി.[9] ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പല അടിസ്ഥാനോപദേശങ്ങളും മഹത്തരമായ ആദ്ധ്യാത്മിക സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു ഇത് എന്നുവരികിലും ഇതുമൂലം ചില സ്ഥായിയായ നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളും മാതൃകയും യഥാസ്ഥിതിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി അവൻ ഉപോയഗിച്ച ഭാഷ, അവന്റെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലങ്ങൾ ആദിയായ അനേക വിഷയങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നിരവധി പഠനങ്ങൾ പണ്ഡിതന്മാർ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുമൂലം വേദപുസ്തകം, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതം, ഉപദേശം, ആദിമക്രൈസ്തവസഭ എന്നീ വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു നിരവധി പുതിയ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമുക്ക് ഇന്നു സാധിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം ആധുനിക കാലത്തുണ്ടായ ഒരു വിശ്വാസവിപരീതം മാത്രമായിരുന്നു. അതിനെ ഒരു സഭയും ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കുന്നുമില്ല.

6. ഉപസംഹാരം

വേദപുസ്തകാധിഷ്ഠിതവും പുരാതനസഭ ഔദ്യോഗികമായി നിർവ്വചിച്ചതുമായ ക്രൈസ്തവ സഭാവിശ്വാസം ആധുനിക കാലത്തെ മനുഷ്യർക്കു മനസ്സിലാകാവുന്ന ഭാഷയിലും അവരഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിട്ടുംകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണു ഷ്ളയർമാഖർ മുതലുള്ള പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രം ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചതു മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കരുത്. വാസ്തവത്തിൽ, അവയിൽ മിക്കതുംതന്നെ വ്യക്തികളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. അവയെ ഒന്നിനെയും സഭ ഔദ്യോ

ഗികമായി സ്വീകരിച്ചുമില്ല. പാശ്ചാത്യ സഭാവിഭാഗങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെയും ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചുവന്നതു കൽക്കേദൂൻ സുന്നഹദോസിലും 681ൽ നടന്ന മൂന്നാം കുസ്തന്തീനോപ്പോലീസ് സുന്നഹദോസിലും തീരുമാനിച്ച വിശ്വാസനിലകൾ മാത്രമായിരുന്നു.

Notes

1. ഷ്ളയർമാഖറിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ Speaches on Religion എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മതത്തെപ്പറ്റി ചെയ്യുന്ന പ്രതിപാദനം ഏതാണ്ട് ഈ വിധത്തിലാണ്. ആധുനിക തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ചിലർ ബുദ്ധിപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മതത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്തുവന്ന ചുറ്റുപാടിലത്രേ ഷ്ളയർമാഖർ ജീവിച്ചത്. മതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രഭാഷണം ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ടവയാണ്. അവരുടെ വാദഗതികൾ അംഗീകരിച്ചാൽപ്പോലും മനുഷ്യനു മതം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നും ആ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കാവുന്നതാണെന്നും അത്രേ ഷ്ളയർമാഖറിന്റെ വാദം.
2. ഷ്ളയർമാഖറിന്റെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് The Christian Faith എന്നത്. അതിന്മേൽ വിവരിച്ച-മതം എന്തെന്നുള്ള-ചർച്ചയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തെ ആകമാനം തന്നെ എടുത്തു പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പരാമർശത്തിൽ യേശുക്രിസ്തു ആരെന്നുള്ള ചോദ്യവും പ്രതിപാദിക്കുന്നു.
3. യേശുക്രിസ്തു പൂർണ്ണദൈവവും പൂർണ്ണമനുഷ്യനും ആണെന്നുള്ള സഭാവിശ്വാസത്തിൽ പൂർണ്ണദൈവം എന്നുള്ളതിന് ഈ ആദർശപരമായ യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടാണു ഷ്ളയർമാഖർ വിവരിക്കുന്നത്.
4. യേശുക്രിസ്തു ത്രിയേക ദൈവത്തിന്റെ രണ്ടാം ആളത്തം മനുഷ്യനായി അവതാരം ചെയ്ത ദേഹം ആണെന്നുള്ള സഭാവിശ്വാസം അത്രേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.
5. Truth is Subjectivity or the Principle of Spiritual inwardness എന്ന് കീർക്കേഗോർഡ് സദാ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നതാണ്.
6. Propositional.
7. Personal.
8. ഈ വിഷയം പരാമർശിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തെയാണ് epistemology അഥവാ theory of knowledge എന്നു പറയുന്നത്.
9. ഇതിനെയാണ് Jesus of history movement എന്നു പറയുന്നത്.

5

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നൽകപ്പെട്ട ചില വേദശാസ്ത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

ഉല്പതിഷ്ണുത്വം മുന്നേറുന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ദൈവശാസ്ത്രം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ഒരു സഭാവിഭാഗവും അതിനെ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചില്ലെന്നുവരികിലും അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്ന ഒരു പശ്ചാത്തലമായിരുന്നു ആ കാലങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ആവരണം ചെയ്തിരുന്നത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച, നിസ്സീമമായ വ്യാവസായിക പുരോഗമനം, ആദിയായി ഭൗതികാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന നിരവധി ഘടകങ്ങൾ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും അമേരിക്കയിലും വികസിക്കുകയും അതുമൂലം സാമ്പത്തിക സുഭിക്ഷിത അഭൂതപൂർവ്വമായി വളരുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസ പുരോഗതി, നീതിപൂർവ്വകമായ ഭരണവ്യവസ്ഥിതി ആദിയായവയ്ക്കു രൂപം നൽകുന്നപക്ഷം, ഈ ലോകത്തിൽവച്ചുതന്നെ മനുഷ്യൻ പറുദീസയുടെ അനുഭവം പ്രാപിക്കുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിൽ ദൈവത്തെ പിതാവായും മനുഷ്യർ അന്യോന്യം സഹോദരങ്ങളായും കരുതണമെന്നു മാത്രം നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ഒരു മതവിശ്വാസത്തിൽ മനുഷ്യർ സംതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിലേക്കു പറ്റിയ ഒന്നായിരുന്നു ഉല്പതിഷ്ണുത്വം പ്രദാനം ചെയ്തത്.

എന്നാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികമായ അപര്യാപ്തത വിളംബംവിനാ പ്രകാശിതമായി. ചില പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ചിന്തകന്മാരും റോമൻ കത്തോലിക്കാചിന്തകന്മാരും അതിനെ നിശിതമായി ഖണ്ഡിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മാത്രവുമല്ല, ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധവും അതിനോടനുബന്ധിച്ചും അതിനെ തുടർന്നും ഉണ്ടായ സംഭവവികാസങ്ങളും ഉല്പതിഷ്ണുത്വം കൈവെടിയുവാൻ അനേകരെയും പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ വിമർശിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ച ചില റോമൻ കത്തോലിക്കാ പണ്ഡിതന്മാർ സ്വീകരിച്ച വാദഗതികളെ ആ സഭ തന്നെ ഔദ്യോഗികമായി നിരാകരിക്കുകയും അവയെ പുലർത്തിയ ചില നേതാക്കന്മാരെ സഭാഭ്രംശം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

1. റോമൻ കത്തോലിക്കാ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ആധുനിക തത്ത്വം

വേദപുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയും മാത്രമാണു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആധാരമെന്നു കരുതുന്ന പാരമ്പര്യമാണല്ലോ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഈ യത്നത്തെ പല റോമൻ കത്തോലിക്കാ പണ്ഡിതന്മാരും സുശക്തമായി വിമർശിച്ചു. അവരിൽ ഒരുകൂട്ടർ എടുത്ത നിലപാടിനെയാണ് 'ആധുനിക തത്ത്വം' അഥവാ അമിത യുക്തിവാദം (Modernism) എന്ന പദംകൊണ്ട് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

ആധുനികത്വം ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ രണ്ടു ന്യൂനതകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. a. വേദപുസ്തകത്തിൽ രേഖയുള്ള, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തിനും ജീവിതമാതൃകയ്ക്കും വിധേയമായി മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുമതം സമാരംഭിച്ച ലോകത്തിൽ പുരോഗമിച്ചത്. പിന്നെയോ, ചരിത്രപരമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം എന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനമായി നിലകൊള്ളുന്നതു ലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്രൈസ്തവസഭയാണ്. ചരിത്രത്തിൽ ഒരു ചങ്ങലയായി നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന ആ സഭയിൽ ഉറച്ചുകിടക്കുന്ന അനേക കണ്ണികളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് വേദപുസ്തകത്തിൽ രേഖയുള്ള യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം, ജീവിതമാതൃക ആദിയായവ. എന്നാൽ സജീവമായ ഒരു ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യം എന്ന നിലയിൽ ലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സഭയിൽ മറ്റു കണ്ണികളും ഉണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം ആസ്പദമാക്കി സഭയിൽ രൂപമെടുത്ത വേദശാസ്ത്രപരമായ പാരമ്പര്യം ഈദൃശമായ കണ്ണികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നവയാണ്. ഉദാഹരണമായി, പുരാതന കാലങ്ങളിൽ സുന്നഹദോസുകൾ വഴിയായി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെപ്പറ്റി സഭ നൽകിയ തീരുമാനങ്ങളും നിർവ്വചനങ്ങളും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ വിശ്വാസമർമ്മങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയത്രേ. അവയെ ഉപേക്ഷണീയമായി കരുതിക്കൊണ്ടുള്ള ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ നിലപാട് ഒട്ടുംതന്നെ ആശാസ്യമല്ല.

b. വേദപുസ്തകത്തിൽ രേഖയുള്ള യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശത്തെയും ജീവിതമാതൃകയെയുംപോലും മുഴുവനായി എടുക്കാതെയുള്ള ഒരു നിലപാടാണ് ഉല്പതിഷ്ണുത്വം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദൈവം പിതാവും മനുഷ്യർ അന്യോന്യം സഹോദരങ്ങളും ആണെന്നുള്ള വസ്തുത വേദപുസ്തകത്തിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. എന്നാൽ അതു മാത്രമല്ല വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നത്. അതിനാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന ആശയങ്ങളെ, കൃത്രിമമായ ഒരു മാനദണ്ഡം അനുസരിച്ചു, പരിമിതപ്പെടുത്തുകയും രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതും പിശകായ ഒരു നിലപാടത്രേ.

ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിനെതിരായി ആധുനികത്വം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞ ഒന്നാമത്തെ ആശയം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം അതിനു വേദശാസ്ത്രപരമായി വളരെ ആപല്ക്കരമായ അർത്ഥവ്യാപ്തി ഉള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ്. ചരിത്രത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ക്രൈസ്തവസഭയുടെ-യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള-ആദ്ധ്യാത്മികവും വേദശാസ്ത്രപരവുമായ സാക്ഷ്യത്തെ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം നിരാകരിച്ചുവെന്നുള്ള ആധുനികത്വത്തിന്റെ വിമർശനം തികച്ചും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതത്രേ. എന്നാൽ ഈ വിമർശനം ഉന്നയിക്കുന്ന ആധുനികത്വം യേശുക്രിസ്തുവിനു ക്രൈസ്തവസഭയിലുള്ള കേന്ദ്രീകൃതമായ സ്ഥാനത്തെ ഊന്നിപ്പറയാതെ, യേശുക്രിസ്തുവിനെത്തന്നെയും സഭയാകുന്ന ചങ്ങലയിലെ ഒരു കണ്ണിയായി മാത്രം കരുതുന്നത് വേദപുസ്തകത്തിനു മാത്രമല്ല, സഭയുടെ ചരിത്രപരമായ പാരമ്പര്യത്തിനു കൂടെയും വിപരീതമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

എന്നാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് ആധുനികത്വം ഉന്നയിച്ച രണ്ടാമത്തെ ആശയം വളരെ സംഗതവും അർത്ഥപൂർണ്ണവുമായ ഒന്നത്രേ. യേശുക്രിസ്തു ആരെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം നല്കാൻ ശ്രമിച്ച ഉല്പതിഷ്ണുത്വം അതിന്റെ നിലപാടിന് അടിസ്ഥാനമായി കണ്ടതു വേദപുസ്തകത്തെയായിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം വേദപുസ്തകത്തെ സർവ്വപ്രധാനമായി കരുതിയത്, ആ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക വ്യാഖ്യാനം ദാനംചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു. അഥവാ ദൈവം പിതാവെന്നും മനുഷ്യർ അന്യോന്യം സഹോദരങ്ങളെന്നും മാത്രമാണു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആധാരമായി വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഉല്പതിഷ്ണുത്വം സ്വീകരിച്ചത്. ഈ വിധത്തിൽ ഒരു നിലപാടു കൈക്കൊള്ളുവാൻ അതിനു ബുദ്ധിപരവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ഒരു മാനദണ്ഡം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ മാനദണ്ഡം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല.

അതിനാൽ ആധുനികത്വം ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചതു തികച്ചും നീതീകരിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഖണ്ഡനത്തിനു മുതിർന്ന ആധുനികത്വത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെയും സ്വീകാര്യങ്ങളല്ല. ഈ കാരണത്താൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ ആധുനികത്വത്തെ പരിത്യജിക്കുകയും അതു പ്രചരിപ്പിച്ചുവന്ന ചില നേതാക്കന്മാരെ സഭയിൽനിന്നും നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ആധുനികത്വത്തിന് എതിരായി ഈ നിലപാടു സ്വീകരിച്ച റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ ഒരു വിശ്വാസവിപരീതമായി മാത്രമേ പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂവെന്ന് ഓർത്തിരിക്കണം.

2. ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിനെതിരായുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിമർശനം

ആധുനികാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടവർ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ചരിത്രപരമായ അടിസ്ഥാനത്തെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞുവെന്നു മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ

ഈ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ചിന്തകന്മാർ അതിനെ വിമർശിച്ചതു വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. ഈ ചിന്തകന്മാരിൽ ഏറ്റവും സ്മരണാർഹനായ ദേഹം-ആഫ്രിക്കയിൽ ഒരു മിഷനറി ഡോക്ടറായി സേവനം സ്വീകരിച്ച-സുപ്രസിദ്ധ ആൽബർട്ട് ഷ്വൈറ്റ്സർ ആയിരുന്നു. ഷ്വൈറ്റ്സർ എഴുതിയ Quest of the Historic Jesus എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വം അടിസ്ഥാനപരമായി കരുതിയിരുന്ന ആശയങ്ങളെ സമ്പൂർണ്ണമായി ഖണ്ഡിക്കുകയുണ്ടായി.

ചരിത്രത്തിൽ ജീവിച്ച യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു നൽകിയ ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയും അതേപടി വെളിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള യത്നമായിരുന്നു ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാർ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നത്. അതിനെയാണ് ഷ്വൈറ്റ്സർ പ്രത്യേകമായി വിമർശിച്ചത്. ഇതു സംബന്ധമായി രണ്ട് ആശയങ്ങൾ ഷ്വൈറ്റ്സർ പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

a. യേശുക്രിസ്തു ചരിത്രത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തു പ്രദാനം ചെയ്ത ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയും എന്തായിരുന്നുവെന്നു സസൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിച്ചു വെളിവാക്കുക സാദ്ധ്യമായ കാര്യമല്ല. സുവിശേഷത്തിൽ രേഖയുള്ള യേശുവിന്റെ ജീവിതചരിത്രവും ഉപദേശങ്ങളും അവന്റെ മരണാനന്തരം ഏതാനും ദശവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം എഴുതപ്പെട്ടവയാകയാൽ, ആ രേഖകളിൽനിന്നും തികച്ചും പ്രമാദരഹിതമായ ഒരു വൃത്താന്തം നമുക്കു ലഭിക്കാവുന്നതല്ല. പോരെങ്കിൽ അവ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരാൽ വിരചിതങ്ങളായതുകൊണ്ട് അതിശയോക്തിപരമായി പല കാര്യങ്ങളും അവയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതുമത്രേ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സുവിശേഷ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നല്കിയിരിക്കുന്ന സർവ്വ വിവരണങ്ങളും ഒരുപോലെ ചരിത്രപരമായി അപ്രമാദങ്ങളെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. എന്നു ഷ്വൈറ്റ്സർ വാദിച്ചു. അതിനാൽ ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയും അതേപടി ചിത്രീകരിക്കുവാൻവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങൾ വിഫലങ്ങളാണ് എന്നു ഷ്വൈറ്റ്സർ സമ്മതിച്ചു.

b. പുതിയനിയമം വിമർശനദൃഷ്ട്യാ പഠിക്കുന്നപക്ഷം തന്റെ ജീവിതകാലത്തു തന്നെ ലോകാന്ത്യം ഉണ്ടാകുമെന്ന് യേശുക്രിസ്തു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതായി വിചാരിക്കാമെന്നു ഷ്വൈറ്റ്സർ വാദിച്ചു. ഇങ്ങനെ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുവാനിരുന്ന ലോകാവസാനത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻവേണ്ടി യേശുക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരെ ചേർക്കുകയും അവരെക്കൊണ്ടു സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നായിരുന്നു ഈ പണ്ഡിതന്റെ അഭിപ്രായഗതി. എന്നാൽ ലോകാന്ത്യം ഉണ്ടാകാതെ യേശുക്രിസ്തു ക്രൂശിതനായി മരണം അടഞ്ഞു. പിന്നീടു കുറെക്കാലത്തേക്ക്, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനവും അതിനോടനുബന്ധിച്ചു ലോകാവസാനവും ഉണ്ടാകുമെന്നു ശിഷ്യന്മാർ പ്രതീക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതും തങ്ങളുടെ ആയുഷ്കാലത്തു നടക്കുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശ നശിച്ചശേഷമാണ് അവർ ക്രൈസ്തവസഭയെ രൂപീകരിച്ചത്

എന്നു ഷൈറ്റ്സർ അനുമാനിച്ചു. അതിനാൽ ഷൈറ്റ്സർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശവും ജീവിതമാതൃകയും അതേപടി വ്യക്തമാക്കുക അസാദ്ധ്യമെന്നു മാത്രമല്ല, നമുക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം അവ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി പരിഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലായെന്നും ആയിരുന്നു.

ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തിനു ഷൈറ്റ്സർ നൽകിയ ഖണ്ഡനം അതേപടി ആരും തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. അതു സ്വീകരിക്കാവുന്നതും അല്ല. എന്നാൽ ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ പരിത്യജിക്കുവാൻ അതു പലരെയും പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മേൽവിവരിച്ച ചർച്ചകളിൽനിന്നും ഒരു പ്രധാന ആശയം പൊന്തിവരുന്നുണ്ട്. മതവിശ്വാസം ആദ്ധ്യാത്മികമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം പരാമർശിക്കുവാൻ. കേവലം മാനുഷികബുദ്ധിക്കോ ന്യായയുക്തിക്കോ മാത്രം വിധേയമായി ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതാനുഭവത്തെ സ്ഥാപിക്കുവാനോ, ഖണ്ഡിക്കുവാനോ മുതിരുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ടു മതവിശ്വാസത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവം വെളിവാക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഷ്ളയർ, മാഖർ, റിക്ഷൽ ആദിയായ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകന്മാർ ചരിത്രപരമായ ചില പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ വികസിപ്പിച്ച ആശയങ്ങൾ അവർ അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാര നിർദ്ദേശം ചെയ്തിരിക്കാമെങ്കിലും അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വിഫലങ്ങളായിത്തീരുകയാണു ചെയ്തത്. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെ റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭാവിഭാഗങ്ങളും തിരസ്കരിച്ചുവെന്നു പറയാം.

എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രം ഉല്പതിഷ്ണുത്വത്തെയും അതിനെതിരായി പ്രകടിതമായ ആശയഗതികളെയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു വികസിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നു പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ രൂപമെടുത്ത മൂന്നു നിലപാടുകളെപ്പറ്റി ചുരുക്കമായി ഇവിടെ പരാമർശിക്കാം.

3. പരിണാമസിദ്ധാന്ത വെളിച്ചത്തിൽ നൽകപ്പെടുന്ന വ്യാഖ്യാനം

ശാസ്ത്രീയ ലോകത്തിൽ പരിണാമസിദ്ധാന്തം സുപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഒന്നാണല്ലോ. ഈ പ്രപഞ്ചം ഇന്നു കാണുന്ന അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേർന്നത് അനേക ലക്ഷം വർഷങ്ങളിലൂടെ സ്വയം വികസിച്ചതു മൂലമാണെന്നുള്ള നിലപാട് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പൊതുവേ ഇന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു പറയാം.

പരിണാമസിദ്ധാന്തത്തെ ഏതാണ്ടിപ്രകാരം ചുരുക്കമായി വിവരിക്കാം. ലോകത്തിലുള്ള ജീവജാലങ്ങളും മറ്റു വസ്തുക്കളും അനേക നിലകളിലായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഉദാഹരണമായി നിർജ്ജീവ വസ്തുക്കളെയും വൃക്ഷലതാദികൾ തുടങ്ങിയ സസ്യലോകത്തെയും

നിരവധി വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട മൃഗലോകത്തെയും ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഉപരിയായി മനുഷ്യനെയും നാം ലോകത്തിൽ കാണുന്നു. ഇവ ഓരോന്നും പ്രപഞ്ചത്തിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ശക്തിയുടെ വ്യാപാരത്താൽ രൂപംപ്രാപിച്ചവയാണെന്ന് പരിണാമസിദ്ധാന്തം അനുശാസിക്കുന്നു. നിർജ്ജീവ വസ്തുക്കൾ തുടങ്ങി മനുഷ്യൻവരെയുള്ള ഓരോ നിലകളിലും പ്രാപഞ്ചിക ശക്തി പ്രത്യേകം വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആ വ്യാപാരത്താൽ ഉളവായ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ജീവിയാണു മനുഷ്യൻ. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉളവായിട്ടുള്ള എല്ലാ പരിണാമനിലകളും മനുഷ്യനിൽ സംയോജിച്ചു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. നിർജ്ജീവ വസ്തുക്കളിൽ കേവലം ഭൗതിക വസ്തുത്വം മാത്രമാണുള്ളത്. വൃക്ഷലതാദികളിൽ അതിനും പുറമേ ജീവനും ഉണ്ട്. എന്നാൽ മൃഗലോകത്തിൽ മൂന്നാമതൊരു പരിണാമനില സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതാണ് ബുദ്ധി. മനുഷ്യനിലാകട്ടെ മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച മൂന്നു ശക്തികൾക്കും അപ്പുറമായി ആത്മാവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ പറയുന്നപക്ഷം ഇതാണ് പരിണാമസിദ്ധാന്തം.

ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ക്രൈസ്തവ വേദശാസ്ത്രം വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനായി യത്നിക്കുന്ന പല ക്രിസ്തീയ ചിന്തകന്മാരും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയും വ്യാപാരവും പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമൂലമാണ് പരിണാമം തന്നെ സാദ്ധ്യമായി ഭവിക്കുന്നതെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ ആസ്പദമാക്കി അവർ നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഏതാണ്ടിപ്രകാരമാണ്. ദൈവികശക്തിയുടെ വ്യാപാരം പ്രപഞ്ചത്തിൽ ആകമാനം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനും പുറമേ അതു മനുഷ്യജാതിയിൽ പ്രത്യേകമായി പ്രവർത്തനം ചെയ്യുന്നു. ഇതു മൂലം പ്രപഞ്ചത്തിൽ നടക്കുന്നതുപോലെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ പരിണാമവ്യാപാരം നടക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിധത്തിൽ മനുഷ്യജാതി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെ മനുഷ്യജാതിക്ക് എത്തിച്ചേരാവുന്ന ഏറ്റവും ഉയർന്ന പരിണാമനില പ്രാപിച്ചയാളാണ് യേശുക്രിസ്തു എന്ന് ഈ ചിന്തകന്മാർ ഊന്നിപ്പറയുന്നു.

ഈദൃശമായ പരിണാമസിദ്ധി യേശുക്രിസ്തുവിലുണ്ടായത്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകമായ വ്യാപാരത്തിലത്രേ എന്നാണ് അവരുടെ നിഷ്കർഷ. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവം പ്രത്യേകം പ്രവർത്തിക്കുകയും തൽഫലമായി മനുഷ്യനു പ്രാപിക്കാവുന്ന പരിണാമ സമുന്നതി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തവും പ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക ദാനമാണ്. എന്നാൽ ഈ ശ്രേഷ്ഠദാനം ദൈവം മനുഷ്യജാതിക്കു നൽകിയത് ഒരു മനുഷ്യനായ യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ആയിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ പറയുന്നത് യേശുക്രിസ്തു ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് ഈ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വാദിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കരുത്. പരിണാമസിദ്ധാന്താടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രം പരാ

മർശിക്കുന്ന പലരും തങ്ങളുടെ നിലപാടുകൊണ്ടു സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക വിശ്വാസം സമർത്ഥിക്കാമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ്. മാത്രവുമല്ല അവരിൽ ചിലർ അലക്സാന്ത്ര്യൻ ചിന്താഗതിയും മറ്റു ചിലർ അന്ത്യോക്യൻ ചിന്താഗതിയും അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതായി അഭിമാനിക്കുന്നുമുണ്ട്. വി. ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ആളത്തമായ വചനം അഥവാ പുത്രനായ ദൈവം, മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചുവെന്നുള്ള സഭാവിശ്വാസം, ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയുടെ പ്രത്യേക വ്യാപാരത്താൽ യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ ജനിച്ചുജീവിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു പരിരക്ഷിക്കപ്പെടാമെന്ന് അവരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ വ്യാഖ്യാനം മൂലം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെയും യഥാർത്ഥമായ ഐഹിക ജീവിതത്തെയും അവർ സുശക്തമായി ഏറ്റുപറയുന്നുണ്ട് എന്നു പറയാവുന്നതത്രേ.

പരിണാമസിദ്ധാന്താടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രം പരാമർശിക്കുവാൻ നടത്തിവരുന്ന യത്നങ്ങളെപ്പറ്റി മുകളിൽ ഷ്ളയർമാഖർ, റിക്ഷൽ ഇവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പ്രസ്താവാർഹങ്ങളാണ്. തത്ത്വശാസ്ത്രപരമായി പരിണാമസിദ്ധാന്തം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരോടു ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ ആ സിദ്ധാന്തം സ്വീകരിച്ചാൽപ്പോലും ക്രിസ്തുമതം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന വിശ്വാസമർമ്മം സംസ്ഥാപിക്കപ്പെടാമെന്നു പറയുന്നതാണെന്നു മാത്രമല്ല അതു പറയേണ്ടതുമത്രേ. എന്നാൽ പരിണാമസിദ്ധാന്തത്തെ കാര്യമായി എടുക്കാത്ത തത്ത്വപരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നൽകപ്പെടുന്ന വിശ്വാസവ്യാഖ്യാനം സ്വീകാര്യമായിത്തീരുന്നതല്ല.

4. പോൾ റ്റില്ലിക്കിന്റെ വ്യാഖ്യാനം

ഇന്നു നിലവിലുള്ള ശാസ്ത്രീയവും ചിന്താപരവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മതവിശ്വാസം, വിശിഷ്യാ ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രം സമർത്ഥമായി പ്രതിപാദിക്കുകയും അതിനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ അനേകരിലും സുശക്തമായ പ്രേരണ ചെലുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സുപ്രസിദ്ധ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകനാണ് പോൾ റ്റില്ലിക്. നാസി പീഡയുടെ കാലത്ത് സ്വദേശമായ ജർമ്മനി വിട്ട് അമേരിക്കയിൽ താമസമുറപ്പിച്ച് ഒരു വിശ്രുത വേദശാസ്ത്രോപദേഷ്ടാവായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന റ്റില്ലിക് ഒരു ക്രൈസ്തവ ചിന്തകനെന്ന നിലയിൽ പേരു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെയും ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രത്തിലെ ഇതര ഭാഗങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി റ്റില്ലിക് നൽകുന്ന പരാമർശം അതേപടി ഒരു സഭാവിഭാഗവും അംഗീകരിക്കുന്നില്ലായെന്നുവരികിലും അത് ആധുനിക കാലത്ത് നിരവധി ചിന്തകരിലും വളരെ അധികം പ്രേരണ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നു തീർച്ചയായും പറയാവുന്നതാണ്.

റ്റില്ലിക് നിലകൊള്ളുന്നത് സർവ്വപ്രധാനമായി ഷ്ളയർമാഖറിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിലാണ്. അതിനും പുറമേ റിക്ഷൽ, കീർക്കേഗോർഡ് ആദിയായ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകന്മാരെയും ആധുനിക തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പലരെയും അയാൾ കാര്യമായി എടുക്കുന്നുണ്ട്.

യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി റ്റില്ലിക് നൽകുന്ന പ്രതിപാദനം ഇപ്രകാരം ചുരുക്കമായി വിവരിക്കാം. മനുഷ്യൻ പരിമിതിക്കു സർവ്വത്ര വിധേയനായ ഒരു ജീവിയാണ്. എന്നാൽ പരിമിതനാണു താനെന്നുള്ള വാസ്തവം സമ്മതിക്കുവാൻ മനുഷ്യനൊട്ടും തന്നെ ഇഷ്ടമില്ല. അതിനാൽ പരിമിതനല്ല താനെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി മനുഷ്യൻ സദാ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു. ഇതിലേക്ക് അവൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ പരിമിതജീവി എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യൻ സ്വാഭാവികമായി ദൈവത്തിന്റെ ആസ്തിക്യാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്; അങ്ങനെ ദൈവത്തിനു സർവ്വത്ര അധീനനായി ജീവിക്കേണ്ട പരിമിതനായ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ അപ്രമേയത്തെ സ്വായത്തമാക്കുവാൻ യത്നിക്കുന്നതുമൂലം അവനു പ്രകൃത്യായുള്ള നിലയിൽനിന്നുതന്നെയും അവൻ വീണുപോകുന്നു. ഈ അധഃപതനാവസ്ഥയിൽ ജീവിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് മനുഷ്യന്റെ സാക്ഷാൽ നിലപാട്.

ഈ അവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്ന മനുഷ്യജാതിയിൽ ഒരംഗമായി നസ്രായനായ യേശു ഭൂജാതം ചെയ്തു. അവൻ ഒരു യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. എന്നാൽ ഇതര മനുഷ്യരിൽനിന്നും അവനു സുപ്രധാനമായ ഒരു വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിമിതിയെ അതിലംഘിച്ചു ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്വയം സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള തൃഷ്ണ എല്ലാ മനുഷ്യരിലും ഉണ്ടെന്നുവരികിലും യേശുവിൽ അതുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനു കാരണം ദൈവവുമായി അഭേദ്യബന്ധമുള്ള സാക്ഷാൽ മനുഷ്യജീവിതാനുഭവം അവനിൽ പ്രകടിതമായി എന്നുള്ളതാണ്. മനുഷ്യജാതിയിൽ അവൻ മാത്രം സർവ്വദാ ദൈവത്തിനധീനനായി ജീവിച്ചു. അതിനാൽ മനുഷ്യൻ ജീവിക്കണമെന്ന് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നവിധത്തിൽ അനവരതം ജീവിച്ച ഏകമനുഷ്യനാണ് യേശു. തന്മൂലം ദൈവം അവനെ തന്റെ ക്രിസ്തുവായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളിൽ റ്റില്ലിക് യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം മേൽ വിവരിച്ചതാണ്. ഷ്ളയർമാഖറിൽ തുടങ്ങിയ ആധുനിക ഉല്പതിഷ്ണു വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പാരമ്പര്യമാണു റ്റില്ലിക് നിലനിർത്തുന്നത് എന്നു മുകളിൽ നൽകിയിരിക്കുന്ന വിവരണത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അവരെപ്പോലെ റ്റില്ലിക്കും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മുൻ സ്ഥിതിത്വം, പരമ്പരാഗതമായി സഭയിൽ നിലനിർത്തിവരുന്ന മനുഷ്യാവതാരോപദേശം, ആദിയായവയെ കാര്യമായി കരുതുന്നില്ല. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തിന് നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനം റ്റില്ലിക് തന്റെ വേദശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനത്തിൽ നല്കുന്നുണ്ട്.

5. കാറൾ ബാർത്ത്

ഉല്പതിഷ്ണുത്വ വ്യാഖ്യാനത്തെ ആകമാനം പരിത്യജിച്ച് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു വേദശാസ്ത്രം അതീവ പാണ്ഡിത്യപൂർവ്വം പരാമർശിക്കുന്ന വിശ്വവിശ്രുതനായ ഒരു ക്രൈസ്തവ ചിന്തകനും നേതാവുമാണ് സ്വിറ്റ്സർലൻഡുകാരനായ കാറൾ ബാർത്ത്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പാശ്ചാത്യ നവീകരണകർത്താക്കളിൽ സുപ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതൻ എന്ന പേരിന് അർഹനായിരുന്ന ജോൺ കാൽവിന്റെ വേദശാസ്ത്രപരമായ പാരമ്പര്യം അതിസമർത്ഥമായി ബാർത്ത് നിലനിർത്തുന്നുവെന്നു പറയാം. ഈ പ്രസ്താവനകൊണ്ട് കാൽവിന്റെ ഒരു ആധുനിക വ്യാഖ്യാതാവായി മാത്രം ബാർത്തിനെ മനസ്സിലാക്കരുത്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ അഗ്രഗണ്യൻ എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു വേദശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് കാറൾ ബാർത്ത്.

ദൈവവചനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വേദശാസ്ത്രം (Theology of the Word of God) എന്ന വിവക്ഷയാണ് ബാർത്ത് തന്റെ വിശ്വാസ വ്യാഖ്യാനത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ദൈവം സർവ്വോപരിസ്ഥനും സ്രഷ്ടാവും ആണെന്നും; മനുഷ്യനാകട്ടെ പരിമിതനും പാപത്തിനധീനനായിത്തീർന്നുപോയ സൃഷ്ടിയും ആകുന്നുവെന്നുള്ള ആശയം ബാർത്ത് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. 'ഈ കാരണത്താൽ മനുഷ്യന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികമായ പര്യാന്വേഷണമോ ബുദ്ധിപരമായ യത്നമോ മൂലം അവനു ദൈവത്തെ അറിയുക സാദ്ധ്യമല്ലയെന്നും ബാർത്ത് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം തന്റെ വചനം മുഖാന്തരം മനുഷ്യന് സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. ഈ വെളിപ്പെടുത്തലാണ് ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ആധാരം.

ദൈവവചനത്തെ മൂന്നു വിധത്തിൽ ബാർത്ത് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. 1. ദൈവവചനമെന്നത് ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ്. സുവിശേഷഘോഷണം മുഖാന്തരം ദൈവവചനം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യരായ സുവിശേഷകന്മാരുടെ സംസാരംവഴി ദൈവം സംഭാഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയത്രേ സുവിശേഷഘോഷണം. എന്നാൽ സുവിശേഷഘോഷണത്തിൽ പ്രസംഗകന്റെ ചിന്തയും അഭിപ്രായങ്ങളും ഒരു ഘടകമാകുന്നുവെന്ന് ബാർത്ത് സമ്മതിക്കുന്നു. അവയെ ദൈവം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടാണ് തന്റെ വചനം പ്രകടമാക്കുന്നത്. 2. ദൈവവചനമെന്നതു വേദപുസ്തകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വചനമാണ്. മനുഷ്യാവതാരത്തെപ്പറ്റി മനുഷ്യർക്കു സാക്ഷ്യം നല്കുവാനും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദൈവവചനം സമകാലീനമായി ഓരോ കാലത്തും ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെടുവാനുംവേണ്ടി വിരചിതമായ ഗ്രന്ഥമാണ് വേദപുസ്തകം. എന്നാൽ വേദപുസ്തകം ദൈവവചനമായിരിക്കുന്നത് ദൈവം അതിൽക്കൂടി സംസാരിക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമാണ്. കേവലം ഒരു ഗ്രന്ഥം എന്ന നിലയിൽ അല്ല വേദപുസ്തകം ദൈവവചനം എന്ന പേരിനർഹമായിരിക്കുന്നത്. വ്യക്തമായ സംഭവങ്ങളിൽക്കൂടെ ദൈവം സംസാരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി വേദപുസ്തകം

പ്രതിപാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവ വേദപുസ്തകത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നത് അവയിൽക്കൂടെ വെളിവായ ദൈവവചനം സമകാലീനമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടുവാനാണ്. ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ മകുടമാണ് യേശുക്രിസ്തു.

ഈ മൂന്നു വിധങ്ങളിലായി ദൈവം മാനുഷിക യാഥാർത്ഥ്യം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുകയും തദ്വാരാ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ നിർണ്ണായകമായി സ്വയം വെളിവാക്കിയ ആ മഹാസംഭവം വഴിയത്രേ. ആ സംഭവം ചരിത്രത്തിൽ ഒരിക്കലായി നടന്നു. പ്രവാചകന്മാരും അപ്പൊസ്തലന്മാരും മുഖാന്തരം ദൈവം ലോകത്തോടു സംസാരിച്ചത് യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ആയിരുന്നു. അവനിൽക്കൂടെ ദൈവം ലോകത്തോട് ഇപ്പോഴും സംസാരിക്കുന്നു; ഇനിയും എന്നേക്കും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും....

ദൈവത്തിന്റെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തൽമൂലം അവൻ നിത്യമായ ത്രിത്വമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഷ്ളയർമാഖർ മുതൽ ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രം വ്യാഖ്യാനിച്ചുവന്ന ഉല്പതിഷ്ണുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാർക്കെല്ലാം എതിരായി ബാർത്ത് ദൈവത്തിന്റെ ത്രിത്വസ്വഭാവത്തെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. ത്രിത്വോപദേശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കേവലം സുവിശേഷവ്യാഖ്യാനത്തിലല്ല സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പിന്നെയോ ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ആ മഹാസംഭവംവഴി ദൈവം ത്രിയേകനാണെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതിലാണ്. ആദിമുതല്ക്കേ ദൈവം പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവുമായിട്ടത്രേ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. പിതാവായ ദൈവം പുത്രനായ ദൈവത്തിൽക്കൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവം മുഖാന്തരം അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വിധത്തിൽ ദൈവം ലോകത്തിനു സ്വയം വെളിവാക്കുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായി മാത്രമാണ്. ഒരു ചരിത്രപുരുഷനാണ് യേശുക്രിസ്തു. എന്നാൽ അവന്റെ ആളത്തം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് കേവലം ചരിത്രപരമായ സംഭവപരമ്പരകളുടെ ഇടയിൽ ഒന്നായി മാത്രമല്ല. ലോകത്തിലെ ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ ചരിത്രത്തിലധിഷ്ഠിതമായി ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി നടക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവാകട്ടെ ഈ വിധത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവമല്ല. പിന്നെയോ നിത്യതയിൽനിന്നും ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചവനാണ്. അതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുക്കൂടെ, ലോകചരിത്രത്തിലെ സംഭവപരമ്പരകളിൽനിന്നും സ്വാഭാവികമായി രൂപമെടുക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത, ഒരു പുതിയ യാഥാർത്ഥ്യം ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലത്തിനുള്ളിൽ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു.

ഈ വിധത്തിൽ ബാർത്ത് മനുഷ്യാവതാരോപദേശത്തെ സുപ്രധാനമായി കരുതുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പ്രയത്നമോ അന്വേഷണമോ മൂലം

അവനു ദൈവത്തെ അനുഭവിച്ചറിയുക സാദ്ധ്യമല്ല എന്നുള്ള ബാർത്തിന്റെ ആശയം മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ ദൈവം മനുഷ്യനു സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. അഥവാ മനുഷ്യനു നികത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത വിദൂരത ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുണ്ട്. ആ വിദൂരതയെ അതിലംഘിച്ചു ദൈവം തന്റെ നിത്യേകപുത്രനിൽക്കൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ആ വെളിപാട് പരിശുദ്ധാത്മാവുവഴി വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വെളിപാടിന്റെ കേന്ദ്രം യേശുക്രിസ്തുവാണ്. ചരിത്രപരമായി പറയുന്നപക്ഷം കർത്ത്യൃവർഷം 1-30 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ വെളിപാടിന്റെ കേന്ദ്രം ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചത്. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പ് പ്രവാചകന്മാർ മൂലം ഉദ്ഘോഷിക്കപ്പെട്ട ദൈവവചനം, ഭൂതകാലാപേക്ഷികമായി എന്നവണ്ണം യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെയാണു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത്. അതിനുശേഷം അപ്പൊസ്തലന്മാരും പരിശുദ്ധന്മാരും വഴിയായി ദൈവം യേശുവിൽക്കൂടെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ത്രിയേക സ്വഭാവത്തെയും മനുഷ്യാവതാരത്തെയും ഊന്നിപ്പറഞ്ഞശേഷം, ബാർത്ത് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യത്വത്തെ ഉറപ്പിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച് യേശുക്രിസ്തു ചരിത്രത്തിലെ സംഭവപരമ്പരകളുമായി ബന്ധമുള്ള ഒരു മനുഷ്യനാണ്. അവൻ യഥാർത്ഥമായും കന്യകയിൽനിന്നും ഭൂജാതനായി. ഇപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കന്യകാജനനത്തെ ബാർത്ത് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. മാത്രവുമല്ല ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ സുപ്രധാനമായ യാഥാർത്ഥ്യവുമായി ബാർത്ത് പരിഗണിക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെപ്പറ്റി, ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം ആകമാനം അതിലാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ ബാർത്ത് മടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനെപ്പറ്റിയും അതു ചരിത്രപരമായ സംഭവപരമ്പരകളിൽ ഒന്നല്ല എന്നു ബാർത്ത് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അതു തന്നെയുമല്ല, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തി ആദ്യത്തെ പുനരുത്ഥാന ദിവസത്തിൽ ഉണ്ടായ അനുഭവങ്ങളിൽ മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിക്കാവുന്നതുമല്ലയെന്ന് ബാർത്തു നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. പിന്നെയോ പാപത്തിൽ വീണു നശീകൃതമായിത്തീർന്നുപോയ ലോകത്തിനു ദൈവം നവജീവൻ നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള നിത്യസത്യം പുനരുത്ഥാനം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. മാത്രവുമല്ല, യേശുവിന്റെ ലോകജീവിതത്തെ അതിന്റെ മൂലമായ ദൈവത്തിൽ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതു പുനരുത്ഥാനത്താലത്രേ. അഥവാ നിത്യതയിൽനിന്നും കാലത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച് ചരിത്രത്തിൽ ജീവിച്ചവനായ യേശു പുനരുത്ഥാനം മൂലം നിത്യതയിൽ വീണ്ടും പ്രവേശിച്ചു.

യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചതു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ പാപത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധരിക്കുവാനായിട്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ പാപത്തിന്

അടിമയായിത്തീർന്നുപോയി. അവന്റെ ധാർമ്മികമായ വിജയമോ ആദർശ പുരോഗമനമോ മൂലം മനുഷ്യനു പാപത്തിന്മേൽ വിജയം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇവയൊന്നും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും അല്ല. മനുഷ്യനു പാപത്തിന്മേലുള്ള ജയം ലഭിക്കുന്നത്, അവന്റെ പാപം മോചിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ദൈവം തന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു മൂലം മാത്രമാണ്. ആ പാപക്ഷമയുടെ വചനമാണ് യേശുക്രിസ്തു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ അളവറ്റ കൃപമാത്രമത്രേ ആ പ്രഖ്യാപനത്തിനാധാരം.

കാറൽ ബാർത്തിന്റെ വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനം, ഉല്പതിഷ്ണുത്വം ആദിയായി ആധുനിക കാലത്തു നിലവിൽവന്ന ആശയഗതികളിൽ പലതിനെയും പരിത്യജിച്ചും വേദപുസ്തകപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ നിരവധി രംഗങ്ങളിൽ ലഭ്യങ്ങളായ വിജ്ഞാന മൂല്യങ്ങളെ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു വികസിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അതിനെ ആകമാനം പുകഴ്ത്തുന്നവരും അതിലെ ചില ഭാഗങ്ങളെ രൂക്ഷമായി വിമർശിക്കുന്നവരും ഇന്നു ക്രൈസ്തവലോകത്തിലുണ്ട്. എന്നാൽ ബാർത്ത് തന്റെ വേദശാസ്ത്രപരമായ യത്നം വഴി ആധുനിക കാലത്തെ ക്രൈസ്തവസഭയ്ക്കു നിസ്തുലമായ ഒരു ശ്രേഷ്ഠസേവനം നൽകിയിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ആരും തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

6. അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ

ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാവിഭാഗങ്ങളിൽ മിക്കവാറും എല്ലാറ്റിന്റെയും അംഗത്വവും സഹകരണവുമുള്ള ഒരു ലോകസഭാസംഘടനയാണ് അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ. അതിൽ അംഗത്വമുള്ള സഭാവിഭാഗങ്ങളുടെ വിശ്വാസപരമായ നിലപാടിനെ കുറിക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. 'തിരുവെഴുത്തിൽ പറയുന്നപ്രകാരം യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദൈവവും രക്ഷിതാവുമായി സ്വീകരിക്കുന്ന സഭാവിഭാഗങ്ങൾ'ക്കു കൗൺസിൽ അംഗത്വത്തിനവകാശമുണ്ടെന്ന് അവിടെ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും വേദപുസ്തകത്തിലെ ഉപദേശത്തിനു വിധേയമായി യേശുക്രിസ്തുവിനെ 'ദൈവവും രക്ഷിതാവും' ആയി ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള ക്രൈസ്തവസഭ ഏതാണ്ട് ആകമാനംതന്നെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഈ വസ്തുതയ്ക്കും പുറമേ, അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിന്റെ വിശ്വാസപരമായ നിലപാടു ഗ്രഹിക്കുവാൻ മറ്റൊരു കാര്യം കൂടെ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിനകം കൗൺസിലിന്റെ മൂന്നു ലോകമഹാസമ്മേളനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേത് 1947ൽ ആംസ്റ്റർഡാമിൽവച്ചും രണ്ടാമത്തേത്, 1954ൽ അമേരിക്കയിലെ എവൻസ്റ്റനിൽവച്ചും മൂന്നാമത്തേത് 1961ൽ ന്യൂഡൽഹിയിൽവച്ചുമാണ്

നടത്തപ്പെട്ടത്. ഈ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും ഓരോ പൊതുവായ പരിചിന്തനവിഷയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയും സഭകളുടെ വിശ്വാസപരമായ നിലപാടിനെ പ്രതിബിംബിക്കുന്നവയത്രേ (1968ൽ).

ഒന്നാമത്തെ സമ്മേളനത്തിന്റെ പരിചിന്തനവിഷയം 'ദൈവം നല്കുന്ന ചിത്രീകരണവും മനുഷ്യൻ വരുത്തിക്കൂട്ടിയ അലങ്കോലവും' (God's Design and Man's Disorder) എന്നായിരുന്നു. സഭകളുടെ പുനരൈക്യം എത്രയും വേഗം നടക്കണമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷയിലായിരുന്നു ഈ പരിചിന്തനവിഷയം 1947ൽ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. എന്നാൽ സഭകളുടെ പുനരൈക്യത്തിനുതന്നെ വേദശാസ്ത്രപരവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ അടിസ്ഥാനം എന്തെന്നു വ്യക്തമാക്കിയശേഷം മാത്രമേ ആ വിഷയം പരാമർശിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ എന്നുള്ള വസ്തുത കൗൺസിൽ നേതാക്കന്മാർക്കു മനസ്സിലാകുകയും തൽഫലമായി ആ പരിചിന്തനം അവർ താമസിയാതെ കൈവെടിയുകയും ചെയ്തു. സഭയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് യേശുക്രിസ്തുവിലാണെന്നുള്ള സുശക്തമായ ബോധ്യം ഉണ്ടായതിന്റെ ഫലമായി അടുത്ത രണ്ടു ലോകമഹാസമ്മേളനങ്ങളിലും യേശുക്രിസ്തുവിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള പരിചിന്തനവിഷയങ്ങൾ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിൽ സ്വീകരിച്ചു. ഇങ്ങനെ 1954ൽ നടന്ന സമ്മേളനത്തിന്റെ ചർച്ചാവിഷയം 'ലോകത്തിന്റെ പ്രത്യാശയായ യേശുക്രിസ്തു' (Jesus Christ the Hope of the World) എന്നും 1961ൽ ചേർന്ന സമ്മേളനത്തിന്റെ പരിചിന്തനവിഷയം 'ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചമായ യേശുക്രിസ്തു' (Jesus Christ the Light of the World) എന്നും ആയിരുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച വസ്തുക്കളിൽനിന്നും യേശുക്രിസ്തുവിനു ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിലുള്ള കേന്ദ്രാവസ്ഥയെ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലും അതിൽ അംഗത്വമുള്ള സഭാവിഭാഗങ്ങളും അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നുവല്ലോ. അഥവാ ക്രൈസ്തവസഭ ഔദ്യോഗികമായി, പുരാതന കാലങ്ങളിൽ എന്നവണ്ണം ഇന്നും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത് യേശുക്രിസ്തു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്ഥാപകനെന്നോ, ക്രിസ്തീയ ജീവിതമാർഗ്ഗം വെളിപ്പെടുത്തിയ ആൾ എന്നോ അല്ല; പിന്നെയോ ലോകത്തിന്റെ നിത്യേക രക്ഷകൻ ആകുന്നു എന്നത്രേ.

7. ക്രൈസ്തവ വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇന്നത്തെ യത്നങ്ങൾ

കാറൾ ബാർത്ത് ആദിയായ ചില ക്രൈസ്തവ വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പേരുകളും അവരുടെ വ്യാഖ്യാന സംഗ്രഹങ്ങളും മുകളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും അവരുടെ ആശയഗതികൾ മാത്രമേ ഇന്നു ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂവെന്നു മനസ്സിലാക്കരുത്. നേരേമറിച്ച് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തു ആരാകുന്നു എന്ന ചോദ്യത്തിന്

അവ നൽകുന്ന ഉത്തരം പൊതുവേ പറയുന്നപക്ഷം, രണ്ടു തത്ത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

a. ഇന്നത്തെ ഒരു വലിയ പങ്ക് പണ്ഡിതന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തത്തെ വേദപുസ്തകത്തിലെ ഉപദേശപശ്ചാത്തലത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവർ വേദപുസ്തകത്തിലെ വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തി അടയാതെ, അതിലെ എഴുത്തുകാർ തങ്ങളുടെ ചിന്താപരവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചേക്കാവുന്ന ആശയം എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയും അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള വേദപുസ്തകത്തിലെ സാക്ഷ്യം വെളിവാക്കുവാൻ യത്നിക്കുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. ഈ വീക്ഷണകോണിൽനിന്നും വേദപുസ്തകം സസൂഷ്മം സമഗ്രമായി പഠിച്ച്, ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള അനേക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നു സുലഭമാണ്.

b. ഇതിനും പുറമേ, സഭയുടെ ചരിത്രപരമായ സാക്ഷ്യം എന്തെന്നു വെളിവാക്കുവാനുള്ള മഹത്തായ യത്നങ്ങൾ ഇന്നു നടന്നുവരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി പുതിയനിയമ കാലത്തിനു ശേഷമുള്ള ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലുണ്ടായിരുന്ന ക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളുടെ സാക്ഷാത്തായ അർത്ഥവ്യാപ്തി, അക്കാലങ്ങളിൽ സഭ ഔദ്യോഗികമായി പരിത്യജിച്ചിട്ടുള്ള വിശ്വാസ വിപരീതങ്ങൾ ഇവ എല്ലാം ആസ്പദമാക്കി പാണ്ഡിത്യപൂർവ്വം വിരചിതങ്ങളായ അസംഖ്യം ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്.

മേൽവിവരിച്ച രണ്ടു സരണികളിലായി നടന്നുവരുന്ന യത്നങ്ങൾ ഇതുവരെയും പരിപൂർത്തി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നുവരികിലും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്തം പരാമർശിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാർ അവയെ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതാണ്.

8. ഉപസംഹാരം

ആധുനിക ചിന്താപശ്ചാത്തലത്തിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനെതിരായി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള വിമർശനങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു യേശുക്രിസ്തുവിനെ ഏതു വിധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാമെന്ന് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന് സുപരിചിതമായ ഭാഷയിൽ വ്യക്തമാക്കുവാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു ഷ്ളയർമാഖർ തുടങ്ങി അനേക ക്രൈസ്തവചിന്തകന്മാരും നടത്തിവന്നത്. ആ ശ്രമങ്ങളിൽ ചിലത് ക്രൈസ്തവസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിലടങ്ങുന്ന മൗലികമായ പല ആശയങ്ങളെയും നിരാകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു പലതും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെ ആകമാനം നിലനിർത്തിവരുന്നുണ്ട്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇന്നത്തെ ക്രൈസ്തവപണ്ഡിതന്മാർ നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്ന വേദപുസ്തകപരവും ചരിത്രപരവുമായ പഠനങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക വിശ്വാസം വെളിവാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ്.

6

ഉപസംഹാരം

ക്രിസ്ത്യേതര മതങ്ങളിൽ അതിന്റെ സ്ഥാപകന്മാർക്കും സിദ്ധന്മാർക്കും കല്പിച്ചുവരുന്നതിൽനിന്നും ഭിന്നമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിന് ക്രൈസ്തവസഭ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുത ഈ പുസ്തകത്തിലെ പരാമർശങ്ങളിൽനിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ വ്യത്യാസം ഏതു വിധത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതിനെ ആസ്പദമാക്കി ചില കാര്യങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉപസംഹാരമായി ചേർത്തുകൊള്ളട്ടെ.

പുതിയനിയമത്തിലും സഭാചരിത്രത്തിലും യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി നല്കിയിരിക്കുന്ന സാക്ഷ്യത്തിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്ന സുപ്രധാനമായ ആശയങ്ങളെ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം. 1. ദാവീദുവംശജയായ ഒരു കന്യകയിൽനിന്നും പുരുഷബന്ധം കൂടാതെ പരിശുദ്ധാത്മവ്യാപാരത്താൽ യേശുക്രിസ്തു ഒരു സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനായി ഭൂജാതം ചെയ്തു ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു. 2. ഐഹിക ജീവിതമണ്ഡലത്തിലെ സുഖവും ദുഃഖവും സന്തോഷവും സന്താപവും ഏതു മനുഷ്യനേയുംപോലെ അവൻ യഥാർത്ഥമായി സഹിക്കുകയും പാപസ്പർശിക്കാത്തവനായി പീഡയും ക്രൂശുമരണവും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. മരണാനന്തരം അവൻ തന്റെ ശരീരത്തിൽ പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുകയും അതുമൂലം ക്ലേശത്തിന്മേലും മരണത്തിന്മേലുമുള്ള അവന്റെ നിത്യജയത്തെ പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്തു. 3. യേശുക്രിസ്തു തന്റെ ഐഹികജീവിതവും പീഡാനുഭവവും വഴിയായി ദൈവത്തെ ലോകത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുകയും അവന്റെ ആളത്തത്തിന്റെയും വ്യാപാരങ്ങളുടെയും സത്യതയെ പുനരുത്ഥാനവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണവും മൂലം വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. 4. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിലെ ഒരു അംഗമായി യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ വാസ്തവമായി ജീവിച്ചു സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുവെന്നുവരികിലും അവന്റെ ഐഹിക വ്യാപാരങ്ങൾ കേവലം ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി നടക്കുന്ന സംഭവപരമ്പരകളിൽ ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നില്ല. പിന്നെയോ, നിത്യതയിൽ അനാദ്യന്തവിഹീനനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ത്രിയേക ദൈവത്തിൽ രണ്ടാമൻ, അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ വചനമായ നിത്യേകപുത്രൻ, ഐഹിക ജീവിതത്തിലെ ഓരോ അനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടെയും ദൈവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുവാനും പാപത്തിൽ പതിച്ചുപോയ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയും ലോകത്തെ മുഴുവനെയും

ഉദ്ധരിക്കുവാനുംവേണ്ടി മനുഷ്യാവതാരം സ്വീകരിച്ച് മനുഷ്യത്വവുമായുള്ള സമ്പൂർണ്ണ യോജ്യതയിൽ നിർവ്വഹിച്ച വ്യാപാരങ്ങളായിരുന്നു. 5. യേശുക്രിസ്തുവിന് ഒരുവശത്തു ദൈവവുമായും മറുവശത്തു മനുഷ്യനുമായും തത്ത്വപരമായ അഭേദ്യബന്ധം ഉണ്ട്. അവന്റെ അവിഭാജ്യമായ ആളത്തത്തിൽ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും അന്യോന്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ദൈവികവും മാനുഷികവുമായി അവൻ അനുഷ്ഠിച്ച സർവ്വപ്രവൃത്തികളിലും സംസാരിച്ച എല്ലാ വചനങ്ങളിലും സ്വയം പ്രകടിപ്പിച്ച ആ ഏക ആളത്തവുമായുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക ബന്ധംവഴി നമുക്കു ദൈവതിരുസന്നിധിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം ഉണ്ട്. 6. യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള പരമോദ്ദേശ്യം എന്നേക്കുമായി നിർണ്ണായകമായ വിധത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. 7. അവനിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലും ആശ്രയത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായി നയിക്കപ്പെടുന്ന സമർപ്പണ ജീവിതം മൂലം അവനിൽക്കൂടെ ദൈവവുമായി ബന്ധം പുലർത്തി നിത്യജീവന് നാം അവകാശികളായിത്തീരുന്നു.

മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ആശയങ്ങൾ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, യേശുക്രിസ്തുവിനെ ക്രൈസ്തവസഭ മനസ്സിലാക്കുന്നത് ആദ്യമായി രക്ഷ പ്രാപിച്ചശേഷം തനിക്കു ലഭ്യമായ അനുഭവസിദ്ധിയെ മറ്റുള്ളവർക്കും ഉണ്ടാകുവാൻ വേണ്ട ഉപദേശം ദാനം ചെയ്ത ആളായിട്ടോ, ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക വെളിപാടുകൾ സംപ്രാപിച്ച ഒരു പ്രവാചകനായിട്ടോ അല്ല എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ്. പിന്നെയോ യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് പാപത്തിൽ പതിച്ചുപോയ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയും ലോകത്തെ മുഴുവനെയും പാപത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധരിക്കുവാനും അവർക്കു ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുവാനുംവേണ്ടി ചരിത്രത്തിനുള്ളിൽ ഒരിക്കൽ പ്രവേശിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം നിർവ്വഹിച്ച പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാഥനാകുന്നു അവൻ എന്നുള്ള വസ്തുത അത്രേ.

ഈ ഉപദേശത്തെ താഴെ വിവരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭ വിശദമാക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. 1. ദൈവം സ്രഷ്ടാവും മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയുമാണ്. മനുഷ്യനെ ദൈവം നിർമ്മിച്ചത് അവന്റെ സ്വന്ത രൂപത്തിലും സാദൃശ്യത്തിലും അത്രേ. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു സൃഷ്ടി എന്ന നിലയിൽ സാദ്ധ്യമായ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണതയും മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. ആ അവസ്ഥയിൽ ദൈവത്തെ പ്രതിബിംബിക്കുവാൻ തക്ക പരിപൂർണ്ണതയിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ ഉളവാക്കി. 2. എന്നാൽ മനുഷ്യനെ ദൈവം നിർമ്മിച്ച ആ ശ്രേഷ്ഠാവസ്ഥയിലല്ല മനുഷ്യൻ ലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. പിന്നെയോ, അവൻ പാപത്തിൽ പതിക്കുകയും തന്മൂലം ദൈവത്തിൽനിന്നുമകന്നുപോകുകയും ചെയ്തു. പാപത്തിനു നിദാനമായി ക്രൈസ്തവസഭ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, പ്രകൃത്യാ സൃഷ്ടിക്ക് എന്തെങ്കിലും വൈകല്യം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ള ആശയമോ, ദൈവത്തിനന്യമായി വ്യാപരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ശക്തി മനുഷ്യന്റെമേൽ ആധിപത്യം ചെയ്തുവെന്നുള്ള അഭിപ്രായഗ

തിയോ അല്ല. നേരേമറിച്ച് മനുഷ്യനു ദൈവം നൽകിയ സൃഷ്ടിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദുർവിനിയോഗം ചെയ്തുവെന്നുള്ള വസ്തുത അത്രേ. 3. പാപം മൂലം ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്നും വീണുപോയ മനുഷ്യനു ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും വീഴ്ചയിൽനിന്നും അവനെ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവത്തിന്റെ അനന്തവും അപ്രമേയവുമായ സ്നേഹമാണ്. ദൈവം തന്നെ തന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ധാരണാർത്ഥം അനവരതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ മകുടമായിട്ടായിരുന്നു യേശുക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചത്. 4. മനുഷ്യനെ ദൈവം സ്വന്തരൂപത്തിലും സാദൃശ്യത്തിലും നിർമ്മിച്ചുവെന്നും അതിന്റെയർത്ഥം ഒരു സൃഷ്ടി എന്ന നിലയിൽ സാദ്ധ്യമായ സമ്പൂർണ്ണതയും ദൈവത്തെ പ്രതിബിംബിക്കുവാനുള്ള കഴിവും അവനു നൽകിയെന്നതാണെന്നും മുകളിൽ കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ ദൈവത്തെ ദൈവം എന്ന നിലയിൽ നിത്യമായി പ്രതിബിംബിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ വചനമായ ഏകപുത്രനാണ്. ആ ഏകപുത്രൻ മനുഷ്യനായി ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചുവെന്നത്രേ ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം പ്രകൃത്യാ ഉള്ള വചനമായ ദൈവം ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വം, കൃപയാൽ പ്രാപിച്ച മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെയും അവർ മൂലം സൃഷ്ടി മുഴുവനെയും വീണ്ടെടുക്കുവാനായി മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു എന്നത്രേ. 5. മനുഷ്യാവതാരം വഴി ദൈവം മനുഷ്യനെ രക്ഷിച്ചുവെന്നുള്ള ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഉപദേശത്തിൽ മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കുന്നതു ദൈവമാണെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കുന്നത് അവനു പ്രകൃത്യാ നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സൃഷ്ടിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സദാ സമാദരിച്ചുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ചരിത്രത്തിൽ ഒരിക്കലായി നയിക്കപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യജീവിതം വഴിയത്രേ ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷ നിർവ്വഹിച്ചത്. ആ മനുഷ്യജീവിതം വഴി ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന നിലയിലേക്കു മനുഷ്യത്വത്തെ ഉയർത്തി, അവൻ മൂലം മറ്റു മനുഷ്യരും അവരുടെ ജീവിതബന്ധങ്ങളും പരിവർത്തനം പ്രാപിച്ചു. ദൈവോദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണത്തിനു പര്യാപ്തങ്ങളായിത്തീരുവാൻ ആവശ്യമായതു പ്രവർത്തിച്ചു. ഇതാണു മനുഷ്യാവതാര മർമ്മമായി ക്രിസ്തുമതം കാണുന്നത്.

ദൈവം നല്കിയ സൃഷ്ടിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദൈവഹിതാനുസരണം മാത്രം പ്രായോഗികമാക്കിയ ഏക വ്യക്തിയാണ് യേശുക്രിസ്തു. അത് അവനു സാധിച്ചത് അവൻ ദൈവത്തിന്റെ നിത്യേകപുത്രൻ മനുഷ്യത്വത്തെ യഥാർത്ഥമായ സമ്പൂർണ്ണതയിൽ തന്നോടു യോജിപ്പിച്ചു ലോകത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച ദേഹമായിരുന്നതിനാലത്രേ.

ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ഈ പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റി ദൈവത്തിനു നിത്യമായ ഒരു ശ്രേഷ്ഠോദ്ദേശ്യമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ പാപത്തിൽ വീണതിന്റെ ഫല

മായി ദൈവത്തിൽനിന്നുമവൻ അകന്നുപോയതുമൂലം ഉളവായ വൈഷമ്യത്തിനു നിവാരണം വരുത്തുവാൻ തന്റെ അനന്തവും അപ്രമേയവുമായ സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി ദൈവം തന്നെ തന്റെ നിത്യേക പുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ ലോകത്തിലേക്കയച്ചു. അവൻ മൂലം ദൈവത്തിനു ലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉദ്ദേശ്യനിർവ്വഹണം ഒരിക്കലായി നിവർത്തിച്ചു. പ്രപഞ്ചം ആകമാനം ദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസാഫല്യം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു ദൈവം നിത്യം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അത് എപ്പോൾ, എങ്ങനെ, സമ്പൂർത്തി പ്രാപിക്കും എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. യേശുക്രിസ്തുവിൽക്കൂടെ അതു നിവർത്തിതമാകും എന്നു ക്രൈസ്തവസഭ വിശ്വസിക്കുന്നു.

റ്റി.എൽ.സി. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

T.L.C. No.		വില
1	ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു-ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ (5-ാം പതിപ്പ്)	120.00
* 2	പഴയനിയമ പദ്യസാഹിത്യം-റൈറ്റ് റവ. വി. വില്യം	
* 3	സഭാചരിത്രത്തിലെ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം - റവ. പി.ജെ.തോമസ്	
4	ക്രിസ്തീയ വിദ്യാഭ്യാസം - ഡോ. റ്റി. ജോൺ (5-ാം പതിപ്പ്)	120.00
* 5	സഭയുടെ സ്വഭാവവും വിളിയും - ഡോ. സ്റ്റുവർട്ട് (2-ാം പതിപ്പ്)	
* 6	ദൈവത്തിന്റെ ഭവനക്കാർ - ലെസ്ലി ന്യൂബിഗിൻ	
* 7	പഴയനിയമ പ്രവചനപുസ്തകങ്ങൾ - റൈറ്റ് റവ. വി. വില്യം	
* 8	ദൈവശാസ്ത്ര പദങ്ങളുടെ അർത്ഥസൂചിക	
* 8A	ശുദ്ധപദമഞ്ജരി - ഡോ. റ്റി. ജോൺ	
* 9	ത്രിത്വോപദേശം - റവ. പീറ്റർ മെയ്	
* 10	ദൈവജനം - ഡോ. ഡോണാൾഡ് മില്ലർ	
* 11	ക്രൈസ്തവ രക്ഷാസിദ്ധാന്തം - ഡോ. എസ്റ്റ്ബോൺ	
* 12	സഭയും രാഷ്ട്രവും - നൈനാൻ കോശി	
13	യെശയ്യാ പ്രവചനം - (റ്റി.എൽ. സി. 22)	
* 14	ആധുനിക ലോകത്തോടുള്ള പ്രവാചകസന്ദേശം - ഡോ. യൂഹാനോൻ മാർത്തോമ്മാ	
15	യേശുക്രിസ്തു ആര്? - റവ. വി.സി. സാമുവേൽ (4-ാം പതിപ്പ്)	140.00
* 16	ഉപനിഷദ് ചിന്തകൾ - ഡോ. എം. വി. മാത്യൂ	
* 17	പഞ്ചഗ്രന്ഥങ്ങൾ - റൈറ്റ് റവ. വി. വില്യം	
* 18	പഴയനിയമ ചരിത്രപുസ്തകങ്ങൾ - റൈറ്റ് റവ. വി. വില്യം	
* 19	വേദപുസ്തക പദങ്ങൾ	
* 20	ബൈബിൾ അറ്റ്ലസ്	
21	വി. മർക്കൊസ്-റവ. ജെഫ്രി പോൾ (4-ാം പതിപ്പ്)	250.00
22	യെശയ്യാ പ്രവചനം (1-39)/(40-66) (3-ാം പതിപ്പ്) - ഡോ. കെ.വി. മാത്യു	270.00
23	ഗലാത്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം - റവ. കെ.വി. വർക്കി (2-ാം പതിപ്പ്)	60.00
24	യേശുക്രിസ്തു ജീവിതവും ഉപദേശവും - റവ. ഡോ. കെ.കെ. ജോർജ് (4-ാം പതിപ്പ്)	
25	പാസ്റ്ററൽ കൗൺസലിംഗ് - റവ. വി.ടി. കുര്യൻ	160.00
* 26	യോഹന്നാന്റെ ലേഖനങ്ങൾ - റവ. വി.ഇ. വർഗീസ് (2-ാം പതിപ്പ്)	
27	പഴയ-പുതിയ നിയമങ്ങളുടെ ഇടക്കാല ചരിത്രം - റവ. എസ്. ജോൺ (4-ാം പതിപ്പ്)	150.00
* 28	വി. പൗലൊസ് - റവ. വി.എം. മാത്തൻ	
* 29	വി. യോഹന്നാൻ - റവ. ജെഫ്രി പോൾ (2-ാം പതിപ്പ്)	
30	ക്രൈസ്തവ സാമൂഹ്യധർമം - ഡോ. എം.എം.തോമസ്	80.00
* 31	ക്രിസ്തീയ കൂദാശകൾ - റവ. സി.വി. ജോൺ (4-ാം പതിപ്പ്)	
* 32	ഗ്രീക്ക്-മലയാളം നിഘണ്ടു - റൈറ്റ് റവ. വി. വില്യം	

* 33	ആധുനിക മതപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ - റവ. പി.ടി.തോമസ്	
34	ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ - റവ. ടി.എം. ഫിലിപ്പ്	200.00
* 35	കാരാഗൃഹ ലേഖനങ്ങൾ - റവ. കെ.എസ്. മാത്യു	
* 36	പൗരസ്ത്യ സഭാചരിത്രം - മാർ അപ്രേം മെത്രാപ്പോലിത്താ (2-ാം പതിപ്പ്)	
37	ഭാരതത്തിലെ പ്രധാന മതങ്ങൾ - റവ. പി.എസ്. ദാനിയേൽ (8-ാം പതിപ്പ്)	200.00
* 38	സഭാപരിപാലനം - റവ. വി.ടി.കുര്യൻ (സമ്പാദകൻ)	
* 39	പഴയനിയമം അന്നും ഇന്നും - റവ. ഇ.പി. വിജയൻ	
* 40	സുവിശേഷ സമാന്തരങ്ങൾ	
41	എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം-റവ. ടി.പി. ഏബ്രഹാം (2-ാം പതിപ്പ്)	100.00
* 42	അപ്പോക്രിഫാ - വിവർത്തനം - ഡോ. റ്റി. ജോൺ	
* 43	ഏബ്രഹാം മൽപാന്റെ നവീകരണം - ഡോ. എം.എം. തോമസ് (2-ാം പതിപ്പ്)	
44	ഇടയലേഖനങ്ങൾ - റവ. കെ.വി. വർക്കി	
* 45	ഹിന്ദുമതപ്രവേശിക-റൈററ് റവ. ഐ. യേശുദാസൻ (2-ാം പതിപ്പ്)	
46	വേദപുസ്തക ഭാഷ്യം (7-ാം പതിപ്പ്)	1500.00
* 47	വി. പൗലൊസ് : വിജാതീയരുടെ അപ്പോസ്തലൻ - റവ. ഡോ. എം.ജെ. ജോസഫ് (2-ാം പതിപ്പ്)	
* 48	മത മനഃശാസ്ത്രം - ഡോ. റ്റി. ജോൺ	
* 49	ബൈബിൾ അറ്റ്ലസ് - ഡോ. റ്റി. ജോൺ	
* 50	മനുഷ്യൻ ക്രൈസ്തവദർശനത്തിൽ - സിംപോസിയം	
* 51	പരിവർത്തനത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം - ഡോ. എം. എം. തോമസ്	
* 52	പുരാവസ്തു ഗവേഷണം ബൈബിൾ നാടുകളിൽ - ഡോ. റ്റി. ജോൺ	
* 53	നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ - റവ. പി.റ്റി. തോമസ്	
54	കൊരിന്ത്യർക്കെഴുതിയ ഒന്നാം ലേഖനം - (റ്റി.എൽ. സി. 79)	
* 55	ആധുനിക ഭാരതത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ - ഡോ. എം. എം.തോമസ്	
* 56	യാക്കോബും യൂദായും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനം - റവ. ടി.കെ. ജോർജ്	
57	ക്രിസ്തുവും മതങ്ങളും - ഡോ. എം.എം.തോമസ്	100.00
* 58	കേരള ക്രൈസ്തവ സംസ്കാരം - റവ. മാത്യു ദാനിയേൽ	
* 59	ഭാരതത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ സാമൂഹിക ധർമം - ഡോ. എം.എം. തോമസ്	
* 60	സഭാചരിത്ര നിഘണ്ടു	
* 61	തെസ്സലോനിക്യ ലേഖനം - റവ. ജെ. യേശുദാസൻ	
* 62	പുതിയനിയമ പ്രവേശിക - റവ. വി. തോമസ്	
* 63	കേരളത്തിലെ ചില സ്വതന്ത്രസഭകൾ - റവ. ഇ.ജെ. ചാക്കോ	
* 64	ഭാരത ക്രൈസ്തവ ദർശനങ്ങൾ - റൈറ്റ് റവ. പി.ജി. കുരുവിള	
* 65	എഫേസ്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം - ഫാ. റ്റി. ജെ. ജോഷ്വ	
66	അപ്പൊസ്തലന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികൾ-റവ. ഡോ. പി.പി. ഏബ്രഹാം	120.00
* 67	ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിൽ - റവ. ഡോ. കെ.വി. മാത്യു	
68	സഭയും പ്രേഷിതവൃത്തിയും - എഡിറ്റർമാർ: റവ. പി.റ്റി. തോമസ്, എം. കുര്യൻ	15.00
* 69	ഭഗവദ്ഗീത: ഒരു ക്രിസ്തീയ ആസ്വാദനം - ഡോ. എം. എം.തോമസ്	
* 70	ഫിലിപ്പ്യർക്കെഴുതിയ ലേഖനം - റവ. തോമസ് ഷൈൻ	
71	വി. പൗലൊസ് റോമർക്കെഴുതിയ ലേഖനം - റവ. ഡോ. എം.വി. ഏബ്രഹാം	100.00
*72	സുവിശേഷ ദൗത്യവും സ്ഥിതിസമത്വവും - ഗീവർഗീസ് മാർ ഒസ്താത്തിയോസ്	

* 73 വനിത എപ്പിസ്ക്കോപ്പാ ആയിരുന്നു - ജോവാൻ മോറീസ്

* 74 റോമാ ലേഖന വ്യാഖ്യാനം - ഫാ. റ്റി. ജെ. ജോഷ്വ

75 പഞ്ചഗ്രന്ഥങ്ങൾ (1,2,3 ഭാഗങ്ങൾ)- റവ. ഡോ. ഇ.പി. വിജയൻ 300.00

76 യിസ്രായേൽ ജനത: ചരിത്രവും മതവും
- റവ. കെ.വി. വർക്കി (3-ാം പതിപ്പ്) 130.00

* 78 മതവും മനുഷ്യനും: ആധുനിക ഭാരതീയ ദർശനത്തിൽ
- ഫാ. ജി. ജോൺ

79 കൊരിന്ത്യർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നും രണ്ടും ലേഖനങ്ങൾ-
ഒരു വ്യാഖ്യാനം - റവ. ഡോ. കെ.കെ. ചെറിയാൻ,
ഡോ. സഖറിയ മാർ തെയോഫിലോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത 160.00

81 ആമോസ്, ഹോശെയ, മീഖാ - ഡോ. റ്റി. ജോൺ 180.00

* 82 ശ്രീനാരായണ ഗുരു: പ്രവാചക സങ്കല്പത്തിന്റെ കേരളീയ ആവിഷ്കാരം
- ഡോ. ഗീവർഗീസ് മാർ തിയഡോഷ്യസ് എപ്പിസ്കോപ്പാ

* 83 മർദ്ദിതരുടെ ദൈവം - ഡോ. ജയിംസ് കോൺ
- വിവ: റവ. രാജു അഞ്ചേരി, ബാബു അഞ്ചേരി

* 84 യെശയ്യാവ് - ബി.സി. എട്ടാം ശതകത്തിലെ പ്രവാചകൻ
- ഡോ. റ്റി. ജോൺ

85 വെളിപാടു പുസ്തക വ്യാഖ്യാനം (1,2 ഭാഗങ്ങൾ)
- റവ. ഡോ. വി. ഇ. വർഗീസ് (3-ാം പതിപ്പ്) 200.00

* 86 ആരാധന വിവിധ സഭാപാരമ്പര്യങ്ങളിൽ
- പ്രൊഫ. റ്റി.ബി. തോമസ്

* 88 ഇസ്ലാം: ഉദയവും വികാസവും - റവ. എം.എം. ഏബ്രഹാം

* 89 ത്രിത്വദർശനം: വിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റി ഒരു നൂതനപഠനം
- ഫാ. ജി. ജോൺ

90 ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്ര ധാരകൾ
- റവ. ഡോ. റ്റി. ജേക്കബ് തോമസ് 230.00

91 സ്വർഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ
- ഡോ. മിസ്സിസ്സ് അന്നമ്മ ജോർജ് 35.00

* 92 ക്രിസ്തുവിന്റെ അന്ത്യപ്രഭാഷണം
- റവ. പി.ടി. തോമസ്

93 പരിസ്ഥിതി ദൈവശാസ്ത്രം (ഭാഗം ഒന്ന്)
- എഡിറ്റർ: ഡേവിഡ് ജി. ഹോൾമാൻ 40.00

94 വേദപുസ്തക നീതിശാസ്ത്രചിന്തകൾ - ഡോ. റ്റി. ജോൺ 45.00

95 വിശാല എക്യുമെനിസം - റവ. ഡോ. എം. ജെ. ജോസഫ് 40.00

96 പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും
- ഡോ. മിസ്സിസ്സ് അന്നമ്മ ജോർജ് 40.00

* 97 എക്യുമെനിക്കൽ ദൈവശാസ്ത്രം :
ദൈവത്തിലേക്കു തിരിയുക, പ്രത്യാശയിൽ ആനന്ദിക്കുക

98 ഗ്രീക്കു-മലയാളം ഗ്രാമർ - റവ. ഡോ. ജേക്കബ് വർഗീസ് 200.00

* 99 സങ്കീർത്തന ധ്വനി - ഫാ. റ്റി.ജെ. ജോഷ്വാ (3-ാം പതിപ്പ്)

* 100 ഏകീകൃത സുവിശേഷം (വിവർത്തനം) - ഡോ. കെ.എം. തരകൻ

101 എബ്രായർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം-ഡോ. മാത്യൂസ് മാർ മക്കാറിയോസ് 80.00

102 പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും 120.00

* 103 സ്ത്രീത്വദർശനം - മേഴ്സി കെ.ജോൺ

104 പൗലൊസിന്റെ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തകൾ
- റവ. ഡോ. എം.വി. ഏബ്രഹാം 60.00

105 വി. കുർബാന ഒരു പഠനം
- റവ. ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ് 80.00

106 ദലിത് ദർശനം: ചരിത്രം,ദൈവശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയം,
- എഡിറ്റർ റവ. വൈ.റ്റി. വിനയരാജ് 90.00

107 ഹരിത ദൈവശാസ്ത്രം
- മാത്യു കോശി 75.00

	108 അതിജീവനത്തിന്റെ പെരുന്നാൾ - രൂത്ത് പഠനവും വ്യാഖ്യാനവും - റവ. മാത്യു തോമസ്	80.00
*	109 ക്രൈസ്തവ നീതിശാസ്ത്രം. - റവ. ഡോ. റ്റി.എം. ഫിലിപ്പ്	
	110 ബൈബിൾ വിജ്ഞാനകോശം (മൂന്നാം പതിപ്പ്) (ഏകവാല്യ വേദപുസ്തക നിഘണ്ടു) - എഡിറ്റർ റവ. ഡോ. ഇ. സി. ജോൺ	
*	111 ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്ര പ്രവേശിക - റവ. ഡോ. കെ. കെ. കോശി	
*	112 സാകല്യസമൂഹത്തിനായ്...സ്ത്രീ സൗഹൃദ ചിന്തകൾ	
	113 പരിശുദ്ധാത്മാവ്-ഒരു വിശദപഠനം - റവ. ഡോ. ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ്	90.00
	114 അജപാലനശുശ്രൂഷയും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും - ഇസാമോ മുറേ	200.00
	115 കഷ്ടതയിലും പാടുവാൻ-പത്രോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ-വ്യാഖ്യാനം - റവ. ഡോ. ഡേവിഡ് ജോയി	180.00
	116 സഭ-ശുശ്രൂഷ-കൂദാശ - റവ. ഡോ. കെ. കെ.കോശി	200.00
	117 ദൈവവിജ്ഞാനീയ വിചിന്തനങ്ങൾ - റവ. ഡോ. മാത്യു വി. കുഴിവേലിൽ	120.00
	118 യേശുക്രിസ്തു ആളത്തവും പ്രവർത്തനവും - റവ. ഡോ. കെ. എ. ഏബ്രഹാം	90.00
	119 പുതിയനിയമം: ഒരു ആമുഖപഠനം - റവ. ഡോ. ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ്	
	120 പൗലോസ്: ജീവിതവും വീക്ഷണവും - റവ. ഡോ. ബി. വർഗീസ്	160.00
	121 ജനങ്ങൾ എന്നെ ആർ എന്നു പറയുന്നു? - റവ. എ. പി. ജേക്കബ്	100.00
	122 കർതൃകാഹളം ധ്വനിക്കുമ്പോൾ- വെളിപാടുപുസ്തക വ്യാഖ്യാനം - റവ. ഡോ. ഡേവിഡ് ജോയ്	180.00
	123 എം. എം. തോമസ്: ജീവിതവും സാക്ഷ്യവും - റവ. ഡോ. കെ.എ. ഏബ്രഹാം	100.00
	124 സ്നാപനം: ദൈവകൃപയുടെ ദിവ്യസ്പർശനം - റവ. ഡോ. ടി. പി. ഏബ്രഹാം	500.00
	125 സഭയും സാമ്രാജ്യത്വവും - എഡിറ്റർ: റവ. ഡോ. വൈ. റ്റി. വിനയരാജ്	150.00
	126 ശിഷ്യത്വ കവാടവും കവചവും - മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം: ഒരു വ്യാഖ്യാനം - റവ. ഡോ. ഡേവിഡ് ജോയി	210.00
	127 പുതിയനിയമ വ്യാഖ്യാന രീതിശാസ്ത്രം - എഡിറ്റർ: റവ. ഡോ. ഏബ്രഹാം ഫിലിപ്പ്	180.00

---

* ഇപ്പോൾ സ്റ്റോക്കില്ല